

இலங்கையின் அரசியலும்
அரசியற் கட்சிகளும்

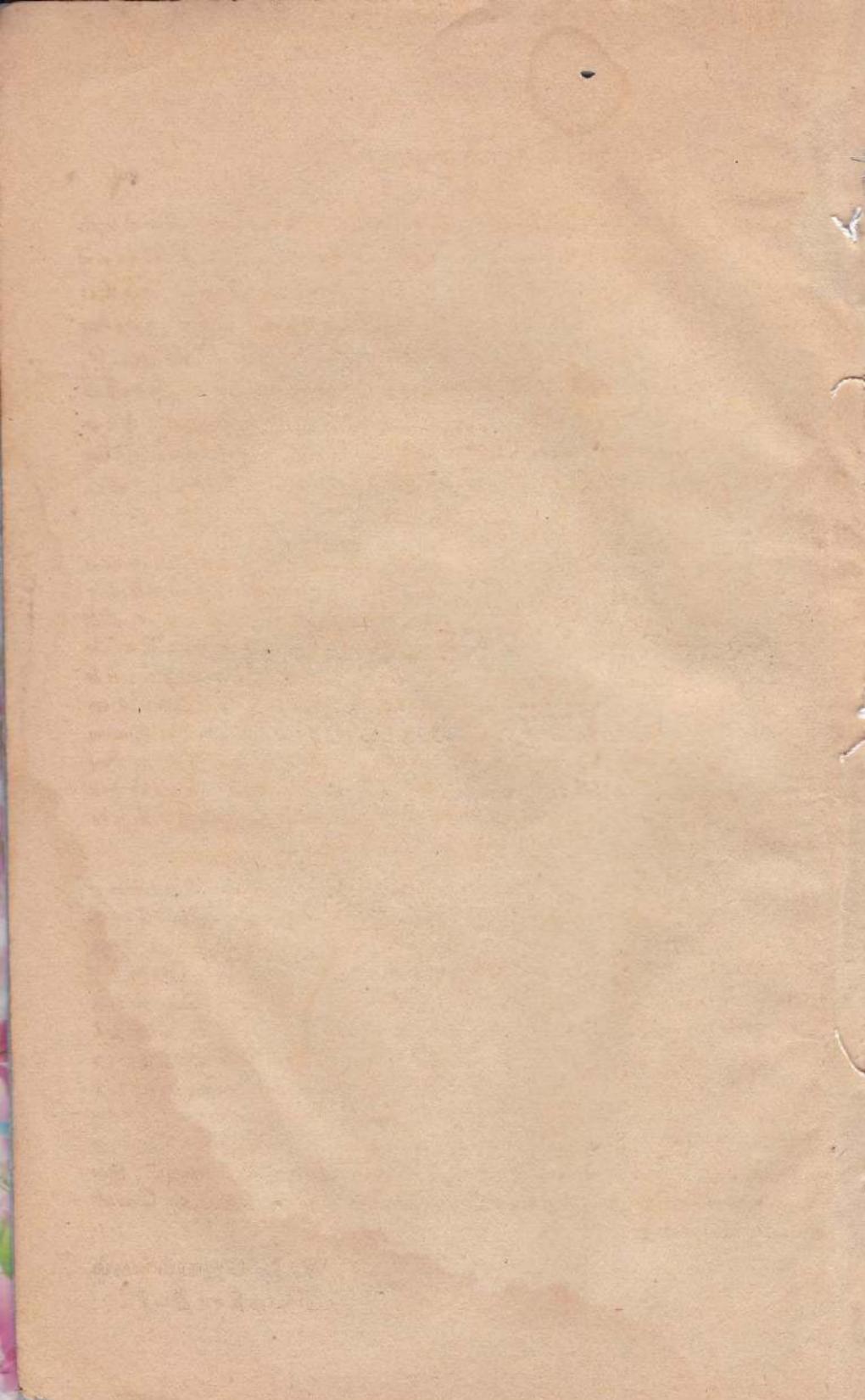

PRESENTED BY MR. JEGANESAN

இலங்கையின் அரசியலும் அரசியற் கட்சிகளும்

(பொதுமக்கள் கைநூல்)

V. Nithyanandam
14/6/10

முன்னுரை

இந்தால் மதசமுதாய அராய்ச்சி நிலையமாக விளங்கும் குழுவினரால் வெளியிடப்படுகின்றது. எம்நாட்டை எதிர்நோக்கி ஒரு பொதுத் தேர்தல் வருவதால் பொதுமக்களுக்கும் வாலிப் ருக்கும் அரசியல் பிரச்சனைகளில் இந்நேரத்தில் அதிக கரிசனை யிருப்பது இயல்லே. இந்தாலில் இலக்கை அரசியலில் கட்சி ஆட்சி, நாட்டின் அரசியலின் பிரச்சனைகள், சில முக்கிய கட்சிகளின் இலக்குக்களும், கொள்கைகளும் போன்ற அத்தியாயங்கள் அடங்கியுள்ளன. மக்கள் ஜனநாயக ஆட்சியில் தம் வாக்குகளை செவ்வேன உபயோகிக்க வேண்டுமானால் மேல் குறிப்பிட்ட விடயங்களில் அவர்களுக்கு அறிவு அவசியம்.

இந்தாலில் கணப்படும் அத்தியாயங்களை யாழ்ப்பானங்கள் கல்லூரி பட்டதாரிகள் பகுதி விரிவுரையாளர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். கல்லூரியில் கற்கும் மாணவருக்கு இவ்விடயங்களில் விரிவுரைகள் கடந்த நாட்களில் நடந்தன. அவற்றை நானும் கேட்கவாய்ப்புக் கிடைத்தது. கல்லூரியில் கற்பவை பரிட்சை சம்பந்தமானவையாக மட்டுமல்லாமல், சிலியத்தோடு தொடர்புடையன வாகவும் இருக்கவேண்டுமென்ற திடகாத்திர நம்பிக்கையால் இவைகள் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டன. கல்லூரியில் நடந்தும் அறிவு கூரகள்பொதுமக்களுக்கும் செறிதல் வேண்டும் என்ற கொள்கையினால் இவ்விரிவுரைகளை அச்சிட்டு பொதுமக்களுக்கு உதவ வெளியிடுகின்றோம்.

இந்தாட்களில் பல அரசியற் கட்சிகள் தங்கள் கொள்கைகளைப் பற்றி பல பிரசாரங்கள் செய்யும் பொழுத, நாம் வெளியிருக்கிறதைல் பல பிழைகளைச் சுட்டிக்காட்டக் கூடும். ஆனால் இவ்வத்தியாயங்கள், அதை எழுதியவர்கள், கட்சிகளின் அடிப்படைக் கொள்கைகள், அவற்றின் வரலாறுகளைப்படி தம் தம் கொள்கைகளை எவ்வளவுக்கு அவை கடைப்பிடிக்கின்றன என்ற விளக்கி னார் என்பதை மட்டுமே காட்டுகின்றன. கட்சிகளைக் கமது கட்சிகளின் சில நோக்கங்களை வேண்டிய அளவிற்கு அமுத்த வில்லை யென்ற குறையையும் சொல்லக்கூடும். இது எதிர்பார்க்க வேண்டியதே. எனினும் இந்தால் ஒரளவுக்கேனும் பொதுமக்களுக்கு சில உண்மைகளையும், நம் நாட்டில் நிலவும் சில பிரச்சனைகளையும் எடுத்துக்காட்டும் என்ற நோக்கத்துடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

W. L. ஜெயசிங்கம்
பத்திராதிபர்

பொருளாடக்கம்

இலங்கையிலே கட்சி ஆட்சி	...	1
இலங்கை அரசியலிற் காணப்படும் பிரச்சினைகள்	...	13
அரசியல் துறையும் பொருளாதாரப் பிரச்சினையும்	...	13
அரசியற் பிரச்சினைகள்	...	25
அரசியல் யாப்புப் பிரச்சினைகள்	...	26
பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினர் உறவுகள்	...	27
இலங்கையின் முக்கிய கட்சிகள்
ஜக்கிய தேசியக் கட்சி	...	47
இடதுசாரி இயக்கம்	...	53
ஸ்ரீ ஸங்கா சுதந்திரக் கட்சி	...	61
அகில இலங்கைத் தமிழக் காங்கிரஸ்	...	68
தமிழரக்க கட்சி	...	74
அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் ஆதார உரிமைப் பட்டியல்		
ஒன்று இல்லாதிருத்தல்	...	85

இலங்கையிலே கட்சி ஆட்சி

“அரசு எப்படி இருந்தது, இருக்கிறது, இருக்கவேண்டும் என்பதை ஆராய்வதே அரசியல் சாஸ்திரம்” என்று வரையறை செய்கின்றார் ஒரு அரசியலறிஞர். 1948 இல் ஆணிலப்பத அந்தஸ்தை அடைந்த நம்நாடு, தான் பெற்ற சுதந்திரத்தை எவ்வாறு சொல்படுத்துகின்றது என்பதை (1) ஆட்சிப்பொறியகம் (2) அரசியல் கட்சிகள் ஆட்சியில் வகிக்கும் இடம் என்னும் இரு பெரும் பிரிவுகளுக்குள் வைத்து விளக்க எத்தனிப்போம்.

ஆட்சிப்பொறியகம்

யாப்பு : எந்த அரசிலும் ஆட்சியானது சில அடிப்படை விதிகளுக்குள் நின்றுதான் இயங்கவேண்டுமென்பது சாதாரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டதாகும். இவ்விதிகளை, அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் அல்லது யாப்பு என்று அழைப்பார். இவை, ஆட்சி நிறுவனங்களின் அமைப்பு. அதிகாரம் நடைமுறை ஆகியவற்றை வரையறை செய்கின்றன.

ஒரு நாட்டு மக்களே தங்கள் சரித்திரம், கலாச்சாரம், விருப்பு வெறுப்பு ஆகியவற்றிற் கேற்ற யாப்பை ஆக்கிக்கொள்வது சிறந்த தென்று கருதப்படுகின்றது. எங்கள் யாப்பு, டொன்றூர் யாப்புக் காலத்தில் இயங்கிய ‘எல்லாம் சிங்கள மந்திரிகள் சபையின்’ நகல் திட்டத்தைத் தழுவி, சிறுபான்மையினரின் கோரிக்கைக்கு ஒரு சிறிது செவிசாய்த்து சோல்பரி கொமிஷனர்கள் செய்த சிபார்சுகளின் அடிப்படையில் இங்கிலாந்தில் ஆக்கப்பெற்ற ஒன்றுகும்.

யாப்பில் பல குறைகள் உண்டு என்று கூறப்படுகின்றது. வேண்டிய திருத்தங்கள் செய்ய முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. ஆனால் பாராளுமன்றத்தில் போதிய ஒருமைப்பாடு இல்லாமையினால் எடுத்த முயற்சிகள் சித்தியடையவில்லை.

யாப்பின் தன்மை

(1) அது வரைந்த யாப்பு, ஒரு யாப்பை வரைந்த யாப்பென்று கூறுவதற்கு, ஆட்சிவிதிகள் ஒரு அல்லது ஒருசில சம்பந்தப் பட்ட ஆவணங்களில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று ஒரு அரசியலறிஞர் வரையறுக்கின்றார். எங்கள் யாப்பு கோமறைக் கழகம் ஆக்கிய கழகத்துப்பணியில் முக்கியமாகவும், இதில் சில திருத்தங்கள் செய்கின்ற வேறு கழகத்துப்பணிகளிலும், பிரித்தானிய பாராளு

மன்றம் ஆக்கிய 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கைக் குதந்திரச் சட்டத் திலும் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதினால் அதை வரைந்த யாப்பென்று கூறலாம்.

(2) அது நெகிழாத யாப்பு, சாதாராண சட்டங்களை ஆக்க, அழிக்க, மாற்றக் கையாளும் முறைகளை விடுத்து, விசேட முறைகள் யாப் பில் புகுத்தப்பட்டிருந்தால் அந்த யாப்பு நெகிழா யாப்பென்று படிமுறை ஆக்க மாற்ற கீழ்க்கண்ட வில் பிரசன்னமாயிருக்கும் அங்கத்தவர்களின் பெரும்பாள்ளமை ஆதரவு பெற்றால் போதுமானது; யாப்பை மாற்ற அச்சபையின் 2/3 அங்கத்தவர்களுக்கு குறையாதோர் ஆதரிக்க வேண்டும். சிறுபாள்ளமையினர் பாதுகாப்பிற்காக சேர்க்கப்பட்ட 29/2 விதியை எப்படியாயினும் மாற்ற முடியாது என்பது இன்றைய சட்டரீதியான நிலையாகும்.

(3) அது ஒரு ஒற்றை ஆட்சி யாப்பு. ஆட்சி அதிகாரங்கள் அனைத்தும், அந்நாட்டு மக்கள் அனைவருக்கும் எல்லாவிடயங்கள் பற்றியும் சட்டங்களை ஆக்கி அமுல் செய்யும் வளிமைகள் அனைத்தும் ஒரு அரசாங்கத்திடம் மாத்திரம் ஒப்படைக்கும் யாப்பு ஒற்றையாட்சி யாப்பாகும். எங்கள் யாப்பில், இறுதி அதிகாரங்கள் அனைத்தும் மத்திய பாராளுமன்றம் ஒன்றிற்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த அதிகாரங்களில் ஒரு பகுதி குதந்திரமாக இயங்கும் பிரதேச அரசாங்கங்களிடமும் கொடுக்கும் யாப்பு சமஷ்டியாப்பென அழைக்கப்படும்.

(4) அது மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையை உள்ளடக்கிய பிரதிநிதித் துவ பாராளுமன்ற மக்களாட்சி யாப்பு. மக்களாட்சியை நேரடி மக்களாட்சி என்றும் மறைமுக அல்லது பிரதிநித்துவ மக்களாட்சி என்றும் பிரிக்கலாம், ஒரு அரசின் மக்கள் அனைவரும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்து தங்களுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை ஆக்கிச் செயல்படுத்தும் முறை தேரடி மக்களாட்சி எனப்படும். அரசின் கடமைகள் விரிந்தும், சனத் தொகை பெருகியும் இருக்கின்ற இக் காலத்தில் நேரடி மக்களாட்சி சாத்தியமற்றது. எனவே, மக்கள், பிரதிநிதிகளைத் தெரிந்து அவர்கள் மூலம் தங்களுக்கு வேண்டிய சட்டத்தை ஆக்குவிக்கும் முறை சனதாயக நாடுகளிலே உருவாகியது.

பிரதிநிதித்துவ பாராளுமன்ற நாடுகளில் நிர்வாகப் பொறுப்பு ஒரு ஜனதிபதியிடமோ, ஒரு அல்லது சில நிர்வாகக் குழுக்களிடமோ, ஒரு மந்திரிசபையிடமோ விடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். இங்கிலாந்து இலங்கை போன்ற நாடுகளில் பாராளுமன்றத்திலிருந்து சாதாரணமாக நியமிக்கப்பட்ட மந்திரிசபை இயங்குவதைக் காணலாம்.

இலங்கையின் மந்திரிசபை ஆட்சிமுறையை அறிவதற்கு ஆட்சித்துறையை சம்பிரதாயப்படி (1) சட்டவாக்கத்துறை (2) நிர்வாகத்துறை (3) நீதித்துறை என மூன்றாக வகுத்து ஆராய்வது இலகுவான வழியாகும்.

சட்டவாக்கத்துறை

மக்களிடையே பரவிச் சிதறிக்கிடக்கும் விருப்பு வெறுப்புகளைத் திரட்டி துவியமான முறையில் சட்டஞ்சபம் கொடுப்பதற்கு நாடாஞ்சும்றம் ஒரு கூடமாகவா அல்லது இருகூடங்களாகவோ அமைக்கப்படவேண்டும் என்பது அரசியற்கலையில் அங்றும் இன்றும் எங்கும் விவாதிக்கப்படும் ஒரு பிரச்சினையாகும். இரு முறைகளிலும் நன்மையும் தீமையும் உள். இலங்கை அன்று இருந்த சூழ்நிலையில் அதற்கு ஒரு இரண்டாவதுசபை அவசியமற்றது என்று டொஸூர் வேதத்தியல் ஆணைக்கும் நிராகரிக்க, அதற்குப் பின்வந்த சோஸ்பரி ஆணைக்கும் இரண்டாவது சபையான செனேற்றைச் சிபார்சு செய்தது. ஆணைக்கும் எதிர்பார்த்த நன்மைகளை நடைமுறையில் செனேற்றரவில்லை என்று ஒருசாரார் கூறி அது ஒழிக்கப்படவேண்டும் அல்லது மாற்றி அமைக்கப்படவேண்டுமென்று வாதாடுகின்றனர்.

எங்கள் பாராஞ்சுமன்றம் (1) பிரதிநிதிகள் சபை (2) செனேற்ஆசிய இரு சபைகளைக் கொண்டது. தனித்தனியாக அவற்றின் அமைப்பையும் அதிகாரத்தையும் பார்க்கும்பொழுது முக்கியமாக இரு நெறிகளை நாம் மனத்தில் வைத்திருத்தல் நன்று.

(1) நாடாஞ்சுமன்றம் மக்களை நன்கு பிரதிபலிப்பதற்காக இரு சபைகளின் அமைப்பு வேறுபட்டதாயும் (2) மக்கள் ஆட்சியை இறுதியில் நிலைநாட்ட மக்களின் நேரடிப் பிரதிநிதிகள் சபையின் அதிகாரம் உயர்ந்ததாயும் இருக்கவேண்டும்.

அமைப்பு

பிரதிநிதிகள் சபை பொதுத்தேர்தலின்பின் பதவியேற்கும் பிரதமரின் ஆலோசனையின்படி மகா தேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் 6 அங்கத்தவர்களையும், காலத்திற்குக்காலம் மாறுபடும் தொகையான (இன்று 151) தெரிவு அங்கத்தவர்களையும் கொண்டது இச் சபை. குடிசனமதிப்பெடுத்த ஒரு வருடத்திற்குள் பிரதமரால் நியமிக்கப்படும் 3 பேரைக்கொண்ட தேர்தல் தொகுதி நிர்ணயக்கும் ஒவ்வொரு மாகாணமும் தேர்ந்து அனுப்பவேண்டிய பிரதிநிதிகள் தொகையை முதலில் கணக்கிடுகின்றது. அந்த மாகாணத்தில் வசிக்கும் ஒவ்வொரு 75,000 மக்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதி கிடைப்பதோடு,

பரந்து வாழும் சிறுபான்மையோருக்கு நிறையீடு தருவதற்காக ஆந்த மாசாணத்தின் ஒவ்வொரு 1000 சதுரமைலுக்கும் 1 பிரதி நிதியும் கிடைக்கின்றது. பிரதிநிதிகள் தொகை கணக்கிடப்பட்ட பின். அப்மாகாணம் கிட்டத்தட்ட சமமான மக்கள் கொண்ட ஓர்றை அங்கத்துவ தேர்தல் தொகுதிகளாகச் சாதாரணமாகப் பிரிக்கப் படுகின்றது. சிறுபான்மையினருக்குப் பிரதிநிதித்துவம் தரும் சந்தர்ப் பத்தை அளிப்பதற்காக பல அங்கத்தவர் தொகுதிகளும் ஆக்கப் படலாம். இயற்கை அமைப்பு, போக்குவரத்து வசதி, சிறுபான்மையினர் நலம் போன்றவற்றிற்காக தொகுதிகள் சமமான மக்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்ற நெறி தளர்த்தவும் படலாம்.

குரிப்பு : தொகுதிகள் வாக்காளர் தொகையில் அல்லது மக்கள் தொகையின் அடிப்படையில் நிரணையிக்கப்படுவதால், இலட்சக் கணக்கான இந்தியத் தமிழர் வாக்குரிமை இழந்தும் கண்டிப் பகுதியிலுள்ள கேர்தல் தொகுதிகள் பெரும்பாலும் மாற்றியமைக்கப் படாது ஏற்றத்தாழ்வுடைய வாக்காளர் தொகையைக் கொண்டிருத்தல் நோக்கற்பாலது.

செனேற் :

35 வயதிற்குக் குறையாத, பிரதமரால் நியமிக்கப்படும் 15 அங்கத்தவர்களையும், பிரதிநிதிகள் சபையினால் தனி மாற்று வாக்கு மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் 15 அங்கத்தவர்களையும் கொண்டது. இரு வருடத்திற்கொருமுறை 5 நியமன அங்கத்தவர்களும் 5 தெரிவு அங்கத்தவர்களும் பதவியிழக்க, அவர்கள் இடம் நியமனத்தாலும் தெரிவாலும் நிரப்பப்படுகிறது. கீழ்ச்சபை 5 வருடத்திற்கு ஒரு முறையாவது கலைக்கப்படும்போது, மேற்சபை தொடர்ச்சியாக இருக்கின்றது.

அதிகாரம் :

எங்கள் பாராளுமன்றம் இறைமையுடையது, “அமைதி, ஒழுங்கு, நல்லாட்சிக்கு” வேண்டிய சட்டங்கள் எதையும் அது ஆக்கலாம்; அதாவது எவ்விதமான சட்டத்தையும் அது ஆக்கலாம். என்பதுதான் மேற்கூறிய சொற்தொடரின் சட்டாரித்யான விளக்கமாகும். ஆனால் ஒரு புற நடையுண்டு. ஒரு சமூகத்தினருக்கோ மதத்தினருக்கோ பிறருக்கு இல்லாத சலுகைகளைத்தரும் அல்லது பாதகம் விளைவிக்கும் சட்டங்களும் மதச் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தும் சட்டங்களும் செல்லுபடியாகாதென்று 29/2 அரசியல் அமைப்புவிதி கூறுகின்றது.

பாராளுமன்றம் என்றசொல் இங்கு பெரும்பாலும் பிரதி நிதிகள் சபையைத்தான் குறித்து நிற்கின்றது. செனேற் றிற்கு நிதி

மசோதாவை 1 மாதக்கிற்கும் ஏனையமசோதாக்களை 1 வருடத்திற்கும் தாமதம் செய்யும் அதிகாரம் மாதத்திரம் உண்டு. மேற்கைபையின் அனுமதி இன்றியே சட்டங்களை ஆக்கும் உரிமை கீழ்க்கைபைக்கு உண்டு. பாரானுமன்றம் நிறைவேற்றிய மசோதா எதற்கும் மறுப்பின்றி மகாதேசாதிபதி கைச்சாத்திடவேண்டு மென்பது மரடு.

நிர்வாகத்துறை

இது 3 பிரிவுகள் கொண்டது.

(1) பெயராளிஸ் நிர்வாகிகள் : அரசின் தலைவராகவும், இலங்கை இராணுயின் பிரதிநிதியாகவும் விளங்கும் மகாதேசாதிபதி, பிரதமர் சிபார்சின் பேரில் நியமலைமோ பதவிநீக்கமோ செய்யப்படுவராய், அரசக்கருமங்களுக்கு தலைமைவகித்து, கட்சி அரசியலிருந்து அப்பாற பட்டு நின்று, மந்திரிசபையின் ஆலோசனைக்குக் கட்டுப்பட்டு, அரசின் பெரும்பாலான விடயங்களை பெயராளில் நடத்துகின்றார். சில விடயங்களில், சில சந்தர்ப்பங்களில், முக்கியமாகப் பிரதமர் நியமனம், பாரானுமன்றத்தைக் கலைத்தல் போன்றவற்றில் மந்திரிகளின் ஆலோசனைப்படியல்லாது தான் நினைத்தபடியே கடமையாற்றும் அதிகாரமும் இவருக்கு உண்டு.

(2) நிரந்தர அல்லது பரிபாலன நிர்வாகிகள் : இப்பிரிவு அரசாங்க உத்தியோகத்தரச்களை அடக்கும். மந்திரிசபை மாற்றினாலும் இவர்கள் பதவி இழப்பதில்லை. பியோன் தொடக்கம் நிரந்தரக் காரியதரிசி ஈருக பல வகுப்புக்கள்கொண்ட சிவில் சேவையாளர்கள் மந்திரிகளின் கீழ் இயங்கும் திணைக்களங்களில் கட்சி அரசியலுக்கப்பாறப்பட்டு நின்று கடமை புரிகின்றனர். அவர்கள் சட்டத்தை அமுல்செய்து, அரசாங்கத்தை குடிமக்களுடன் தொடர்வு படுத்தி, அமைச்சர் களுக்கு அமைச்சர் அவைக்கு பாரானுமன்றத்திற்கு கொள்கை நிர்ணயிப்பதற்கு உதவும் விபரங்கள் கொடுத்து, பேராட் சட்டங்கள் இயற்றி யாப்பில் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றனர்.

(3) உண்மை அல்லது அரசியல் நிர்வாகிகள் : அமைச்சும் அமைச்சரவையும் இப்பிரிவைச் சேர்ந்தவராவர். இவர்களுக்கும் நாடானுமன்றத்திற்கும் என்ன உறவு இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றி ஆட்சிக்கலையில் கருத்துவேறுபாடு உண்டு. தனிமனிதன் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கு சட்டத்துறையில் அங்கம் வகிப்போர் நிர்வாகத் துறையில் அங்கம் வகிக்கக்கூடாது என்றும், ஒரு துறை மற்றுமைதைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடாது என்றும் ''வலுவேருக்கக் கொள்ளக்'' கூறுகிறது. ஆனால் ஆட்சி நன்கு இயங்குவதற்கு ''வலுக்கள் இனைப்பு'' உகந்தது என்று ஆங்கில அனுபவம் காட்டியதனால் இலங்கையாப்பில் இத்தத்துவமே கையாளப்பட்டிருக்கின்றது.

பிரதிநிதிகள் சபையின் பெரும்பான்மை ஆகாவு பெறக்கூடிய பாரானுமன்ற அங்கத்தவர் ஒருவர் மகாதோசாதிபதியினால் பிரதம ராக் நியமிக்கப்படுகின்றார். பிரதமர், சட்டரீதியான மரபுரீதியான பல நெறிகளை வழிகாட்டிகளாகவைத்து இரு சபைகளிலுமிருந்து அமைச்சர் களையும் பாரானுமன்றக் காரியதரிசிகளையும் தெரிந்து அவர்களின் திணைக்களங்கள் என்ன என்று தீர்மானிக்கின்றார். எத் திணை மந்திரிகள் உப-மந்திரிகள் நியமிக்கப்படவேண்டு மென்பதை நிர்ணயிக்கும் உரிமை பிரதமரைச்சார்ந்தது. யாப்பு விதிப்படி பிரதமரே பாதுகாப்பு வெளிவிவகார அமைச்சராயிருக்கவேண்டும்; செனேற்றிலிருந்து நீதி அமைச்சரையும் சேர்த்து இரண்டுக்குக் குறையாக அமைச்சர்களும் இரண்டிற்கு மேற்படாத பாரானுமன்றக் காரியதரிசிகளும் நியமிக்கப்படவில் வேண்டும். அமைச்சர்கள் அனைவரும் அமைச்சரவையில் இடம் பெறுவர்.

அமைச்சரவையின் முக்கிய கடமைகளாவன-

(1) பாரானுமன்றத்திற்குச் சமர்ப்பிக்கவேண்டிய கொள்கைகளை இறுதியாகத் தீர்மானித்தல் (2) பாரானுமன்றம் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கைக்கிணங்க தேச நிர்வாகக்குதைக் கட்டுப்படுத்தல் (3) திணைக்களங்களின் அதிகாரங்களைத் தொடர்ச்சியாக இணைத்தலும், வரம்பிடுதலும் (4) பொருளாதார திட்டங்களை வகுத்து வரவு-செலவு திட்டங்களைச் செப்பனிடல். இவைகளோடு சட்ட வாக்கை நீதித்துறைகளைச் சார்ந்த வேறு பல கடமைகளும் அமைச்சரவைக்கு உண்டு. இக்கடமைகளைச் செய்யும்போது ‘கூட்டுப்பொறுப்பு’ என்னும் நெறி அதைக் கட்டுப்படுத்தி, வழிகாட்டிச் செல்ல வேண்டுமென்ற யாப்புவிடி 4/: எதிர்பார்ப்பினும், இந்நெறி இங்கு நன்று வேறான்றவில்லை என்றே கூறவேண்டும்.

நீதித்துறை

சட்டத்திற்கு விளக்கங் கொடுப்பதும், வழக்குகளை விசாரணை செய்து தீர்ப்பு வழங்குவதும் இத்துறையின் கடமையாகும். அதற்காக சிராமங்கள் தொடங்கி, நீதவான் மன்றம், மாவட்ட நீதி மன்றம் உயர்நீதிமன்றம், கோமறைக் கழகத்தின் நீதித்துறைக்குமுக்கு கொடுக்கப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்களை நன்கு நிறைவேற்றி வருகின்றன. அந்திய நாட்டிலேயுள்ள கோமறைக் கழகத்தை உச்சிமன்றமாக தொடர்ந்து வைத்திருப்பது நாட்டின் கௌரவத்திற்குப் பொருந்தாதது என்று சிலர் ஆட்சேபம் தெரிவிக்கின்றார்கள்.

சட்ட ஆட்சியை நிலைநாட்ட, அதிகாரவர்க்கத்தின் பணவர்க்கத்தின் ஆதிககம் நீதித்துறையில் புகுந்து பாரபட்சமான தீர்ப்புக்கள் எழாது தடுப்பதற்கு, நீதிபதிகளின் சுதந்திரம் நிலைநாட்டப்படவேண்டும். அதற்காக நீதித்துறை சம்பந்தப்பட்டமட்டில் “வலுவேருக்கம்” பெருமளவிற்குக் கடைப் பிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நீதிபதிகளின், நியமனம், இடமாற்றம், கட்டுப்பாடு, வேலைநிக்கம் ஆகியன அரசியல் தாக்குதலிலிருந்து பெருமளவிற்குப் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது. இருந்தும் அவர்களின் சுதந்திரத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய சில சட்டாதியான விதிகளும் அரசியல் ரீதியான நடைமுறைகளும் இருக்கின்றன; அவைகளில் மாற்றம் செய்வது அவசியம் என்று கருதப்படுகின்றது.

அரசியற் கட்சிகள்

மேற்கூறிய ஆட்சிப்பொறியகம் பற்றிய கருத்துக்கள் ஆட்சிமுறை என்னும் தேகத்தின் எலும்புக்கூடு போன்றவை. தேகம் நன்கு இயங்க கசை, நரம்பு, இரக்கம் ஆகியவையும் அவசியம். அரசியற்கட்சிகளும் அவைகளோடு, சார்ந்த மரபுகளும், தசை நரம்பு இரத்தம் போன்றவை. ஆனால் ஆட்சி நிறுவகங்கள் பற்றிய அடிப்படை விதிகளில் இங்கிலாந்திலும் சரி இலங்கையிலும் சரி கட்சிகளுக்கு இடம் தரப்படவில்லை; தரவேண்டியதுமில்லை. எனவே இது காறும் அரசியற்கட்சிகள் பற்றிக்குறிப்பிடும் சந்தர்ப்பம் எழவில்லை.

பிரதிநித்துவ மக்களாட்சியிலே, முக்கியமாக மந்திரிசபை மக்களாட்சியிலே கட்சிகள்தோன்றி ஆட்சி நடைமுறையில் பெரும்பங்கைக்கைப்பற்றுவது இயற்கையாகும். நாட்டுக்கு நாடு கட்சிகளின் தொகையும், முக்கியத்துவமும் அவை இயங்கும் கால அளவும் வேறு படுகின்றன. அவை அரசின் நோக்கத்தையும் நாட்டின் சரித்திரத்தையும் சமூகச் சூழ்நிலையையும் பொறுத்ததாகும். வெவ்வேறு அரசுகளில் ஒரு கட்சி அல்லது இருக்கட்சி அல்லது பலகட்சி முறை நிலவு வதைக்காணலாம். ஒவ்வொரு முறைபற்றியும் சாதகமானதும் பாதகமானதுமான கருத்துக்கள் உண்டு.

தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

இலங்கையில் அமைச்சரவை ஆட்சி முறை அமுலுக்கு வரப்போகின்றது என்று தெரிந்ததும் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கூடியோ குறைந்தோ கைப்பற்றுவதற்கு அரசியற் கட்சிகள் ஆரம்பமாயின; இன்றும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கின்றன. இலங்கையர் சமுதாயம் பல இன மத மொழி ஆகியவற்றால் வேறுபட்ட தொகுதி மக்களைக் கொண்டது. ஆட்சியைக் கைப்பற்றமுடியாவிட்டாலும், தமது

உரிமைகள் பறிபோகாமல் காப்பதற்கு சிறுபான்மைத் தொகுதியின் ரும் அரசியற் கட்சிகள் அமைத்துக்கொள்வது இயற்கையாகும். மக்களிடையே இருக்கும் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வும், எவ்வித ஆட்சியுறை இலங்கைக்கு உசந்தது என்பது பற்றிய கருத்துவேறு பாடும் கட்சிகள் தோன்றுவதற்கு வேறு காரணிகளாயிருந்தன. பின்வரும் அட்டவணையில் இலங்கையில் தோன்றிய அரசியற்கட்சி களையும் கடந்த 6 பொதுத்தேர்தல்களில் அவைகள் எத்தனை பிரதி நிதிகளைக் கீழ்ப்பைக்குத் தேர்ந்து அனுப்ப முடிந்தது என்பதையும், அத்தேர்தல்களில், அவைகளை ஆதரித்த வாக்காளர் தொகையையும் காணலாம்.

கருத்து வேற்றுமையை முக்கிய காரணமாக வைத்து ஐ. தே. கட்சியிலிருந்து சிலர் வெளியேறி 1951ல் சுதந்திரக் கட்சியை அமைத்தனர்; வி. ச. ச. கட்சியிலிருந்து பல கிளைகள் தோன்றின; தமிழ் காங்கிரஸிலிருந்து சமஸ்திகட்சி பிறந்தது. இதற்கு எதிரான போக்கு, தேர்தலிலே போட்டியைத் தவிர்ப்பதற்காக சில கட்சிகள் ஒப்பந்தம் செய்வதாகும். உதாரணமாக, 1956ல் சுதந்திரக் கட்சியும், வி. ல. ச. ச. கட்சியும், பாஷாபெரமுனையும் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி என்னும் கூட்டணியை ஏற்படுத்தியதாகும்.

முதல் இரு தேர்தல்களிலும் ஐ. தே. கட்சியே பலம் பொருந்திய ஒரே ஒரு கட்சியாக வெளியேறி பது. பின்னர் சுதந்திரக்கட்சியும் வளர்ந்து, பெருங்கட்சியாகியது. தேசிய அடிப்படையில் தோன்றிய இவ்விரு பெருங்கட்சிகளும், இன்று தேசியத்தன்மையை ஓரளவிற்கு இழந்து நிற்கின்றன.

சுயநலமும் பொதுநலமும்

மனித நடத்தையைத் தள்ளும் முக்கிய சக்திகளில் சுயநலமும் ஒன்றுகும், சுயநலத்தின் அடிப்படையிலே கட்சிகள் எழுப்பப் படுகின்றன. கட்சிகள் மூலம் அந்தல்தும் அதிகாரமும் பண வருவாயும் பெறலாமென்ற ஆசையினாலே, முக்கிய பொதுவிடயங்களில் கணிசமான ஒருமைப்பாடுடைய சிலர் கட்சிகளை ஸ்தாபித்து வளர்க்க முன்வருகின்றனர். இதற்கு விதிவிலக்கும் ஓரளவு இருக்கலாம். சுயநலன் பொதுநலன் மூலந்தான் அரசியலில் பெறமுடியும். பிரதி நிதித்துவ மக்களாட்சியிலே கட்சிக்கு மக்கள் ஆதரவு கிடைத்தால் தான் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவோ அமைச்சராகவோ வரமுடியும். எனவேதான் கட்சியை அமைப்பவர்கள், அதன் அங்கத்துவத் தகை கூட்டுவதற்கு முயற்சிப்பார்கள்; கட்சி இயங்கும் முறைகள் வகுக்கப்படுகின்றன; மக்களைக் கவரக்கூடிய கொள்கைகள் திட்டங்

கள் வகுக்கப்பட்டு, கட்சி ஸ்தாபனங்கள் மூலம் பிரசாரம் செய்யப் பட்டு, மக்களை மன்னேற்றப்பாதையில் இட்டுச் செல்வோமென்று கூறி கீழ்ச்சபையில் அதிக ஸ்தானத்தைக் கைப்பற்ற எத்தனம் செய்யப்படுகின்றது.

ஒரு கட்சி மக்களின் நல்லெண்ணத்தைப் பெறுவதற்கு அதன் மூன்றுசட்டக் கொள்கைகளின் சேர்க்கை உதவுகின்றது. (1) கட்சியின் பழைய கொள்கைகளும், அதன் பழைய தலைவர்கள் பற்றிய கணிப்பும். (2) புதிய குழ்நிலைக்கு ஏற்ற கொள்கைகளும் திட்டங்களும் கொண்ட சடந்த தேர்தல் விஞ்ஞாபனம் (3) வாராக்துக்கு வாரம் எழும் பொதுப்பிரச்சனைகள் பற்றிய கட்சியின் போக்கு. இவைகள் அனைத்தும் சேர்ந்து, கட்சிபற்றிய “காட்சியை” மக்கள் மஜ்தில் பதிய வைக்கின்றது; இக்காட்சி புதிய ஆகரவாளர்களை ஈர்க்கலாம் அல்லது ஆதரிப்போரின் நல்லெண்ணத்தை இழக்கச் செய்யலாம்.

பாரானுமன்றத்திற்கு வெளியிலே கட்சிகள் இயங்கும்முறை மக்களிடையே அரசியல் அறிவை வளர்க்கின்றது. பொதுப்பிரச்சனைகள் பற்றியீ பல கட்சிகளின் விளக்கமும், அவைகளுக்குக் கட்சிகள் தரும் பரிகாரங்களும், வாக்காளருக்குப் பொதுவிடயங்கள் பற்றி தாங்களே ஒரு முடிவெடுக்க உதவி, அவர்கள் நல்லமுறையிலே பிரதிநிதிகளைத் தெரிவுசெய்யும் வாய்ப்பைத்தருகிறது. சனநாயகத் திற்கு இன்றியமையாத இக் கடமையைச் செய்வதற்கு, அரசியற் கட்சிகள் தேசநலனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தும், வேண்டத் தகாத முறையில் மக்களின் கீழ் உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பாதும் செயலாற்றவேண்டும். எனவே, கண்ணியம் வாய்ந்த, பொறுப்புடைய, விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வாய்ந்த, உண்மையையே கடைப்பிடிக்கும் கட்சித் தலைவர்கள் இல்லாத அரசில் நல்ல மக்களாட்சி ஏற்படமுடியாது. எங்கள் நாட்டில் நிலவும் முக்கிய அரசியற் கட்சிகளின் அமைப்பு, கொள்கை, நடைமுறை ஆகியன பற்றி விரிவாக வேறு இடங்களில் ஆராயப்படவிருக்கின்றது; அவைகளில் பல குறைகள் உண்டு என்பதை ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்

பாரானுமன்றத்திற்கு உள்ளே

ஒரு கட்சியின் சார்பில் தெரியப்பட்ட கீழ்ச்சபை அங்கத்தவர்களும் அக்கட்சியின் செனேற்றர்களும் கொண்ட அமைப்பு அக்கட்சியின் பாரானுமன்றக் கட்சி என்று அழைக்கப்படும். ஆனால் கட்சியின் பாரானுமன்றக் கட்சியும் ஏனைய கட்சிகளின் பாரானு

மன்றக் கட்சிகளைக் கொண்ட எதிர்த்திறழும் சட்டவாக்கத்துறையிலும் அரசியல் நிர்வாகிகளான அமைச்சர்கள் வாழ்விலும் பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. பெயரளவில் நிர்வாகியாகிய மகாதேசாதிபதி யும், நிரந்தர நிர்வாகிகளான அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும், நீதித் துறையும் கட்சிகளின் ஆதிக்கத்திற்குப் பெரும்பாலும் அப்பாற பட்டவை.

ஆனாங் கட்சி அல்லது கட்சிகள்

கீழ்ச்சபையில் பெரும்பான்மை பெற்ற கட்சியின் தலைவரை மகாதேசாதிபதி பிரதமராக நியமனஞ்ச செய்கின்றார். அப்படியான கட்சி இல்லாவிடத்து, வேறு கட்சிகளின், நியமன அங்கத்தவர்களின், சுயேட்சை அங்கத்தவர்களின் ஒத்துழைப்போடு கீழ்ச்சபையில் பெரும்பான்மை ஆகாலைப் பெறக் கூடிய ஒருவர் பிரதமராகின்றார். பிரதமர் கீழ்ச்சபையிலும் மேற்சபையிலுமிருக்கும் ஆதரவாளர்களைக் கொண்ட அமைச்சரவையை அமைக்கின்றார். இந்த அமைச்சரவைக்கு செனேற்றிலும், இரண்டு வருடத்திற்கொருமுறை நியமிக்கப்படுகின்ற. தெரிவுசெய்யப்படுகின்ற செனேற்றர்கள் மூலம் பெரும்பான்மை ஆதரவு கிட்டுகின்றது.

1952 இல் ஐ. தே. கட்சியும், யூலாய் 1960 இல் சுதந்திரக் கட்சியும் தனித்து அரசாங்கத்தை அமைக்கும் பெலம் பெற்றிருப்பினும் ஐ. தே. கட்சி நியமன, சுயேட்சை அங்கத்தவர்களின் உதவியுடன் அரசாங்கத்தை அமைக்க, சுதந்திரக் கட்சி தன் இறுதிக் காலத்தில் கூட்டு மந்திரிசபையை அமைத்தது. எனவே இதுவரையும் ஒரு கட்சி ஆட்சி இலங்கையில் ஏற்படவில்லை என்று பொதுவாகக் கூறலாம். இந்திலை அமைச்சரவைக்குள் காலப்போக்கில் குறைந்தோ கூடியோ பிளவை ஏற்படுத்திக் கூட்டுப்பொறுப்புடைய அரசாங்கம் இயங்குவதற்குத் தடையாக இருந்திருக்கின்றது. பல அமைச்சரவைகளில், இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு பிரதிநிதித்துவம் கிடைக்காதது நாட்டு ஒற்றுமையைப் பாதித்தது.

கட்சி ஆட்சிமுறை மந்திரிசபையின் சர்வாதிகாரத்திற்கு வழி கோலுவது. ஆனாங்கட்சித் தலைவர்களைக்கொண்டது மந்திரிசபை; இச்சபையின் கட்சிகள் இறைமைகொண்ட பாராளுமன்றத்தின் இருசபைகளிலும் பெரும்பான்மைப் பெலம் கொண்டவை; தலைவர்களின் கொள்கைகளுக்கு அவர்களின் பாராளுமன்றக்கட்சியினர் சட்டரீதியான அனுமதியைச் சாதாரணமாகக் கொடுக்கின்றனர். ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர, அமைச்சரவை தான் மக்களுக்குக் கொடுத்த வெறுள வாக்குறுதிகளைக் கூடச் செயல்படுத்த முடியாமல் இருக்க

வில்லை. பாரானுமன்றத்தையே கலைத்துவிடுவதாகப் பிரதமர் பயமுறக்கி, அமைச்சரவையின் கொள்கையை எதிர்க்கத்துணிந்த தம் கட்சிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினரை அமைச்சரவையின். கொள்கையை பல முறை ஏற்கச் செய்திருப்பதையும் காண்கின்றோம். சட்டரீதியாகப் பாரானுமன்றம் முதன்மையுடையதாக இருக்கலாம்; ஆனால், நடை முறையில் கட்சிமுறை, அமைச்சரவையின் கையை ஒங்கத்தான் செய்கின்றது.

எதிர்த்திறம்

அமைச்சரவை தன் அதிகாரத்தைக்கொண்டு சில வேளைகளில் கட்சி அங்கத்தவர்களின் நலனுக்காகக், கட்சி நலனுக்காகத் தேச நலனைப் புறக்கணிக்கலாம் அல்லது செம்மையான வழியைப் பின் பற்றுமலிருக்கலாம்; தனி மனிதனின், தொகுதியின், உரிமைகளைப் பறிக்கலாம் அல்லது அவர்களுக்குப் பாதகமாக நடக்கலாம். இக் குறைகளை ஓரளவிற் காருதல் தவிர்க்க அல்லது கட்டுப்படுத்த எதிர்க்கட்சிகளின் பாரானுமன்றக் கட்சிகள் இயங்குகின்றன. கேள்விகள், கண்டன அல்லது நம்பிக்கையில்லாப் பிரேரணைகள், விவாதங்கள் போன்றவை மூலம் அமைச்சரவையின் குறைகளை அம்பலப்படுத்துவதற்கு எதிர்த்திறத்திற்கு உரிமையுண்டு. எதிர்க்கும் கட்சிமையைச் செய்வதற்கு அதற்குச் சட்டரீதியான சந்தர்ப்பங்கள் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

பெலம் வாய்ந்த, பொறுப்புடன் இயங்குகின்ற எதிர்த்திறம், நல்லாட்சிக்கு இன்றியமையாதது. எங்கள் எதிர்க்கட்சிகள் இத்தன் மைகளை முற்றுக எய்தாவிட்டனும் அவர்களின் நியாயமான கண்டனங்களிற்கு பிரதிநிதித்துவ மக்களாட்சியில் அமைச்சரவை செவி சாய்த்தே ஆகவேண்டியிருக்கின்றது. இன்றேல் மக்கள் ஆதரவு குறைந்து வருந்தேர்தலில் பதவியிழக்க நேரிடும்.

ஒரு சிறு இனத்தின் ஒத்துழைப்பு இல்லாமலே அமைச்சரவை தொடர்ந்து அதிகாரத்திற்கு வரலாம், அல்லது அதன் ஒத்துழைப்பு பின்மையே ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்கு ஒரு காரணியாய் அமையலாம் என்ற குழ்நிலை இருக்கும்போது, அந்த இனத்தின் கட்சிகளின் நியாயமான கோரிக்கைகள் ஆட்சிபீடத்தினால் கவனத்திற் கொடாதிருந்தால் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை. எனவே, எங்கள் யாப்பின் பல இடங்களில் சிறுபான்மையினருக்கெனச் சிறு பாதுகாப்புக்கள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. தேசப்பற்று என்ற வெளித் தோற்றுத்துடன் பெருகிவரும் ஓரினப்பற்று என்னும் பெருவெள்ளம் இச்சிறு அரண்களை மீறிப்பாய்கின்றது; எனவே பலம்வாய்ந்த புதிய அணைக்டுகள் அவசியம் என்ற கிளர்ச்சிகள் சில இடங்களிலிருந்து எழுந்திருப்பதை நாம் காணலாம்.

எதிர்ப்பது மாத்திரம் எதிர்த்திறக்கின் கடமையன்று. சந்தர்ப்பமெழின். அதிகாரத்திலிருக்கும் அமைச்சரவை ஆட்சியைத் தொடர்ந்து நடத்தமுடியாத நிலையில். எதிர்த்திறம் மாற்று அரசாங்கத்தை அமைக்கலாம் அதற்குப் பிரதமர் வழிவதுத்துக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி ஸிட்டுக் கொடுக்கும் மனதிலே இலங்கையில் ஏற்படக் காலம் எடுக்கும் போலும். 1960 இல் ஐக்கியதேசியக்கட்சி, எதிர்த்திறம் ஆட்சியை ஏற்று நடத்தும் வாய்ப்பைத் தராது பாராளுமன்றத்தைக் கலைத்து பொதுத்தேர்தல் நடத்திய மனப்பான்மையைக் காணக்.

ஒத்துழைக்க வேண்டியவிடத்து எதிர்த்திறம் அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைக்கவேண்டும். பாராளுமன்றக் குழுக்களில் அங்கம் வசித்து, குழுப்பருவத்தில் மசோதாக்களுக்குவண்டிய திருத்தங்கள் செய்வதி வும், பொதுப்பண்த்தைக் கணகாணிப்பதிலும் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொள்கின்றது. இவைகள் அனைத்திற்கும் அடிப்படையாக உள்ளது, பலகோணங்களிலுமிருந்து பலவிதகருத்துக்களையும் போட்டியிடவிடுவதினால், முரணறுதருக்க முறையில் கூடிய உண்மையான, நாட்டிற்குக் கூடிய பயன்தரும் முடிவை எடுக்கலாம் என்ற தத்துவமாகும். இதற்காகவே, எதிர்ப்பதையே முக்கிய கடமையாகக் கொண்ட எதிர்க்கட்சிகளும், பிரதிநிதித்துவமுக்களாட்சிமுறை சீரவாயான இடர்தை அளிக்கின்றது. அதனால்தான் சனநாயகத்தில் நம்பிக்கை கொண்ட அரசாங்கங்கள் தனக்கு எதிரான கட்சிகளையோ ஒரு கட்சி முறையில் நம்பிக்கை வைத்துள்ள கட்சிகளையோ தடைசெய்ய இலகுவில் முன்வருவதில்லை.

இறுதியில் . . .

சுருங்கக்கூறின், அரசியற் கட்சிகள் பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளும் புறமும், பெரும்பாலும் சுயநல்த்தை முன்வைத்து இயங்கும் பொழுது, சனநாயக ஆட்சி இயந்திரமே இயங்குகின்றது. அந்த இயந்திரத்தின் முக்கிய உறுப்புக்களாகிய நிர்வாகத்திற்கும் சட்டத்துறைக்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பை ஏற்படுத்தி ஆட்சி தடையின்றி நடக்க உதவுகின்றது. இணைப்பற்றுச் சிதறிக்கிடக்கும் மன்றங்கள், குழுக்கள், தினைக்கழகங்கள் போன்ற பினைக் கப்படவேண்டிய நிறுவகங்களைப் பின்னிப்பினைத்து ஆட்சிப் பொறியகம் நன்கு இயங்கவைக்கும் அரசியற் கட்சிகள், அரசியற் கலைக்குக் கிடைத்த முக்கிய நவீன கருவிகளில் ஒன்றாகும்.

எங்கள் ஆட்சிப் பொறியகத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படுவது நன்மை தரலாம்; கட்சிகள் இயங்கும்வகையில் திருப்பம் பல குறைகளை நீக்கலாம். இறுதியாகப் பார்க்குமிடத்து யாப்பும், கட்சிகளும் நன்கு இயங்கச் செய்வது மக்களாகும்.

இலங்கை அரசியலிற் காணப்படும் பிரச்சினைகள்

(அ)

அரசியல் துறையும் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளும்

பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் இலங்கையில் அரசியற் துறையில் தாக்கல்களை ஏற்படுத்தவில்லை; அரசியற்துறை நடவடிக்கைகளே பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளைச் சிருட்டித்திருக்கின்றன என்பது மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகாது.

சுதந்திரம் எய்த முன்னர் இலங்கையில் நிதித்துறை நிர்வாகமும் அத்துறையில் நடவடிக்கைகளை வழிநடாத்தும் கொள்கைகளும் பாரம் பரியமான Financial Discipline என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் “சிக்கனம் தரும் கட்டுப்பாடு” என்ற நியதியையே தழுவியிருந்தன. அதாவது அரசாங்கம் மேற்கொள்ளும் ஒவ்வொரு செலவினையும் செலவுத் தொகைக்கேற்ற பயன்தருதல் வேண்டும். செலவுவருவாய்க்கு மிஞ்சக்கூடாது. முதலீட்டுச் செலவுகட்கு மட்டுமே கடன்நிதி பெறலாம். அத்தகைய கடனை ஈடு செய்வதற்கு வருடாவருடம் ஒரு தொகைப்பணம் வருவாய்விருந்து ஒதுக்கப்பட வேண்டும். இன்னேரன்ன சிக்கனம் தரும் கட்டுப்பாட்டை முக்கிய அம்சமாகக் கொண்ட நிதிக்கொள்கைகளையே இலங்கை அரசாங்கம் அன்று கடைப்பிடித்தது. உலகில் பெரும்பாலும் இக்கொள்கைகளே உறுதியானவை என்ற கருத்தும் நிலவியது.

20 ஆம் நூற்றுண்டின் முப்பதாம் ஆண்டுகளில் அகில உலகையும் பீடித்த பொருளாதார மந்தரமும் அதன் பிரதிபலிப்பாக ஏற்பட்ட பொருளாக்க வீழ்ச்சியும் வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் மேலே சுருக்கமாகக் கூறப்பெற்ற பாரம்பரிய நிதித்துறைக் கொள்கைகளில் இருந்த நம்பிக்கையை ஓரளவிற்கு தளரச் செய்தன.

இந்நிலைமையில் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் ஏற்பட்டது. யுத்தத்தில் சிக்குண்ட நாடுகள் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகட்காக பெருந்தொகையில் பல்வேறு செலவினங்களை சற்றேனும் தயங்காமல் ஏற்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகியது. அரசாங்கங்கள் வருவாய்க்கு மித மிஞ்சிய அளவில் செலவு செய்ய வேண்டியமையால் அத்தகைய செலவுகளை ஈடு செய்வதற்கு வங்கிகளிடமிருந்து கடன்

நிதி பெறவேண்டியிருந்தது வங்கிகளிடமிருந்து கடன் நிதி பெறுதல் புதுப்பணம் சிருட்டிப்பதாக அமையும் என்பது பணவியலில் ஒரு அடிப்படைத் தத்துவம். (அது இங்கு ஆராயப்பட மாட்டாது).

அவ்வாறு புதுப் பணம் படைக்கப் பெற்று அரசாங்கச் செலவினங்கள் பெரும் பரிபாணத்தில் வளர்ச்சியெய்தி வருவாய்க்கு மிஞ்சிச் செலவு நடாத்தப்பட்ட பொழுது ஒரு புதிய அநுபவம் ஏற்பட்டது. பற்றாக் குறை வரவு செலவு வழியாக அரசாங்கச் செலவுகள் விரிந்த பொழுது நாட்டில் பண்டங்கள் சேவை கட்கு எழும் கேள்வி கணிசமாக அதிகரித்தது. பொருளாக்கமும் சேவையளிப்பும் பெருமளவில் ஊக்குவிக்கப் பெற்றது. வேலையற்றிருந்தோர்க்கு வேலை வாய்ப்புக்கிடைத்தது. அன்னாருக்கு வேலை வாய்ப்புக் கிடைத்த மையால் அவர்கள் வருவாய் அதிகரித்து அவர்கள் செய்யும் செலவுகளும் வளர்ச்சி பெற்றது. இதன் பயனாக பண்டங்கள் சேவை கட்கு எழும்கேள்வி மேலும் அதிகரித்துத் தீவிரம் எய்தியது. விலை வாசியும் ஏற்றத்தொடர்கியது. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏறக் குறைய ஒழித்தது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது.

யுத்த காலத்தில் நிரப்பந்தத்தின் பேரில் பல நாடுகளில் ஏற்பட்ட இந்த அநுபவம் இலங்கையிலும் ஓரளவு காட்சியளித்தது 1938 ஆம் ஆண்டில் யுத்தத்திற்கு முன்னர் வேலை காண இலாக்காக்களில் பதிவு செய்யப் பெற்றேர் தொகை 16 ஆயிரமாக இருந்தது. யுத்தம் தீவிரமெய்திய 1944 ஆம் ஆண்டில் அவ்வாறு பதியப் பெற்றேர் தொகை ஒரு ஆயிரமாகச் சுருங்கி விட்டது. (அவ்வாறு பதியப் பெற்றேர் தொகை இன்று 3 லட்சத்தைத் தாண்டி விட்டதென்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது)

யுத்த கால அநுபவம் காரணமாக நிதித்துறையில் புதியதத்துவம் ஒன்று உரு வெடுத்தது. இப் புதிய தத்துவத்தைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம். அரசாங்கம் வருவாய்க்கு மிஞ்சிய அளவில் செலவை மேற்கொண்டால் அவ்வாறு ஏற்படும் செலவின் பயனாக பண்டங்கட்கும் சேவைகட்கும் கேள்வி அதிகரித்து பொருளாக்கம் ஊக்குவிக்கப் பெற்று வேலை வாய்ப்புப் பெருகி வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஒழியும். மக்களிடம் வருவாயும் அதிகரித்து வாழ்க்கைத் தரமும் சுபீட்சமும் வளரும். எனவே பற்றாக்குறைய வரவு செலவு முறையை அரசாங்கங்கள் மேற்கொள்வது விரும்பத்தக்க நியதி என்ற சுருத்து பரவத் தொடங்கியது.

இப்புதிய கருத்துப் பரவத் தொடங்கிய காலத்தில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது துரதிஷ்டம் என்று கூறுவது உண்மைக்கு அதிகம் புறம்பானதன்று. சுதந்திரம் பெற்ற உற்சாகமும் இப்புதியகருத்

தின் தாக்கலும் பரவலான வாக்காளர்களின் வாக்குகளை வசீகரிக்கும் நோக்கத்தாலும் உந்தப் பெற்ற அரசாங்கங்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றுக் பற்றிக்குறை வரவு செலவு முறையைக் தீவிரமாகக் கையாண்டன. அரசாங்கம் மக்களுக்கு அளிக்கும் சேவைகள் விஸ்தரிக்கப் பெற்ற சேவைகளை அளிப்பதில் சிக்கனம் என்ற அரிய நியதியைக் கையாள வேண்டும் என்பதையும் அரசாங்கங்கள் மறந்து விட்டன. இவசச்சேவைகள் என்ற பல்லவியும் அச்செலவுகளில் விரையமும் சாதாரண அநுபவமாகியது, பணப் புழக்கம் அதிகரித்தது; ஆனால் பொருளாக்கம் அதேயளவு அதிகரிக்கவில்லை. விலைவாசிகள் ஏற்ற மெய்தின் பலவேறு வகையான பாதக விளைவுகள் ஒன்றன் பின் ஒன்றும் உரு வெடுத்தன.

வருவாய்க்கு மிஞ்சிய செலவு, அதாவது பற்றிக்குறை “பட்ஜெட்” பண்டங்கட்டும் சேவைகட்டும் எழும் கேள்வியை அதிகரிக்கச் செய்து, பொருளாக்க முயற்சி களை ஊக்கு வித்து, வேலை வாய்ப்பைப் பெருக்கி, வேலையில்லாத திண்டாட்டத்தைப் போக்க டித்துச் சுபீட்சம் தரும் என்ற தத்துவம் நடைமுறையில் செயல் படுத்துவதற்கு சில நிபந்தனைகள் அத்தியவசியமாக நிலை நாட்டப் படவேண்டும். அவற்றைப் பின் வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

1. பண வருவாயும் பணப்புழக்கமும் அதிகரிப்பதனால் பண்டங்கட்டும் சேவைகட்டும் ஏழும் மேலதிகக் கேள்வியை ஈடுசெய்வதற்கு ஏற்றவாறு நாட்டில் பொருளாக்கம் பெருக வேண்டும். அதாவது நாட்டில் உற்பத்தி பெருகும் சக்தியைக் கொண்டதான் பொருளாக்க அமைப்பு நிலவ வேண்டும். இதர சொற்களில் கூறினால் கைத்தொழில் ஆலைகள். விவசாயப் பண்ணைகள், இதர உற்பத்தி நிறுவனங்கள் தத்தம் பொருளாக்க அளவை விஸ்தரிக்கும் சக்தியுடையனவாகவும், அத்தகைய உற்பத்தி நிறுவனங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கக் கூடிய நிலைமையும் நாட்டில் இருத்தல் வேண்டும்.

2. பணவருவாயும் பணப் புழக்கமும் அதிகரிப்பதனால் எழும் மேலதிகக் கேள்வியை இறக்குமதிகளில் செலவு செய்யப்படாது உள்ளாரில் உற்பத்தியாகும் பொருட்களுக்கே கேள்வியை அதிகரிப்பதாக அமையவேண்டும். அன்றேல் இறக்குமதிகள் பெருகுமேயன்றி நாட்டு உற்பத்தி ஊக்குவிக்கப்படமாட்டாது.

மேலே தரப்பட்ட நிபந்தனைகள் இலங்கையின் பொருளாதார அமைப்பில் நிலவில்லை. இலங்கையில் கைத் தொழில் நிலையங்கள் தற்பொழுதுதான் ஆரம்ப நிலையில் காட்சியளிக்கின்றன. விவசாயப் பண்ணைகள் டூர்வீக முறையில் இயங்குவதனால் அபிவிருத்தியடை

யுந்தகைமையைக் கொண்டனவன்று. புதிய நிலங்களைச் செம்மைப் படுத்துவதாயின் நீர்ப்பாய்ச்சல் வசதி பெருமளவில் உருவாக்கப் படல் வேண்டும். இவ்வாறு உள்ளூர் உற்பத்தி பெருகுவதற்கு வேண்டிய சாத்தியக் கூறுகள் அரிதினுமரிதாக இருக்கும் நிலைமையில் அதிகப் பணவருவாயைப் பெறும் மக்கள் உல்லாசப் பொருட்களை இறக்குமதி செய்வதில் அதிக நாட்டங் கொண்டவர்களாக இருக்கின்றனர்.

மேலே சொல்லப்பெற்ற இரு பாதகமான அம்சங்களைவிட மிக முக்கியமான வேறு ஒரு அம்சத்தை, நாம் ஞாபகத்தில் வைத் திருத்தல் வேண்டும். இலங்கை உணவு உடை போன்ற அத்தியா வசியப் பொருட்களைப் பெருமளவில் இறக்குமதிசெய்தல் இயல்பான தொரு அம்சமாக நெடுங்காலம் இருந்தது. உணவு உடைத் தேவைசளின் பெரும்பாகத்தை இறக்குமதி செய்வதானால் அந்நாடு அப்பொருட்களுக்காகப் பெருந்தொகையைப் பிறநாடுகளில் செலவழிக்கிறது என்பது அர்த்தம். ஏனெனில் அவை பெருமளவில் வேண்டப்படும் அத்தியாவசியப் பொருட்கள்.

*வேறும் இலங்கையின் வழமையான ஏற்றுமதிகளாகிய தேயிலை, றப்பர், தெங்குப்பொருட்களின் உற்பத்தி பெருமளவில் அதிகரிக்க வில்லை. தேயிலையைப் பொறுத்த மட்டில் உற்பத்தி கணிசமாக அதிகரித்துதான். ஆனால் தேயிலையின் விலைபடிப்படியாகக் குறைந்தது. எனவே தேயிலை ஏற்றுமதியால் கிடைக்கும் அன்னியச் செலாவணி வருவாய் அதிகரிக்கவில்லை. றப்பர் ஏற்றுமதியின் அளவு மிக அன்மையில் மட்டும் புனரமைப்பு நடவடிக்கைகளின் பயனாக கணிசமான அதிகரிப்பைக் காட்டுகிறது. ஆனால் அதற்கெதிராக விலை சொற்பம் வீழ்ச்சியடைந்திருக்கிறது. தெங்குப்பொருட்களின் உற்பத்தி மழை வீழ்ச்சியில் பெருமளவு தங்கியிருக்கிறது. உலகச் சந்தை நிலைவரமும் ஏற்றுமதியைப் பாதிக்கும். மேலும் உற்பத்தியாகும் தேங்காயில் வருடாவருடம் ஏறுபடியான தொகை உள்ளுரிலேயே உபயோகிக்கப்பெற்று விடுகிறது. எனவே தெங்குப் பொருட்களின் ஏற்றுமதியால் கிடைக்கும் வருவாயும் அவ்வளவு அதிகரிப்பதற்கில்லை.

இவை ஒரு புறமிருக்க உலக சந்தை நிலைவரத்தில் தங்கியிருக்கும் இறக்குமதிப் பொருட்களின் விலைமட்டம் தொடர்ச்சியாக ஏறிக்கொண்டே செல்கின்றது. இறக்குமதிகளின் விலை ஏறுபடியாக இருக்கையில் ஏற்றுமதிகளின் விலை நிலையாகவோ அல்லது வீழ்ச்சியடையுந் தகைமையைக் கொண்டிருப்பதனால் அன்னியச் செலா

வணி வருவாய் அன்னியச் செலாவணி செலவுத்தொகைக்கு ஈடு செய்ய முடியாமல் இருப்பது இயல்பான விளைவு. இக்காரணத் தால் எழும் பாதக விளைவுகளை விட முன்கூறிய பணவருவாய். அதாவது ரூபாய் வருவாய், அதிகரிப்பதனால் ஏற்படும் இறக்குமதி அதிகரிப்பு மிகமோசமான வகையில் அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறையை தீவிரமடையச் செய்கிறது.

ஒரு நாடு தான் இறக்குமதி செய்யும் பொருட்களின் கிரயத்தை ஏற்றுமதி செய்யும் பொருட்களின் விற்பனையால் கிடைக்கும் அன்னியச் செலாவணி வருவாய் மூலமே சாதாரணமாக இறுக்கவேண்டும். அவ்வாறு செய்ய முடியாவிடின் இறக்குமதிகளையும் இதர அன்னியச் செலாவணிச் செலவுகளையும் கட்டுப்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உருவாகும். இந்த நிர்ப்பந்தமே இலங்கையைப் பல ஆண்டுகளாகப் பீடித்திருக்கிறது.

பண்டாரநாயகா ஆட்சியின் கீழ் அரசாங்கச் செலவினங்களில் ஏற்பட்ட ஊதாரித்தனமும் அதன் பலனாக வீக்கமெய்திய ரூபாய்ப் பணவருவாயும் இறக்குமதியால் ஏற்படும் அன்னியச் செலாவணி செலவுகளை மிதமிஞ்சி அதிகரிக்கச் செய்தன. ஏற்றுமதி வருவாய் இச் செலவுத் தொகைக்கு ஈடுசெய்ய முடியாதமையால் 1960, 1961 ஆம் ஆண்டுகளில் அதிகம் விறைப்பான இறக்குமதி, அன்னியச் செலாவணிக் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப் பெற்றன.

இலங்கையின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் யாவற்றிற்கும் (இந்த) அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறையை மூலகாரணமென்றால் அது மிகைப்படுத்திக் கூறியதாக அமையாது. பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணும் நோக்கமாக எந்தக் கோணத்திலிருந்து திட்டம் வகுத்தாலும் அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறை நிலைமை, ஒரு பாரிய யந்திரத்தின் நட்டாணி உடைந்த நிலைமையில் அந்த யந்திரத்தை எதுவகையாலும் இயங்கச் செய்ய முடியாதிருத்தல்போல, எது வித நிவாரணத் திட்டத்திற்கும் முட்டுக்கட்டையாக அமைகின்றது. தத்துவ அடிப்படையில் சில திறமை பொருந்திய விமோசனங் தரும் வழிவகைகளை நிர்ணயிக்கக் கூடியதாகவிருப்பினும் சர்வதிகார ஆட்சி அல்லாத அரசுமுறையின் கீழ் நிலவும் தவணிமனிதன் சுதந்திரம் ஆட்சி நடாத்தும் அரசாங்கங்களின் ஆயுள் வாக்காளப் பெருமக்களின் ஆதரவிலேயே தங்கியிருக்கும் நிர்ப்பந்தமும் அத்தகைய மருந்துகளை கைக்கொள்ள முடியாமல் தடை செய்கின்றன.

யுத்த காலமாயின் மக்கள் கட்டுப்பாட்டுணர்ச்சியுடன் சிக்கணமாக வாழ்ந்து தியாகஞ் செய்யும் மனோபாணமையைக் கொண்ட 3

வராக இருப்பர் என்று எதிர்பார்க்க முடியும். ஆனால் சாதாரண காலங்களில் மக்களின் விருப்புக்களை அவ்வளவு தூரம் கட்டுப்படுத் துதல் முடியாத கரும். எனவே மக்களின் அன்றை விருப்பங்களையும் ஓரளவு பூர்த்தி செய்யும் வகையிலும் நெடுந்தவணையில் சமூக நலம் அபிவிருத்தியடையக்கூடிய வகையிலும் நிவாரண நடவடிக்கைகளை திட்டமிடல் வேண்டும்.

இத்தகைய நிவாரண நடவடிக்கைகள் மூன்று முக்கிய அம்சங்களைப் பொருந்தியதாக அமைய வேண்டும்.

1. செலவுகள் குறைந்து அதனால் உருவாகும் பணவருவாய் குறைக்கப்படாவிட்டனும் கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும். அன்றேல் நுகரச்சிப் பொருட்களுக்கு எழும் கேள்வி விரும்பத்தக்க முதலீட்டிற்கு இடையூருக அமையும். ஏற்றுமதி குன்றி இறக்குமதி அதிகரிக்கும் அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறை நிலைமை மோசமடையும்.

2. உள்நாட்டு நாணயத்தின் அதாவது இலங்கை ரூபாயின், கொள்வனவுச் சக்தியும் (பொருட்களைக் கொள்வனவு செய்யும் பொழுது வெளிப்படுகிற ரூபாயின் பெறுமதி) அந்த நாணயத்தின் உத்தியோக பூர்வமான நாணயமாற்று விகிதமும் ஒத்திருத்தல் வேண்டும். அன்றேல் நாணயப் பரிவர்த்தனையில் கறுப்புச் சந்தை ஏற்படும்; இறக்குமதி அதிகரிக்கும்; ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் உலகச் சந்தையில் போட்டியிட முடியாது ஏற்றுமதி குன்றும். அன்னியச் செலாவணிப் பற்றாக்குறை மோசமடையும்.

3. நாட்டின் பொருளாக்கம் தீவிர கெதியில் வளர்ச்சியடைதல் வேண்டும். முக்கியமாக இறக்குமதியாகும் பொருட்களுக்குப் பதிலாக உபயோகிக்கக்கூடிய உள்ளூர் பொருட்களும் உலக சந்தையில் விற்பனையாகக் கூடிய ஏற்றுமதிப் பொருட்களும் கணிசமான அளவில் உற்பத்திப் பெருக்கை எய்த வேண்டும். இலங்கையில் நிலவும் சூழ்வில் உணவுப் பொருட்களின் உற்பத்தி கேந்திர ஸ்தானம் வகிக்கும். வேறும் நாளாந்த உபயோகத்திற்குரிய கைத்தொழில் பொருட்களும் இறக்குமதி செய்ய வேண்டாதவாறு உள்ளுரில் பெருமளவில் உற்பத்தி செய்யப்படல் வேண்டும்.

மேலே தரப்பட்ட மூன்று அம்சங்களுள் முதலாவது அம்சம் பூர்த்தியடைவதற்கு அரசாங்கத்தின் வரவு செலவுக் கொள்கை முக்கியத்துவம் உடையது. அரசாங்கம் செய்யும் செலவுகள் சிக்கன மும் கண்டிப்பும் பொதிந்தனவாக அமையவேண்டும். தொகுத்துக்கூறினால் முதலீட்டுச் செலவினங்கள்லாத நடைமுறைச் செலவினங்கள் அரசினரவுருவாயிலிருந்து ஈடு செய்யப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு

நிலைமை சிரட்டையுமாயின் "பட்ஜெட்" பெருந்தொகை பற்றாக்குறை யைக் கோண்டிராது. ஆனால் அவ்வாறு அரசாங்கச் செலவினங்களைக் கட்டுப்பாடு செய்வதாயின் வாக்காளரின் ஆதரவை இழந்து விடக்கூடும் என்ற திகில் ஏற்படும். இதன் காரணமாக சென்ற ஐந்தாண்டுகளில் வேறு துறைகளில் மெச்சத்தக்க வகையில் நடந்து கொண்ட அரசாங்கம் இத்துறையில் கையாள வேண்டிய கட்டுப் பாட்டையும் சிக்கனத்தையும் கடைப்பிடிக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாகத் தனியார் துறையில் செலவினங்கள் பெருகிப் பணவருவாய் வீக்கமடையாமல் வங்கிகள் கடன் நிதி வழங்குவதைக் கட்டுப்படுத்தி வங்கிக்கடனில் இறுக்க வேண்டிய வட்டி விகிதத்தையும் உயர்த்தி விட்டது. தனியார் துறைக்கு மட்டும் கட்டுப்பாடும் சிக்கனமும் விதிக்கப்படுகிறது. சர்க்கார் துறையில் விரையமும் ஊதாரித்தன மும் அனுமதிக்கப்படுகிறது.

இரண்டாவது அம்சத்தைப் பொறுத்தவரில் சென்ற ஐந்தாண்டுகளாக ஆட்சி நடாத்திய அரசாங்கம் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி வேண்டிய நடவடிக்கைகள் சிலவற்றை செயல்படுத்தி யிருக்கிறது. பிரிட்டின் நாணயமதிப்பிறக்கம் செய்த பொழுது இலங்கை ரூபாயின் நாணய மாற்றுவிகிதத்தையும் குறைத்துப் பின்னர் "பீக்ஸ்" முறையைப் புகுத்தியதால் அன்னியச் செலாவணி வரவு செலவுகளில் கணிசமான பாகத்திற்கு ஒரளவு சம நிலையைத் தரும் விகிதத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறது. ஆனால் அன்னியச் செலாவணியில் கறுப்புச் சந்தை ஒழியத்தக்களவிற்கு "பீக்ஸ்" திட்டத்தை விஸ்தரிக்கவேண்டும். அந்த வகையில் அரசாங்கம் செயலாற்றத் தவறிவிட்டது. உதாரணமாக இலங்கையின் மொத்த அந்தியச் செலாவணி வருவாயில் பத்துச்சத விகிதத்தை பிரசித்த ஏலத்தில் விற்பனைசெய்து உருவமற்ற ஏற்றுமதிகள் மூலம் கிடைக்கும் அந்தியச் செலாவணி வருவாய்க்கு ஏல விற்பனையில் ஏற்படும் நாணய மாற்றுவிகிதத்திற்கு ஒத்த விகிதத்தை அநுசரித்தால் அந்தியச் செலாவணிக் கறுப்புச் சந்தை பூரணமாக ஒழிந்து விடும்.

மூன்றாவது அம்சமாகிய உற்பத்திப் பெருக்கம் என்ற நடவடிக்கையில், முக்கியமாக உணவு உற்பத்தியில், டூ. என். பி. அரசாங்கம் பகுரதப் பிரயத்தனங்கள் எடுத்திருக்கிறது.

உற்பத்திப் பெருக்கம் பயன்தரும் அளவில் ஏற்படுவதென்றால் தலாவீத உற்பத்திப்பெருக்கம் உயர்தல் வேண்டும். ஏனெனில் இலங்கை துரித கெட்டியில் ஐந்த்தொகைப் பெருக்கத்தை அநுபவிக்கிறது. அத்தகைய உற்பத்திப்பெருக்கம் பவிதமாவதாயின் உற்பத்தி முறைகள் நல்லை விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப வளர்ச்சிக்கேற்ற

வாறு அமைதல் வேண்டும். உற்பத்தி முறைகள் நலீனப்படுத்தப் பட வேண்டுமாயின் பெருமளவில் முதலீடு செய்யப்படல் வேண்டும். வேறும் தொழில் நுட்பத்துறையில் அறிவும் அநுபவமும் பொருந்திய பல்வேறு தரக்கொழிலாளர்கள், நிர்வாகிகள், ஆலோசகர்கள் தேவை. முதலீடு யந்திரங்களையும் பொறி விருஷங்களையும் பெருமளவில் உள்ளடக்கும். ஆகவே முதலீட்டுச் சாதனங்களும் தொழில் நுட்பக்குறை அற்றல் அல்லது நிபுணத்துவமும் வெளிநாடுகளில் இருந்தே தருவிக்கப்படல் வேண்டும். இத்தகைய உற்பத்திவளம் நிறுவப்படுவதாயின் பெருமளவில் அன்னியச் சௌலாவணி ரொாக்கமும் தொழில் நுட்பத்துறையில் முன்னேற்றமடைந்த நாடுகளின் ஒத்தாசையும் வேண்டும். அன்னியச் சௌலாவணி பற்றாக்குறை நிலையில் தவிக்கின்ற நாடுகட்கு பெருமளவு அன்னியச் சௌலாவணி ரொாக்கம் எங்கிருந்து கிடைக்கும்? தனிப்பட்ட நாடுகளின் ஒத்தாசையையும் உதவியையும் நாடுவதாயின் அந்நாடுகளின் ஆதிக்கம் வலுக்கும். முக்கியமாக கம்யூனிஸ்ட் நாடுகளிடமிருந்து உதவிபெற்ற குறைவிருத்தி நாடுகள் கம்யூனிச் ஆதிக்கத்திற்கு ஆளாகிவிட்டன.

குறை விருத்தி நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு ஆவண செய்வதற்காகவே உலக வங்கி ஸ்தாபனம் நிறுவப்பெற்றது. தொழில் நுட்ப உதவிகளையும் அன்னியச் சௌலாவணி முதலீட்டையும் உதவி, குறைவிருத்தி நாடுகளின் பொருளாதார வளர்ச்சியை மேம்படச் செய்வதே அந்த ஸ்தாபவத்தின் குறிக்கோள் என்ற அடிப்படையிலேபே பல நாடுகள் ஒன்று சேர்ந்து அந்த ஸ்தாபனத்தை நிறுவின. எனவே மகாவலிங்கைத் திட்டத்தைப்பற்றி அவதாறுகள் செய்வது அர்த்த மற்றசெயலாகும்.

கைத்தொழில் துறையில் அபிவிருத்தி ஏற்படுவதற்குச் சாதகமான சூழல் விநோதமான வகையில் உருவாகியது. அந்நியச் சௌலாவணிப் பற்றாக்குறை மிகமோச நிலையை அடைந்ததனிமித்தம் 1960, 1961 ஆம் ஆண்டுகளில் பண்டாரநாயக அரசாங்கம் வெகு விறைப்பான இறக்குமதி அன்னியச் சௌலாவணிக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. வழமையாக இறக்குமதிமூலம் கிடைத்த நாளாந்த உபயோகப் பொருட்களுக்கு பெரும் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. அவைகளின் விலை விடம் போல ஏறியது. உள்ளுர் உற்பத்தியை ஊக்குவிப்பதற்காக அன்னியச் சௌலாவணி கட்டுப்படுத்தப்படவில்லை; அன்னியச் சௌலாவணி த தரித்திரத்தினிமித்தமே அத்தகைய இறக்குமதிகள் ஏறக்குறையப் பூரணமாகத் தடுக்கப்பட்டன. இவ்வாறு உருவெடுத்த சூழல் உள்ளுரில் கைத்தொழில் நிறுவனங்களைத் தாழிக்கவும் உற்பத்தி செய்யவும் ஊக்கமளித்தது. பண்டாரநாயக அர

சாங்கக்தின் சிக்கனமின்மை எதிர்பாராதவகையில் இலங்கையின் கைத்தொழில் துறைக்கு ஒரு ரகமானவளர்ச்சி ஏற்பட்டு காரணமாக அமைந்தது.

ஆயினும் இலங்கையில் சமீப காலத்தில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சி அவ்வளவு விரும்பத்தக்க வகையில் பீடு நடை போடுகிறதென்று சொல்வதற்கில்லை. உள்ளுரில் தயாரிக்கப்பெறும் சவரப் பிளேட்டுகளைக் கவனித்தால் தரம் குறைந்த பொருட் கள் உற்பத்தியாகி இறக்குமதி தடுக்கப்பெற்றதனிமித்தம் உயர்ந்த விலையில் விற்பனையாகின்றன என்பது புலப்படும். நெடுந்தவணை நோக்கில் கவனித்தால் இலங்கையில் ஏற்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சியில் பெரும் முற்னேற்றமும் திருத்தமும் உருவாக வேண்டும் என்பது வெள்ளிடை மலை.

உணவு உற்பத்தித் துறையில் அரசாங்கம் எடுக்கும் பகிரதப் பிரயத்தனங்கள் பூரண பயன் தருவதாயின் சர்க்காருக்கும் விவசாயிகட்டுமிடையே பூரண ஒத்துழைப்பும் பரஸ்பர நல்லெண்ணமும் இருத்தல் வேண்டும். இலங்கை விவசாயி பூர்வீக முறையிலேயே இது வரை காலமும் இயங்கி வந்தான். நவீன விஞ்ஞான முறைகளைப் பழகி அவற்றை அனுசரித்து அவன் செயலாற்ற வேண்டும். லட்சக்கணக்கான விவசாயிகள் பழைய மனோபான்மையைக் கைவிட்டு புத்துணர்ச்சியுடன் புதிய உற்பத்தி முறைகளைக் கையாள வேண்டும். இது இலகுவில் செயல் படுவதொன்றல்ல. பொறுமையும் பிரயாசமும் விடாமுயற்சியும் உள்ள சர்க்கார் சேவையாளர் தொடர்ந்து உழைப்பது அவசியம்.

1965-ம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் அரசாங்கம் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகட்டுத் தீர்வு காண்பதற்கு உகந்த பாதையிலேயே செல்கிறது என்பதை மறுக்க முடியாது.

ஆயினும் நிர்வாகத்திறமை, ஊக்கம் முதலியன மேலும் அதிகரிப்பதற்கு பெருமளவு இடம் உண்டென்றே கருத வேண்டும். சர்க்கார் துறையில் பரவியிருக்கும் வஞ்ச ஊழல் அதிகாரிகளின் அகந்தை கொண்ட மனப் போக்கு முதலியன செயல் துறையில் வெற்றி காண்பதற்கு முட்டுக்கட்டையாக அமைகின்றது. ஊதாரித்தனமும் சிக்கனமின்மையும் தொடர்ந்து சர்க்கார் நடவடிக்கைகளைப் பீடித்திருக்கிறது. இவ்பேத உணர்ச்சி ஒழிய வேண்டுமென்ற இலட்சியம் உதட்டளவில் மட்டுமே உண்மையாகின்றது. கல்வித்துறைக் கொள்கை பெரும் குறைபடியாகவே இருந்து வருகிறது.

வளரும் சந்ததியினர் உயர்ந்த ஆக்கச் சக்தியடையவராகக் கூட்டியளிக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படவில்லை. வேலையில்லாத திண்டாட்டம் பரவிக்கொண்டே செல்கின்றது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் வேலையில்லாத திண்டாட்டம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லாத நிலைமை உருவாகியிருக்கிறதை நாம் கூர்ந்து கவனிக்கிறோமில்லை. அந்நாடுகளில் பொருளாதாரத் துறையில் சர்க்கார் தலையீடு தனியார் துறையைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்குடன் செயல் படாது தனியார் துறையை ஊக்குவித்து இபங்குவதற்கு உகந்த வழியை வகுத்துக் கொடுக்கும் முறையிலே அமைகின்றது. கட்டுப்பாட்டு மனோபான்மையே இலங்கை சர்க்காரின் மனோபாவத்தில் இன்னும் முதலிடம் பெறுகின்றது. நாட்டின் பல பாகங்களும் அபிவிருத்தியடைய வேண்டும் என்ற இலட்சியம் சர்க்காரின் மனோபான்மையில் இன்னும் இடம் பெறவில்லை. மக்களின் ஆர்வத்தைப் பூரணமாகப் பயன்படுத்தக் கூடிய கூட்டுறவு முறைத் தொழில் இயக்கத்திற்கு போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. வேறு வீட்யங்களிலும் அரசுடைமைச் சிக்தாந்தம் மித மிஞ்சிய ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றது. Brain Drain என்று ஆங்கிலத்தில் கூறப்படும் நிபுணர்களும் தேர்ச்சி பெற்றேர்களும் நாட்டை விட்டு வெளியேறும் நிலைமை மென்மேலும் வலுவடைகின்றது. அவ்வாறு வெளியேறுவார்கள் நாட்டின் பிரசைகளுள் உயர்ந்த ஆக்கச் சக்தியையும் கட்டுப்பாட்டு மனோபான்மையையும் கணிசமான அளவில் கொண்டவார்கள் என்பதை அரசாங்கம் கருத்திற் கொள்ளவில்லை. தங்கள் பிள்ளைக்கட்கு உசிதமென்று அவர்கள் கருதுகிற ஆங்கில மொழி மூலம் பெறும் உயர்தரக் கல்விக்கு இலங்கையில் வசதியில்லாதிருப்பதே அத்தகைய வெளியேற்றத்திற்கு முக்கிய காரணமென்று அரசாங்கம் உணர்வில்லை. அரசு கரும மொழியைக் கெடுபிடியாகச் செயலாற்ற முற்படுவதும் அளவிறந்த கட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதும், சர்க்கார் சேவையில் திறமைக்கு முதலிடம் கொடுக்காது இன், மத, சாதி அடிப்படையில் மதிப்பிடுவது போன்ற நடவடிக்கைகள் திறமையும் தேர்ச்சியும் பற்றாக்குறையாக உள்ள நம் நாட்டில் அத்தகைய தரத்தை மேலும் குறைத்து விடும் என்பதை அதிகார பீடத்தில் அமர்வோர் உணர்வில்லை. அவ்வாறு வெளியேறுவோரின் பிறசந்ததி ஒருகாலும் நம் நாட்டுக்குத் திரும்பமாட்டார் என்பதைக் கருத்தில் வைத்து இலட்சிய அடிப்படையில் நிர்வாகம் அமையவேண்டும்.

அனுபந்தம்

1 வெளி நாட்டு வர்த்தகம்

ஆண்டு	எற்றுமதி இறக்குமதி	மிகை/பற்றுக் குறை	
	(மில்லியன் ரூபாய்கள்)		
1951	1783	1545	+ 239
1952	1410	1707	— 297
1953	1495	1633	— 138
1954	1724	1384	+ 340
1955	1893	1478	+ 415
1956	1772	1576	+ 196
1957	1669	1764	— 95
1958	1624	1713	— 89
1959	1773	1958	— 185
1960	1796	2006	— 210
1961	1707	1794	— 87
1962	1763	1906	— 143
1963	1706	1869	— 161
1964	1767	1960	— 193
1965	1909	1922	— 13
1966	1674	2018	— 344
1967	1650	1985	— 335
1968	1960	2341	— 381

II

அன்னியச் செலாவணி ரொக்கம்
(மில்லியன் ரூபாய்கள்)

1939	275
1944	960
1945	1260
1946	1210
1947	947
1948	998
1949	964
1950	1133
1951	1217
1952	874
1953	640
1954	944
1955	1229
1956	1276
1957	1062
1958	933
1959	734
1960	541
1961	532
1962	504
1963	462
1964	351
1965	440
1966	318
1967	449
1968	463

III

வேலைகான் இலக்காவீல்
பதியப் பெற்றவர் தொகை
(000)

1938	16
1941	20
1944	1
1945	35
1950	65
1953	52
1956	86
1959	128
1962	152
1963	152
1966	239

* சர்வ தேச நிறுவனத்திலிருந்து பெற்ற தொகை உட்பட

(ஆ)

அரசியற் பிரச்சினைகள்

இவங்கை அரசியலிலுள்ள பிரச்சினைகள் பலவித காரணங்களினாலே தோன்றின. இந் நாட்டிற்கே சிறப்பாக அமைந்த வரலாற்றுக் காரணங்களினாலும், மேற்கு நாடுகளிலே தோன்றி வளர்ந்த ஓர் அரசியல் முறையை அந்தப்படியே நம் நாட்டிலே புகுத்தியமையால் ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளாலும் அவை எழுந்தனவென்னாம். பாராளுமன்ற ஆட்சிக்கு அடிப்படை அமசங்களும் பாரம்பரியங்களும்பல உண்டு. இந்த ஐனநாயக சமுதாயத்திலே பெரும்பாலும் சமயச் சார்பற்ற அரசியற் திட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்சிகள் தோன்றுகின்றன. ஐனநாயக சமூகமென்பது சமய ஆதிக்கமற்ற ஒரு இனத்தின் விளைவே என்பது பெருவழக்காகிவிட்டது. ஆசிய நாடுகளிலே ஏகாதி பத்திய எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுடன் மொழி, சமயம், பண்பாடு என்பவற்றை மையமாகக் கொண்ட இயக்கங்களும் தோன்றுவாயின. இதனால் அரசியற் பொருளாதார காரணிகள் அறவே புறக்கணிக்கப்பட்டனவென்பது பெறப்படவில்லை எனினும் இனம், மொழி, சமயம் என்பவற்றை அடியாகக் கொண்ட குழுக்கள் எழுந்துள்ளன; எனவே மேற்கு நாடுகளில் ஐனநாயகத்தில் நடுநாயகமாக விளங்கும் பெரும் பான்மையினரின் ஆட்சி என்னும் தத்துவம் ஆசிய நாடுகளிலே திருத்தியமைக்கப்படவேண்டியதொன்றுகிறது. இங்கு சிறுபான்மை அபிப்பிராயமும் பெரும்பான்மை அபிப்பிராயமும் தற்காலிகமாக அமையாமல் நிரந்தரமாக நின்றுவிடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் அவை இனத்தையோ மதத்தையோ அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுவது தான். ஆசியாவிலுள்ள எந்தப் பாராளுமன்ற அரசும் இந்தவிதமான இக்கட்டான நிலையிலிருந்து விடுபடவில்லை. எனவே பெரும்பான்மையினரின் ஆட்சியுடன் சிறுபான்மையினரின் அபிலாசைகளை இப்பன் மொழி நாடுகளிலே இனப்பது ஆசிய ஐனநாயகங்களின் முக்கிய பிரச்சனைகளில் ஒன்றாகும். இவங்கையிலே இன்று $\frac{2}{3}$ பகுதிக்கு மேற்பட்டவர்கள் சிங்கனவர்களாகவே இருக்கின்றனர். மற்ற இனத்தவரெல்லாரையும் ஒன்று சேர்ப்பினும் அவர்களெல்லோரும் $\frac{1}{3}$ பகுதியிலும் குறைவாகவே உள்ளனர். சமயப்பாகுபாட்டை நோக்கினும் இந்தநிலையே காணப்படுகின்றது. ஆங்கிலேயர் உருவாக்கிய பொருளாதார, பரிபாலன ஒற்றுமையும், ஆங்கில மொழியும், ஒரளாவிற்கு தேசிய ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கின. இதனை 1956க்கு முன்னர் அரசியற் கட்சிகளிலேயிருந்த பல இனத்தைச் சேர்ந்தவர்களின் அங்கத்துவத்தைக்கொண்டு அறியலாம். ஆனால் நாள்டைவில் சிறிது

திறிதாக ஆழமான இன சமய உணர்ச்சிகள் வெளிப்படலாயின. இன்று கட்சிகள் யாவும், இன சமயச் சார்பற்ற பெயர்களைத் தாங்கிக் கொண்டு இருந்தாலும் வெளிப்படையாகவோ குறிப்பாகவோ இனம், சமயம், மொழி என்பனவற்றின் உணர்ச்சிகளுக்கே ஆக்கமும் ஹக்கமும் அளிப்பவையாகக் காணப்படுகின்றன. இலங்கையின் அரசியற் பிரச்சனைகளை சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது இவற்றினை மனத்திலே வைத்துக்கொள்ளல் பயனளிப்பதாகும்.

அரசியல் யாப்புப் பிரச்சனைகள்

இலங்கை கதந்திரம் பெற்ற நாட்தொட்டு பஸ்வேறுமக்களும் இந்நாட்டிற்கு ஒரு புதிய அரசியல் வாய்ப்பு அவசியம் என்ற கருத்தினை வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இன்றைய அரசியல் யாப்பு சோல் பரித் திட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. அன்னியரினால் ஆக்கப்பட்ட யாப்பு ஒரு கதந்திர நாட்டிற்கு ஏற்புடைத்தன்று என்பது பலருடைய கருத்துமாகும். ஒரு சிறந்த அரசியல் யாப்பு நாட்டுமக்களின் விசேஷ உணர்ச்சிகளையும் அபிலாவைஷகளையும் பிரதி பலிக்கவேண்டும். எனவே அது வெளிநாட்டிலிருந்து வரமுடியாது. மக்கள் பிரதிநிதிகளாலேயே அது ஆக்கப்படல் வேண்டும். இதற்கு இந்தியாவின் உதாரணம் சுட்டிக்காட்டப்படுகிறது. இந்திய தேசத்தில் கதந்திரம் பெற்ற உடனேயே ஒரு புதிய அரசியல்யாப்பு உருவாக்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறை இந்திய பண்பாட்டைத் தழுவி எழுந்தது. இலங்கை அரசியல் யாப்பைப் பற்றிக் கூறப்படும் இன்னெலூரு குறை, அது சிறுபான்மையினருக்கு போதியளவு பாதுகாப்பை அளிப்பதில்லை என்பதாகும். ஒரு புதிய அரசியற் திட்டத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் இடம்பெறும் என்பதனால் விரும்பப்படுகிறது. அது அடிப்படை உரிமைகளைப் பாதுகாப்பது மட்டுமன்றி அரசியற் திட்டத்தில் அவ்வுரிமைகளுக்குப் போதியளவு முக்கியத்துவமும் அளிக்கும். சாதாரண மனிதனுக்கு அவ்வுரிமைகளின் முக்கியத்துவம் இதனால் வலியுறுத்தப்படும்.

மேலும் அரசியல் யாப்பும் அதனுடன் இணைத் திருப்பாலை முறையும் அரசாங்கத்தின் நடுநாயக பண்பினைப் பெருக்கியுள்ளது. இப்பண்பு கதந்திர ஜனாநாயக கருத்துக்களுக்கு முரண்பட்டதாகும். அரசியல் யாப்புத்திருத்தம் முக்கிய அதிகாரங்களை அரசாங்கத்தின் கையில் விடுவதோடு உள்ளூர் ஸ்தாபனங்களிடம் மற்றைய அதிகாரங்களை பரவலாக்கும் நோக்கத்துடன் அமைய வேண்டும் என்று

கூறப்படுகிறது. அதனால் பொதுமக்கள் அரசாங்க அலுவல்களில் அதிகம் கலந்து கொள்ள அவகாசம் ஏற்படும் என்று என்னப் படுகின்றது" இவற்றினைவிட அடிப்படையான மாற்றங்களைக் கொண்ட அரசியல் திட்டம் உருவாகவேண்டுமென்ற கருத்தும் நிலவுகிறது. இலங்கைக்கு இப்போதிருக்கும் ஒற்றையாட்சித் திட்டம் ஏற்றதன்று; ஒரு சமஷ்டி ஆட்சி முறையையே இலங்கையின் ஒரு மைப்பாட்டையும் பல்வேறு சமய, இன, அபிலாஷங்களையும் பேணிக்காக்கக்கூடியது என்பதுஒரு சாராரின் கருத்து.

இன்னும் சிலர் தற்போது நடைமுறையிலிருக்கும் பிரதேச வாரியான பிரநிதித்துவ முறை உண்மையில் ஜனநாயக பண்புகட்டு முரணானதென்பர். இந்தமுறையினாலேயே தேர்தலில் அதிகவாக்கு கள் எடுத்தும் குறைந்த ஸ்தாபனங்களைப் பெற்ற கட்சியிலும் குறைந்த வாக்குகளுடன் அதிக ஸ்தாபனங்களைக் கைப்பற்றிய கட்சியே ஆட்சிசெய்வதற்குக் கூடிய உரிமையுள்ளதாக விளங்குகிறது.

பிரதிநிதிகள் பிரதேச அடிப்படையிலே தெரிவுசெய்யப்படாமல், விகிதாசார அடிப்படையில்-அதாவது ஒரு தேர்தலில் ஒரு கட்சி பெற்ற வாக்குகளுக்கேற்ப பிரதிநிதிகளின் தொகையை நிர்ணயிக்கும் முறை வேண்டப்பட்டத்தக்கதென்பர். இது ஜனநாயகமாக விருப்பதுமட்டுமன்றி, தேர்தலில் உள்ளர்த் தில்லுமுல்லுகளும் தனிப்பட்டவர்களின் செல்வாக்கும் ஒழிந்து போவதற்கும் வழிவகுக்கு மென்பது கருத்து.

பெரும்பான்மையினர் சிறுபான்மையினர் உறவுகள்

மொழி இனம்

இந்த நூற்றுண்டு டிராவுமே சிறுபான்மையினருக்கும் பெரும்பான்மையினருக்குமிடையில் ஏதோ ஒரு வகையில் முரண்பாடு இருந்து வந்தது. ஆனால் 1956 ஆம் ஆண்டு சிங்களத்தை மட்டும் அரசியல் மொழியாக்கிய பின்னர் முரண்பாடு அதிகம் வளரலாயிற்று. மொழிப்பிரச்சினை இன்று வாழ்வின் பல விஷயங்களையும் பாதிக்கும் பெரும் சிக்கலாய் உருவெடுத்துள்ளது. அரசாங்க கட்சிகள் தமது கருத்துப்படி தமிழ் மொழியின் நியாயமான அளவு உபயோகத்திற்குச் சட்டம் வகுத்தாலும் தமிழ்பேசும் மக்கள் அப்

பிரச்சினை தீர்ந்து விட்டதாக என்னவில்லை. மொழியைப் பற்றிய கருத்து வேற்றுமை சிறுபான்மையினருக்கிடையிலுள்ள பெரும் சிக்கவின் பிரதிபலிப்பேயாகும்.

சிங்கள மக்கள் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பேணப்பட வேண்டியது அவசியமென்னும் தமது பெரும்பான்மையான நிலை சற்று அசாதாரணமானது என்று வாதிடுவர். பெரும் பான்மைச் சமுதாயம் சிங்களச் சமுதாயம்; அவர்கள் இலங்கையில் மட்டுமே வாழ்கின்றனர். எனவே இலங்கையில் அவர்களுக்குரிய உயர்ந்த இடம் வழங்கப்பட்டல் வேண்டும் என்பர். மேலும் அற்றியராட்சிக் காலத்தில் சிறுபான்மையினர் செல்லப்பிள்ளைகளாக நடத்தப்பட தமது அரசியல் கலாச்சார அபிலாஷாக்கள் அட்டடை செய்யப்பட்டன. இக்காரணத்தினாலும் தமது கோரிக்கை மிகவும் முக்கியமானது என்பர். தமிழ் மக்களுக்கு அயலிலே தமிழ்க்கலாசாரத்தை விருடன் போற்றிவளர்க்கும் சீரிய ஸ்தானம் இருக்கின்றது; தமக்கு மட்டும் அந்த வசதி இல்லை என்பது அவர்கள் குறை.

சிங்கள மொழிக்கு முக்கிய இடத்தை அளிப்பதனுலேயே ஆங்கிலேயர் காலத்தில் வளர்ந்த பாரபட்சமான கல்வி, வேலைவாய்ப்பு ஒழுங்கு முறைகளைத் திருத்தியமைக்கலாம் என்றும் வாதிடுவர். சமீபகாலம் வரை வடக்கு, மின்னரிமாரின் கல்விச்சாலைகள் நிறைந்த மாநிலமாகக் கிடூந்தது. இதனாலேயே தமிழ் மக்கள் தமக்குரிய பங்கிலும் மேலதிகமான பகுதிகளைப் பெற்றுக் கொண்டனர். இலங்கைச் சனத்தொகையின் பகுதியானவர்களின் மொழிக்கு மதிப்பளிப்பது அநியாயமல்ல என்பது அவர்கள் நியாயம். தமிழர்களின் நன்மைக்காக நிறைவேற்றப்பட்ட தமிழ்மொழி நியாயமான உபயோக மசோதா அம்மக்களின் கல்வி அரசாங்கத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யப் போதுமானதாகும். ஆனால் தமிழ்மக்கள் நாடு கதந்திரமடைய முன்னர் தாம் பெற்றிருந்த வசதியான நிலையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளவே முயற்சிக்கின்றனர் என்றும் கூறுவர். சுயபாஸாதியின் உபயோகமும், இலவசக்கல்வித்திட்டமும் கல்வி வசதி களைப் பெருமளவிற்கு சகலருக்கும் பங்கிட்டவித்துள்ளன. இனித் தமிழர் மட்டுமே கற்ற இனத்தவர் என்று கருதமுடியாது.

சிங்கள மக்களிடையே வளரும் கல்வி, பல்கலைக்கழகம் அரசாங்க உத்திமோகம் முதலியவற்றிற்குரிய தேர்வு விகிதாசாரத்தில் இயல்பாகவே மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும். சிறுபான்மையினர். அவதிக்குள்ளாகிய பெரும்பான்மையினராலே ஜனநாயகத்தின் தத்துவங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக செல்லப்பிள்ளைகளாக நடத்தப்படுவார்கள் என்று எண்ணலாகாது, என்று கூறுவார்கள். மேலும் சிங்கள

வர் தமிழ் மக்கள் சிங்களத்தை எதிர்ப்பதும், பாரபடசம் என்று கூக்குரல் இடுவதும், குறிப்பிட்ட அநியாயங்களைப்பற்றியல்ல; அவர் சஞ்சைய விரக்தியெல்லாம் ஆழமான பகைமை உணர்ச்சியாலும் சிங்கள மக்களின் அரசியல் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு ஏற்பட்ட வெறுப்பினாலுமே வளர்ந்தது என்பர், சர்வசன வாக்குரிமையும் கல்லீப் பெருக்கமும் சிங்கள மக்களின் நிலைக்கு ஏற்ற மதிப்பளித்து சிங்கள அரசியல் ஆதிக்கத்தின் அடித்தளத்தை முற்றுக மாற்றிவிட்டன. இதனைத் தான் தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கின்றனர் என்று கருதுவர், ஒரு காலத்தில் மிக முக்கியமான சிறுபான்மையினராகத் திகழ்ந்த தமிழ்மக்கள் வரலாற்றின் நியதிகளினால் சர்வசாதாரணமான சிறுபான்மையினராகிவிட்டனர். இதனை ஏற்றுக்கொள்வதுதான் தமிழருக்குக் கஷ்டமாகவுள்ளது என்பது அவர்கள் முடிவு.

சில தமிழர் சிங்களவருடன் ஒத்துழைத்துவந்தபோதிலும், அநேகமாக தமிழ் மக்களின் அரசியல் 1956-ம் ஆண்டுக்கு முன் இருந்தே சிங்களவருக்கு முரானை நடவடிக்கைகளாகவேயிருந்தன. சிங்கள மக்களுக்கு அரசியல் உரிமைகள் வழங்குவதை அவர்கள் எதிர்க்கின்றனர். சர்வசன வாக்குரிமையை வெறுத்தனர். சிங்களவருக்கும் சிறுபான்மையினருக்கும் ஐம்பதுக்கு ஐம்பது ஸ்தானங்கள் ஒதுக்கப்பட்டல் வேண்டுமென வாதிட்டனர். இவை கிடைக்காமல் போகவே சிங்கள எதிர்ப்பு அரசியலீ, சமஷ்டி சுய ஆட்சி என்று பிரிந்து போகும் என்னங்களாக வளர்க்கின்றனர் என்றும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

மேலும் இலங்கைவாழ் தமிழ்மக்கள் வெளிப்படையாக மிதிமிள்சிய உணர்ச்சியுடன் தி. மு. க. வின் திவிர தமிழார்வத்தைப் போற்றுவதனையும் அவர்கள் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். இது சிங்கள இனத்துள் அடங்கியிருக்கும் ஏக்கங்களை எல்லாம் புதுப்பிக்கின்றன என்றும் கூறுவர். மேல் நாட்டவர் வருவதற்குப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே தமது மதமும் மொழியும் தமிழ்ப்படையெழுச்சிகளின் தாக்குதல்களுக்கு உள்ளாயின வென்றும், அவற்றினால் தமது கலாச்சார சின்னங்கள் பல சீரழிக்கப்பட்டன வென்றும் கூறுவர். தமிழர்களைப்பற்றி அவர்கள் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள் இவ்வித அநுபவங்களினாலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. எனவேதமிழர் சிங்கள மொழியின் முன்னேற்றத்தை தடை செய்வதிலும், இலங்கையின் நடுப்பகுதியில் நிறைந்து வாழும் இந்திய வம்சாவழியினரான தோட்டத்துத் தொழிலாளியின் வாக்குரிமைக்காகப் போராடுவதிலும், தி. மு. க. விற்கு வெளிப்படையாக ஆதரவு காட்டுவதிலும் ஈடுபடும் பொழுது, சிங்களசமுதாயம் ஆதரவற்ற சிறுபான்மையினர் போல இயங்குவதில் வியப்பில்லை என்று கூறுவர்.

இனித் தமிழர் இதற்கு மாறுத்தரமாக சூறுவதைப் பார்ப்போம். சிங்களவரும் தமிழரும் தோணோடு தோன் நின்று உழைத்த விடுதலை இயக்கத்தினால் நாடு குதந்திர நாடாகியது. அதனால் சுதந்திர இவங்களையில் ஒரு மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக அரசியற்கிட்டத்தை உருவாக்க ஓர் அரிய சந்தர்ப்பம் எழுந்தது. ஆனால் அந்தச் சுதந்தர்ப்பம் கைவிடப்பட்டது மொழிக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்து சூடிய ஆட்தொகை என்ற தியிர்னால் வந்தது ஜனநாயகத்திற்கு பெரும்பான் யைச் சமுதாயத்தின் ஆட்சி என்ற மிக குறுகிய வரைவிலக்கணம் வழங்கப்படலாயிற்று. சிறுபான்பயினருக்குப் போதிய அரசியற் திட்ட பாதுகாப்புக்கள் இல்லாத குழந்தையில் தமிழர் ஒரு ஆதரவற்ற சிறுபான்மையினரின் நிலைக்குத் தள்ளப்படும் பொழுது அவர்கள் மிகக் கவனமாக விருப்பது அவசியமென்பர்.

மொழிப்பிரச்சினை சிங்களவருக்கு பகோன்னத ஸ்தானத்தை அளிப்பதற்கு கொண்டு வரப்பட்ட ஒரு மறைவான திட்டம் என்பர். தமது சலியாத உழைப்பினாலும் திறமையனாலும் தாம் பெற்றுக் கொண்ட மகோன்னத ஸ்தானங்களிலிருந்த தமிழ் மக்களைத் தள்ளி விடுவதற்கும் அவர்களை இரண்டாந்தர பிரசைகளாக்குவதற்குமே இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதென்பர். மேலும் அரசாங்கத்திலே தமிழ் மெழிக்கு மதிப்பான இடம் அளிப்பதினால் வேலைகள் நடைபெறுவது கஷ்டமாகும் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. சிங்களச் சட்டத்திற்குப் பாதகம் ஏற்படாவண்ணம் தமிழ் மொழியின் உபயோத்திற்காக வழங்கப்பட்ட சலுகைகள் வெறும் கண்டுடைப் பெண்றும், மொழி வெறிபிடித்த சிங்கள அதிகாரிகள், அரசியல் வாதிகளின் ஆதரவு தமக்கு நிச்சயமாகிவிடும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இந்தக் கனிச்சிங்களச் சட்டத்தைச் சினமூட்டும் வகையில் அழுவினடத்துவதெனியும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

தமிழ் மக்கள், மொழியே ஒரு இனத்தின் அரண் எனக் கருதுகின்றனர். மொழி அழிய இனம் அழிந்துவிடும் என்பது அவர்கள் நம்பிக்கை, எனவே தற்கால சம்பவங்களை அவர்கள் தமது இவத்தை வேரோடு அழித்துவிட மேற் கொண்ட முயற்சியென்றே கருதுகின்றனர். ஒரு மொழியினால் மட்டுமே ஒற்றுமை ஏற்படும் என்று சுதா கூக்குரலிடுவதும், திட்டமிட்டுத் தமது கலாச்சாரத்தை இவங்களையங்களும் புகுத்துவதும், இந்திய தோட்டத்தொழிலாளர்களின் குடியிருமையைப் பறித்து அவர்களின் கல்வி வசதிக்கு எந்த வித உதவியும் நல்காதிருப்பதும், தமிழ் மக்களைச் சிங்களவர்களாக்கி விட மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளேயன்றி வேறில்லையன்

பது அவர்கள் வாதம். தேசிய ஒற்றுமை பலதரப்பட்ட கலாச்சாரங்களைக் காப்பாற்றுவதனால் ஏற்படுமேயொழிய ஒருமைப்பாட்டைத் தினீப்பதனால் ஏற்பட்டுவிடாது என்று கூறுகின்றனர்.

தமிழ்மக்கள் தாம் அரசாங்கத்திலே சலுகைகள் அதிகம்பெற்ற இனம் என்று கூறுவதை வெகுகின்ததுடன் காறுக்கின்றனர். மேலும் தமிழ்மக்களின் விகிதாசாரத்தை தற்போதைய உத்தியோக புள்ளி விபரங்களுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும் போது அவர்கள் தமக்கு உரிய திலும் பார்க்க மேலதிகமான பங்கினை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று கூறமுடியாது. இவர்களுக்குச்சிறந்த கல்லூரிக்கையைத் தமை பாரபட்சமான தொன்றல்ல. கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதில் இவர்கள் காட்டிய ஆர்வமும், அதன் பொருளாதாரப் பலாபலன்களை மற்றைய இனத்தவர்கள் உணர்ந்து கொள்ளும் முன்னரே, தாம் உணர்ந்திருந்ததுமே இதற்குக்காரணம். மேற் கூறிய காரணங்களினால் அதிக கல்வியைற்பெற்ற ஒரு இனத்தை, அகற்காகத்தண்டிப்பது நீதியற்றதாகும்.

ஒரு மொழியினர்கள் தேசிய ஒருமையை உண்டாக்கலாம் என்கின்களாவர் கூறுவது, மேலெழுந்தவாரியான ஒரு கூற்றேயெனத் தமிழர் என்னுகின்றனர். மேற்கிலுள்ள பன்மொழி நாடுகள் பலதனி மொழியினால் தேசிய ஒருமைப்பாட்டை என்றும் உண்டாக்ககாமல், வேறு பல சாதனைகளால் இதை உருவாக்கியுள்ளனர் என்று இவர்கள் கூறுவர். கவிற்சிலாந்து இதற்கு ஒரு உதாரணமாகும். இங்கு தமக்கென ஒரு பிரதேசத்தையும் மொழியையும் கலாசாரத்தையும் கொண்டுள்ள பல்வேறு இனத்தினர், அங்குள்ள அரசியல் ஒழுங்குகளாலே தாழும், பல இனமக்கள் கலந்து இனபமாக வாழும் ஒரு செழிப்பான சமுதாயத்தில், மிகவும் வேண்டிய மக்கள் என்ற நல்ல உணர்வுடன் வாழ்கின்றனர். எனவே இலங்கையில் ஒரு மொழியைமட்டும் ஆட்சிபீட்டத்தில் அமர்த்துவது ஒற்றுமையின்மை யையே வளர்க்கும் என இவர்கள் கருதுகின்றனர்.

தமிழர், தமது அரசியல் நடவடிக்கைகள், சிங்களவர்கட்டு எதிரானதல்ல வென்றும், வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள், இத்தகைய சந்தேகத்தையோ, பயத்தையோ தூண்டுவதாக இல்லையென்றும், கூறுவர். மேலும் இலங்கையில் தேசிய இயக்கங்கள் தோன்றிய போதெல்லாம், தமிழர்கள் அவற்றிற்குப் பூரண ஆதரவுநல்கினர். ஒத்துழையாமை ஏற்படக்காரணம், தெற்கிலே “சிங்களமே இலங்கை” என்ற கருத்து பரவியமைப்பே என்பது இவர்கள் கூற்று, தமிழ்மக்கள், சிங்களவர் தமிழ்ச் சமுதாயத்துக்கு எதிரான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டு

வதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் சரித்திர உண்மைகளை திரித்துக் கூறுதல் கண்டு அதிக சினத்துடன் குறைபட்டுக் கொள்ளுகின்றனர் சிங்கள வருக்கும் தமிழருக்கும் சில காலமாக சண்டைகள் நடந்தாலும், பல காலமாக அவர்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்து வந்திருப்பது சரித்திர உண்மை. எனவே இலங்கை வரலாற்றை சிங்களவர்-தமிழர் சண்டைக் கதையாகவும், சிங்களவர் அவதிப்பட்ட சோகக்கதையாகவும், காட்டி, பலவீனமான உணர்ச்சிகளுக்கு ஆக்கம் அளிப்பது நியாயம் அற்றதும் அதர்மழுமாகும் என்பது அவர்கள் முடிவாகும்.

தமிழ்மக்கள் தி. மு. க. வில் காட்டும் ஆர்வம் அவர்கள், அப்பேரரசில் ஒரு பங்காகமாற வழிவகுக்கக் கூடும் என்ற பயம் சிங்களவரிடையே இருப்பது நடைப்புக்குரியதெனக் கருதப்படுகிறது. தமிழ்மக்கள் தி. மு. க. வின் பால் காட்டும் ஆர்வம் இயற்கையான தொன்றுகும் ஏனெனில் இரு கலாச்சாரங்களுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டு. தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்துவரும். தமிழ் அரசியல் கலாச்சாரவளர்ச்சிகளைக்கண்டு தாம் பூரிப்படைவது இங்கு தமக்கேற்பட்ட விரக்திமனப்பான்மையின், இயல்பான விளைவேயாகும் என்பது இவர்கள் கூற்று.

இலங்கைத் தமிழர்கள் தென்னிந்திய நிகழ்ச்சிகளில் காட்டும் ஆர்வத்தை இங்கேயுள்ள பெளத்தர்கள், வியட்நாமில் உள்ள பெளத்தர்களின் நலனில் காட்டும் ஆர்வத்துடன் ஒப்பிடலாம். சிங்கள வர் இலங்கையில் மட்டும் வாழ்கின்றமையால், தமிழர் இரண்டாந்தரப்பிரசைகளாக இருக்கவேண்டுமெனவும், அவர்கள் தென்னிந்தியாவில், தமது தாயக்கலாச்சாரங்களில் ஏற்படும் மாறுதல்களுக்கு, கணமுடிகளாக இருக்கவேண்டுமெனவும் எதிர்பார்ப்பது நியாயமானவும் கேட்கின்றனர்.

இலங்கைச் சமுதாயத்திலே முஸ்லிம் மக்களும் கணிசமான தொகையினராகவிருக்கின்றனரென்பதும், தமிழ் மொழியையே பேசும் அவர்கள், வெகு சில தடவைகள் தான் தமிழ் மக்களுடன் இணைந்து போராட்டியிருக்கின்றனர் என்பதுவும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. 1956ம் 1961-ம் ஆண்டுகளிலே நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகங்களில் அவர்கள் சிலபொழுது கலந்துகொண்டதுண்டு சில சமயங்களில் தமிழ் அரசியல் மேடைகளிலே முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகள் தோன்றித் தமிழ் மக்களுடன் தாம் கொண்டுள்ள ஒற்றுமையை வெளிக்காட்டியுள்ளனர், ஆனால் அவர்கள் மொழியைப்பற்றிய விவகாரங்களிலேதான் தமது ஆர்வத்தைக் காட்டியுள்ளனர். தமிழ் மக்கள் மேற்கொண்டுள்ள அரசியற் போராட்டங்களில் முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடத்தக்கவாகக் கலந்துகொள்ளவில்லையென்பது தெளிவு.

பெரும்பாலான மூல்லிம்கள் தாம் இலங்கையெல்லாம் பரவலாக வாழ்வதினாலும் சிங்களவருடனும் தமிழருடனும் சலந்துசிவிப்ப தாலும் தமக்கெதிராய் பாரபட்சம் குறிப்பிடத்தக்களவில் காட்டப் படவில்கிடையா நர்புகின்றனர். ஆகையினால் அரசியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட அவசியமில்லையென்றே கருதுகின்றனர்.

தமிழ்மொழியைப்பேசும் இவர்கள் அம்மொழிக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தைக்கண்டு கசப்படைந்தாலும், சிங்களத்தை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தமிழர் தயங்குவதுபோல தயங்குவதில்லையென்பதும் குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும். தமிழருக்கு, மொழிப்பிரச்சினை, வேலை வாய்ப்பு அரசியலாதிக்கம் போன்ற அனேக விஷயங்களை உள்ளடக்கிய நீண்டகாலப் போராட்டமாயிருக்கின்றது என்பது அவர்கள் கருத்து. மூல்லிம்களின் பொருளாதாரச் சூழ்நிலையில் மொழிக்காக, கல்வியில் அம்மொழியின் இடத்திற்காக, பரிபாலனத்தில் அம்மொழி பிரச் சுரிமைக்காகப் போராடுவது அனுவசியமான தென்பர்.

தமிழ்மக்கள், முக்கியமாக சிறுபான்மையினருக்கும் பெரும்பான்மையினருக்குமிடையிலுள்ள பிரச்சினை மொழியைப்பற்றியதேயன்றி இன்த்தைதூட்டியதல்லவென்றும், கருதுகின்றனர். மூல்லிம்கள் தமிழைப் பேசுவதினாலேயே அவர்களும் பாதுக்கப்பட்டனர் என்றும் கூறுவர். சில மூல்லிம்களும் இதை ஏற்கின்றனர். மொழிக்கெதிராகப் பெரும்பான்மையினர் செய்யும் அட்டுழியம் தடுத்து நிறுத்தப்படாவிடின் இனம் சமயம் போன்ற ஏணை துறைகளிலும் இவ்வட்டழியம் பரவும். அதனாலே மூல்லிம்களும் அவதிப்படவேண்டும் என்று கூறுவர்.

தமிழ்ப்பகுதிகளிலே சிங்களக்குடியேற்றங்கள்

மொழிப் பிரச்சினையையும் பாரபட்சக் குற்றச்சாட்டினையும் விட வேறு இரு காரணிகளும் சிங்களவர்க்கும் தமிழருக்குமிடையில் வேற்றுமைவாரக் காலாகியுள்ளன—குடியேற்றத்திட்டம் ஒன்று. குடியேற்றத்திட்டங்களுக்கெதிரான உணர்ச்சி அவற்றின் அளவிற்கும் அமைகின்ற இடங்களுக்குமேற்ப எழுந்தும் தள்ளிந்தும் வருகின்றன.

டி. எஸ். சேனநாயக்கா காலத்திலிருந்து பாரிய விவசாயத் திட்டங்களும் பல, பயன் தரும் திட்டங்களும் நம் நாட்டிலே உதவமானின. இவற்றிற்காகப் பழைய குளங்களைத் திருத்துவதிலும் குடியேற்றத் திட்டங்களை அமைப்பதிலும், விவசாயத்தை விருத்தி செய்வதிலும் காடுகளைக் களனிகளாக்குவதிலும் அரசினர் ஈடுபட்டனர். கல்லோயா, வள்ளவா, மகாவளி போன்ற பிரமாண்டமான

திட்டங்கள் எழுந்தன. வளர்ந்துவரும் சனத்தொகையின் பிரச்சினை களைத் தீர்ப்பதற்கு இயற்கையன்னையின் உதவியை நாடுவது இயல்பேயாகும். இதற்காகக் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்துவது அவசியமாயிற்று.

இந்த நோக்குடன் ஏற்படுத்தப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டங்கள் வடமாகாணத்திலும் கீழ் மாகாணத்திலும் தமிழர் வாழும் பிரதேசங்களின் எல்லைப்பகுதிகளில் அமைவதாயிற்று. இந்தக் திட்டங்களிலே குடியேற்றப்படுவர்கள் சிங்கள விவசாயிகளாகவிருப்பதனால் அது பலவித நெருக்கடிகட்டும் கசப்பான உணர்ச்சிகட்டும் காலாயிற்று. ஏற்கனவே நாட்டில் இருந்த மொழிப்பிரச்சினையினும் பாரபட்சமென்ற குற்றச்சாட்டினாலும் தமிழ் மக்களுக்கு இது பேராபத்தாகத் தென்பட்டது. விவாசாய விருத்தியிற் தற்போது காட்டப்படும் புதிய உதவேகமும் வனங்களை வயல்களாக்கும் முயற்சி களும் இந்த விதமான ஏக்கங்களையெல்லாம் பெருக்கலாயிற்று.

தமிழ் மக்கள் குடியேற்றத்திட்டங்களின் தன்மையையும் அளவினையுங்கள்கூடு பெரிதும் பபப்படுகின்றனர். அத்திட்டங்களினே விவாசாய விருத்தியென்ற நல்ல நோக்கத்திலும் பார்க்கத்திட்டமிட்ட அரசியல் நடவடிக்கையையே அதிகமாகக் காண்கின்றனர் வடமாகாணத்திலும், கீழ்மாகாணத்திலும் உள்ள தமிழ்ப்பகுதிகள் தமிழ்மக்கள் பரம்பரைபரம்பரையாக வாழ்ந்த அவர்களின் தாயகம் என்றுகருதப்படுகின்றது, தமிழர் தமது இனத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமெனின், இந்தத் தாயகம் கட்டிக்காக்கப்படவேண்டியது அவசியமாகிறது. பல இன மக்கள் வாழும் நாடுகளில் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் காப்பாற்றப்படுகிறதற்கு சிறுபான்மையினரின் தொகை மட்டும் இருந்தால் போதாது. தமது வாழ்க்கை முறைகளை பேணிக்காக்கக் கூடிய ஒரு பிரதேசமும் இருப்பது அவசியமென்பர். தமிழ் மக்கள் ஒரு தேசிய சிறுபான்மையினராக அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டுமெனின் ஒரு தனிப்பட்ட பிரதேசத்தை பேணிக் காப்பது மிக அவசியமான விஷயமாகும். பிரதேசத்தை அடிப்படையாக கொண்டிராமல் சிறுபான்மை உரிமைக்காக மட்டுமே வாதாடுவது அவர்களுடைய கோரிக்கைகளை அதிகம் பலவீனப்படுத்திவிடும் என அவர்கள் என்னுகின்றனர். எனவே அவர்களது தாயகத்தைப், பரம்பரை பரப்பரையாக அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசங்களை காப்பாற்றுவது அத்தியாவசியமான விஷயமாகும். இந்தக் காரணத்திற்காகவே அவர்கள் அரசினரின் புதிய குடியேற்றத் திட்டங்களை மிகுந்த பயத்துடன் நோக்குகின்றனர். தெற்கிலே பல இடங்களில் காடுகளும் நதிப் பள்

ளத்தாக்குகளும் இருந்த காலத்திலுங்கூட, தமிழ் மக்கள் வாழும் பிரதேசங்களில் இப்பாரிய குடியேற்றத் திட்டங்கள் அமைக்கப்பட்டதை அவர்கள் வியப்புடன் நோக்குவின்றனர்.

இத்திட்டங்களில் மக்கள் பெருந்தொகையாகவும் நீண்டகால அடிப்படையிலும் குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர். இந்த நிலை நீடிக்குமாயின் அது அப்பகுதிகளின் சனத்தொகை விகிதாசாரத்தை தமிழ் மக்களுக்குப் பாதகமாக மாற்றிவிடும் என்று எண்ணுகின்றனர். வவனியாலிலும் திருகோணமலையிலும் சிங்கள சனத்தொகை பெருகிறது என்று கூறுகின்றனர் கீழ்-மாகாணத்தின் பல பகுதிகளில் இந்த ஆபத்து பெருகி வருகிறது என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றனர். எனவே இவ்வாரூண குடியேற்றத் திட்டங்கள் தொடர்ந்து நடைபெறுமாயின் தமிழ்த்தொகுதிகள் சிங்களப்பகுதிகளாகிவிடும் என்கின்றனர். சிங்கள மக்களின் அரசியல் அதிகாரத்தையும் சிங்கள சனத்தொகைப் பெருக்கத்தையும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிரஜா உரிமை அபகரிப்பினையும் அவதானிக்குமிடத்து சிங்களகுடியேற்றத் திட்டத்தை எதிர்க்க வேண்டியது தமது முக்கிய கடமை என்று கருதுகின்றனர் தமிழ் மக்கள்.

இந்தக் குடியேற்றங்களும் தெற்கிலே குறிப்பாக கொழும்பில் பெரும் செல்வந்தர்களாக வாழும் தமிழர்களின் குடியேற்றங்களும் ஒரே மாதிரியானவை என்று கருதுவதில்லை. அங்கு வாழும் தமிழர்கள் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களாகவும் வர்த்தகர்களாகவும் தம் வாழ்வை நடத்துகின்றனர். எனவே அவற்றினை திட்டமிட்ட குடியேற்றங்கள் என்று கூறுவது பொருந்தாது. எந்த நாட்டுத் தலைநகர்களிலும் பல்வேறு இன்றை சார்ந்த மக்கள் வாழ்வது இயல்பாகும். அங்கு வாழும் தமிழர் சிங்களவரின் வாழ்க்கை முறைக்கு எவ்வகையிலேனும் ஆபத்தாக இருக்கின்றார்களா என்று அவர்கள் கேட்கின்றனர். ஆனால் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் ஏற்படுத்தப்படும் திட்டமிட்டசிங்களக் குடியேற்றங்கள் தமிழர்களின் தாயகத்தை அபகரித்து தமிழரின் வாழ்க்கை முறைகளை அழித்து விடுவதற்கு ஏற்பட்ட முயற்சி என்று கருதுகின்றனர்.

மேலும் கல்யா போன்ற பிரமாண்டமான திட்டங்கள் இலங்கையின் அளவிற்கு எவ்வகையிலும் பொருத்தமல்லாதவை என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். அவற்றில் நாட்டின் தேவைகளை ஓர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்றும் நன் நோக்கத்தைவிட மகிழ்வைபெற்று விடவேண்டும் என்ற குறுகிய நோக்கமே மேல் நோக்கி நிற்கின்றது என்பர். இத்திட்டங்கள் பெரும் செலவுகளை ஏற்படுத்தி மக்கள் ஒலம் பெயர்

தலை கூசியமாக்குகின்றன என்பர். இப்படி மக்கள் புலம் பெயர்தல் குநேக ஒருக்கியற்பிரச்சனைகளை ஏற்படுத்திவிடும் என்றும் அவர்கள் கருதுகின்றனர். இலங்கைக்கு வேண்டியது உள்ளூர்களுக்கு உதவியாக அமையும் அளவான திட்டங்களோயாகு. அவை அபிவிருத்தி திட்டமும் வகுப்புவாதப்பிரச்சினையும் மோதுவதற்கு வழி வருக்கா.

ஆனால் பல சிங்களவர்களுக்கு தமிழர் குடியேற்றத்திட்டங்களுக்கு காட்டும் எதிர்ப்பு அவர்களின் சுயநலத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே தென்படுகின்றது. அவர்கள் இலங்கை ஒரே நாடே என்றும் அந்த நாட்டின் எல்லாப் பகுதிகளும் எல்லா இனத்தவருக்கும் சொந்தமாக இருக்கவேண்டும் என்றும் கூறுவர் தமிழருக்கு மட்டும் ஒன்பது மாகாணங்களிலும் சால உரிமைகளும் இருக்க தாம் மட்டும் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் குடியேற முடியாது என்ற நிபந்தனை அவர்களுக்கு வேட்க்கையாக இருக்கிறது.

மேலும் சிங்கள நாட்டிலே விவசாயிகள் மத்தியில் வருமையும் நிலப்பற்றங்குறையும் இருக்கின்றது; இதற்கு இலங்கையின் நடுப்பகுதியில் இந்திய தொழிலாளிகளுடன் பெருந் தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையும் ஒரு காரணம் என்பர். இந்த நிலப்பற்றங்குறையைப் போக்குவதற்கு பாரிய குடியேற்றத்திட்டங்களே வழியாகும் என்பர். இக்குடியேற்றத் திட்டங்களினால் சிங்களவர் மட்டுமன்றி தமிழரும் நன்மையடைகின்றனர். இங்கு தமிழர் குறைவாக வாழ்வதற்கு அரசினர் காரணமில்லை. தமிழர் இத்திட்டங்களிலே குடியேறுவதற்கு அவர்களின் தயக்கமே காரணமாகும். நாட்டை சிங்கள பிரதேசம் தமிழ்ப் பிரதேசம் என்று பாகுபாடு செய்வது பிறபோக்கான கொள்கையென்று அவர்கள் வாதாடுவர். இந்தக் கொள்கை அரசியல் விவேகமாகாது. பிரிவினைச் சக்திகளை வளர்ப்பதற்குச் சாதகமாகும். வடக்கிழம் பகுதிகள் தமிழ் மக்களின் தாயகம் அல்லவென்றும் அப்படி தமிழர் கூறுவதெல்லாம் தமது சமஷ்டி ஆட்சிக்குக் கூட ஆட்சிக்கும் ஒரு தான்த்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்குத்தான் என்றும் கூறுவர். குடியேற்றத்திட்டங்களிலே பல பண்டைய வயல் நிலங்களைத்திருத்தும் முயற்சியிலும் ஈடுபட வேண்டிய தாயிற்று. அதனாலேதான் அத்திட்டங்கள் தமிழர்வாழும் பகுதிகளுக்குள் நீண்டனவேயன்றி எந்த வித அந்தரங்க நோக்கினாலுமல்ல வென்பர். மேலும் சிங்களக் குடியேற்றங்களும் தெற்கிலுள்ள தமிழ்க் குடியேற்றங்களும் முரண்பட்டனவென்று தமிழர் கூறிக்கொள்வது அவர்கட்குப் பொருத்தமாகத் தென்படவில்லை. தமிழர் வடக்கையும் கிழக்கையும் தமக்கென வைத்துக்கொண்டு ஏனைய ஏழு மாகாணங்களிலும் சம்பாத்தியம் தேடவருவது அவர்களுக்கு நியாயமாகத்

தென்படவில்லை. சிங்கள குடியேற்றங்களை கண்டு கூக்குரல் எழுப்பும் தமிழர் சிங்கள பகுதிகளில் தமிழருக்கு எதிரான கூச்சல்களையும் எதிர் தோக்கவேண்டுமென்பர்.

நாடற்றவர் பிரச்சினை

நாடற்றவர் பிரச்சினையும் இலங்கை அரசியலில் அடிக்கடி தலைதாக்கி வருப்புவாத உணர்ச்சிக்கட்டுத் தூபம் இடுவதாகக் காணப்படுகின்றது மலையகத்திலே அதிகமாக வாழும் இந்திய வம்சா வழியினர். தோட்ட வேலை செய்வதற்காகப் பத்தொன்பதாம் நூற் ரூண்டிலே ஆங்கிலேயரினாற் கொண்டுவரப்பட்ட தென் இந்தியதொழிலாளிகளின் சந்ததியினராவர். ஆங்கிலேயர் கோப்பித்தோட்டங்களையும் பின்னர் தேயிலை ரப்பர் தோட்டங்களையும் ஆரம்பித்தனர். இத்தோட்டப்பகுதிக்கட்டு அருகாமையிலிருந்தமலைநாட்டு விவசாயிகள் தோட்ட வேலை செய்வதற்கு உகந்தவர்களாகக் காணப்படவில்லை. தென் இந்தியாவிற் தலைவரித்தாடிய கொடிய வறுமையினால் இந்தியதொழிலாளிகள் பெருந்தொகையாக பலகாலம் ஈழத்திற்கு வந்தனர். இந்தியதொழிலாளிகள் வருவதனைக் கண்ணுற்றுச் சிங்களவர்கள் கலக்கமடையத் தொடங்கினர். இத் தொழிலாளர்களின் வருகை கட்டுப்பு துதப்படல் வேண்டுமென்ற குரல் எழுந்தது. அவர்களின் வாக்குரிமை நீக்கப்படல் வேண்டுமென்ற கோரிக்கை வலுத்தது. இலங்கை சுதந் திரமடைந்தவுடன் பிரஜாவரிமைச் சட்டம் பலவிதமாற்றங்களுக்குள் ளாகியது. அம்மாற்றங்களினால் இவ்விந்தியரில் மிகச் சிலரே வாக்குரிமைக்குத் தகுதியுள்ளவராயினர். இந்திய அரசும் இவர்களுக்குத் தாம் எவ்வகையிலும் பொறுப்பிலையெனக் கூறிவிட்டமையால் இவர்கள் நாடற்றேரன அழைக்கப்படலாயினர். இப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக இலங்கைக்கும் இந்தியாவிற்குமிடையில் இரண்டு ஒப்பந்தங்கள் ஏற்பட்டன. 1964 இல் ஏற்பட்ட பண்டாரநாயக்காசால்திரி உடன்படிக்கையின்படி 325000 பேர் 15 வருடங்கால எல்லைக்குள் இந்தியாவிற்குத் திருப்பி அனுப்பப்படவேண்டுமென்றும் 300,000 பேருக்கு இலங்கைப் பிரஜாவரிமை வழங்கப்படல்வேண்டுமென்றும் 150,000 பேரின் எதிர்காலம் பின்னர் நிர்ணயிக்கப்படல்வேண்டுமென்றும் தீர்மானமாகிறது. இவ்வொப்பந்தம் ஏற்படுவுகாலை அச்சமூகத்தில் பத்திலொரு பங்கினர் இலங்கைப் பிரஜாகாசாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்தனர்.

இந்திய வம்சாவழியினரின் அரசியல் உரிமைகள் நீக்கப்பட்டதற்குச் சார்பாக இம்மக்கள் இலங்கையரசின் பொறுப்பஸ்லவென்ற நியாயம்கூறப்படுகின்றது. ஏகாதிபத்திய வாதிகளுக்குப் பெருந்தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டியது அவசியமாயிற்று. அவற்றின்

பருமனினால் அயலிலிருந்த மலைநாட்டு கிராம வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது. குறைந்த கூவியுடன் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளிகள் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டனர். எனவே வெளிநாட்டிலிருந்து கூவிக்கு வேலை செய்ய வந்தவர்கள்க்கு அரசியல் உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டுமாவேன அவர்கள் கேட்கின்றனர். ஆங்கிலேபர் அவர்களுக்கேற்ற ஒழுங்குகளைச் செய்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் தலறிய பட்டச்சத்தில், இந்திய அரசு.தான் பொறுப்பில்லை எனக் கூறமுடியாது பிற நாடுகளில் ஏகாதிபத்திய ஏஜமான்களுக்குத் தொண்டாற்றுச் சென்ற பிரஜைக்ட்குத் தான் பொறுப்பில்லையென எந்த சதந்திர நாடும் கூறி விட முடியாது. அப்பிரஜைஞருக்கு உதவியளிப்பதும் தனது நாட்டில் மீண்டும் அவர்கள்க்கு இடமளிப்பதும் சதந்திர நாடுகளின் கடமையாகும் என்று கூறுகின்றனர்.

இந்தத் தொழிலாளிகளுக்கு இலங்கையிலே நிரந்தரமான ஆர்வமில்லை என்பது இன்னொரு வாகம். நாட்டில் மந்தம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் அவர்கள் இந்தியாவிற்குத் திரும்பி விடுகின்றனர். கபீட்சம் ஒங்கும்பொழுது அவர்கள் இலங்கைக்குத் திரண்டு வருகின்றனர். செலவாணிக் கட்டுப்பாட்டுத்திட்டம் வரும் வரைக்கும் அவர்களில் அநேகர் தமது ஊதியமெல்லாவற்றையும் இந்தியாவுக்கே அனுப்பினர், கலாச்சாரரீதியில் இந்தியாவை எப்பொழுதும் தழுவி நின்றனர். இந்திய அரசியல்வாதிகளையே தமது தலைவர்களாகக் கருதினர் தமது கஷ்டங்களைப்பற்றி இந்திய அரசுக்கே முறையிட்டனர் தம்மை ஒரு இலங்கைச் சமூகமாக மாற்றிக்கொள்ள எந்தவித முயற்சியும் எடுத்தது கிடையாது. பழக்கவழக்கங்களினால் நடையுடைபாவனைகளினால், பண்பாட்டினால் அவர்கள் இந்தியரேயாவர் எனவே அந்திய குடியேற்றங்கள்க்கு அரசியல் உரிமை அவசியந்தான என்ற கேள்வி எழுகின்றது. பிரஜாவரிமைச் சட்டம் நீதியும் நியாயமுமானது என்று கருதப்படுகிறது. எவராவது தொடர்ந்து இலங்கையிலேயே வாழ்ந்தனர் என்பதனை நிருபித்தால் அவர்கள் பிரஜாவரிமையைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

இந்திய வம்சாவழியினரில் அநேகர் சமீபகாலத்திற்குண் இலங்கைக்கு வந்தவர்கள். அதனாலேதான், அவர்களினாலே இலங்கையில் நீண்டகாலம் வாழ்ந்தனர் என்பதனை நிருபிக்கமுடியவில்லை யென்பர்.

கடந்த அரை நாற்றுண்டாகத் தென்னிலங்கையில் வளரும் வேலையில்லாத திண்டாட்டத்திற்கு ஆங்கு பெருந்தொகையாக இந்தியர் வாழ்வது காரணமாகக் காட்டப்படுகின்றது. ஆரம்பத்திலே

மலைநாட்டு விவசாயிகள் தொட்ட வேலையைக் கூலிவேலையெனக் கூறி வெறுத்துத் தள்ளினாலும். பின்னர் தற்போதைய பொருளாதார நெருக்கடிகளினால் அவ்வேலையைச் செய்ய ஆயத்தமாக விருக்கின்றனர்; ஆனால் இந்திப் வம்சாவழியினரோ அத்தொழிலைப் பரப்பரைத் தொழிலாக உரிமைகொண்டாடுகின்றனர். பலர்வாய்ந்த அவர்களுடைய தொழிற்சங்கங்கள் அவர்கட்டு வேண்டிய பாதுகாப்பை அளித்து அதனை அவர்களின் ஏதோக உரிமையாக்கிவிட்டது.

இந்தியரின் பிரஜாவுரிமை எடுக்கப்படாவிடின் கண்டிச் சிங்களவரின் அரசியல் நிலை பெருமளவிற்குப் பலவீனமடைந்திருக்கும். எனவே அவர்களின் பிரஜாவுரிமை எடுக்கப்பட்டது. முற்றிலும் சரியான நடவடிக்கைபென்றே பல சிங்களவர் கூறுவர். பெருந்தோட்டப்பகுதிகளில் இந்திய வம்சாவழியினர் மிகச் செறிவாக வாழ்கின்றனர். அவர்கட்டுப் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்படின், கண்டிச் சிங்களவர் தாது தாயகத்திலேயே சிறுபான்மையினராகிவிடுவர். 1947 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலிலே மத்திய மகாணங்களில் வெற்றிபெற்ற எழுவர் இந்திய வம்சாவழியினராக விருந்ததனையும், வேறுபல தொகுதிகளில் இவ்விந்தியவாக்காளர் தமது தொழிற்சங்க அமைப்புக்களினால் இடதுசாரி அபேட்சகர்கட்டு வெற்றியீட்டிக் கொடுத்ததனையும் அவர்கள் கட்டிக்காட்டுகின்றனர். வெளிநாட்டிவிருந்து வந்து, இலங்கைமக்களுடன் சேராது ஒதுங்கிவாழும் தொழிலாளிகளை, பற்பறை பரம்பரையாகச் சிங்களப்பிரதேசங்களாக விளங்கிய பகுதிகளின் அரசியல் நிலையையிரண்டிக்க விடுவது சரிதானு என்று அவர்கள் கேட்கின்றனர்; தமிழ்மக்கள் எதிர்க்கும் குடியேற்றத்திட்டங்கட்டும் இதற்கும் வித்தியாசமுண்டா என்பது அவர்கள் வாதம்.

சிங்களவர் தாம் இந்தியத் தமிழரின் அரசியல் ஆதிக்கத்தை மட்டுமன்றி அவர்களின் கலாச்சார நடவடிக்கைகளையுங் கண்டு அஞ்கவதாகக் கூறுகின்றனர். இந்தியர் பெருந்தொகையினராக சிங்களக்கிராமங்கட்கருகில் வாழ்வதால் சிங்களவர் தாம் பிறந்த மண்ணிலேயே சிறுபான்மையினராகிவிடுகின்றனர். இந்தியரின் பள்பாடும் வாழ்க்கைமுறையும் சிறிது சிறிதாக சிங்களமக்களின் வாழ்க்கைமுறையை மாற்றிவிடுகிறதென அவர்கள் ஏங்குகின்றனர்; சில சிங்களக் கிராமங்களில் சிங்கள மக்கள் தமிழைப் பேசுகின்றனர். சிலவிடங்களிலே தமிழ் உச்சரிப்புடன் சிங்களத்தை பேசுகின்றனர். எனவேஇந்தியரின் சனத்தொகையும், செல்வாக்குமுறைக்கப்பட்டாற்றுன் சிங்களவருக்கு ஏற்பட்டுள்ள அரசியல் ஆபத்தும் கலாச்சார நெருக்கடியும் நங்குமென்பர். தமிழ்மக்கள் தமிழ்மொழிக்கும் சம-

அந்தஸ்து வேண்டுமெனக்கோரும் சூழலில் இந்த நிலையைப் பேராபத் தாகவே சிங்களவர் கருதுகின்றனர்.

பிரஜாவுரியைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டகாலத்திலிருந்து, கள்ளக் குடியேற்றம் என்னும் பயங்கரமான பிரச்சினையும் வளர ஸாயிற்று. இலங்கை ஒரு தீவாக இருப்பதாலும் இந்தியாவிற்கு அண்ணமயிற் காணப்படுவதாலும் இப்பிரச்சினை கலக்கத்தையளிக் கின்றது. ஏனெனில் இந்தியர் கள்ளத்தனமாக இலங்கைக்குட்புகுந்து, இலங்கைவாழ் இந்தியரின் தொகையைப் பெருக்கி இலங்கையின் பொருளாதார வளத்தைப் பாதிக்கின்றனர். இந்தியாவின் வாழ்க்கைத்தரம் இலங்கையைவிடக் குறைந்த நிலையில் இருக்கிற தென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மை. சனக்தொகைப் பெருக்கத்து னலும் குறைந்த வாழ்க்கைத்தரத்தினாலும் வாடும் நாட்டிலுள்ள மக்கள் அயலிலுள்ள நியாயமான வாழ்க்கைத்தரமுள்ள சிறியநாட்டுக்குள் புகுந்து அந்நாடுகளின் வாழ்க்கைத்தரத்தை பாதிப்பது இயல்பாகும்.

எனவே இந்த கள்ளக் குடியேற்றப் பிரச்சினையையும், இலங்கையில் வாழும் இந்திய வம்சாவழியினரின் பிரச்சினையையும் கூட்டாகச் சேர்த்துத்தான் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டுமென்பர்.

இலங்கைத் தமிழர் இந்திபத் தமிழருக்காகக் கண்ணீர் வடிப்பதைனைக் கள்ளு அநேக சிங்களவர் வெறுப்படைகின்றனர். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இந்திய வம்சாவழியினர் பெருந்தொகையாக வாழ்ந்து, மேலும் கள்ளக் குடியேற்ற ஆபத்தை எதிர்நோக்கும் நிலையேற்பட்டால் இலங்கைத் தமிழர் உள்ளுர்களிலே தமது நிலைக்கு வேலை வாய்ப்புஞ்சுகும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விட்டது என்று எண்ணமாட்டார்களா? இந்திய வம்சாவழியினர் சிங்களப் பகுதிகளிலேதான் வாழ்கின்றனர் என்ற நம்பிக்கையினாலே இலங்கைத்தமிழர், தமது சோரிக்கைகளைப் பலப்படுத்தவே இந்தியர் பிரச்சினையையும் கூட்டியிருக்கின்றனர் என்பது அவர்கள் கருத்து. எனவே இந்தியக் தமிழருக்கு வாக்குரிமையளிக்கப்பட்டால் அது இலங்கைத் தமிழருக்கும் சிங்களவருக்குமிடையிலுள்ள போட்டியில் இலங்கைத் தமிழரின்கையை வலுப்படுத்திவிடுமென அவர்கள் ஏங்குகின்றனர்.

எனினும் இந்தியவம்சாவழியினரின்வாக்குரிமைகள் அபகரிக்கப் பட்டதற்கு எதிராகவும் அநேக நியாயங்களைக் கூறலாம் வறுமையில்வாழும் இந்திய வம்சாவழியினர் இலங்கை அரசியலிலும் இலங்கை -இந்திய விவகாரங்களிலும் பகடைக்காய்களாக்கப் பட்டுவிட்டனர். இந்திய வம்சாவழியினருக்காக வாதாடுபவர்கள், இந்திய அரசு இவர்களுக்காகத் தன் நல்லெண்ணத்தை உபயோகிக்க வேண்டுமெனினும்

இவர்களின் வருங்காலத்திற்கு இலங்கையரசே பொறுப்பு என்பர். ஒரு நூற்றுண்டுக்கு முன்னர், இலங்கையும் இந்தியாவும் ஒரே ஏதாதிபத்திய ஆட்சியின் கீழ் இருந்தபொழுது வந்த மக்கள் தமது வளர்ப்பு நாட்டில் சங்கமமாகிவிடுவது நீதி இந்தியர் கரண்டற் காரராகவன்றித் தொழிலாளிகளாக வந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் தென்னூபிரிக்கா, பிஜீ, மேற்கிந்திய தீவுகள், மடகஸ்கார், கயனை முதலிய நாடுகளிலும் இத்திய வம்சா வழியினர் பெருந்தொகையாக வாழ்கின்றனர். அவர்கள் இந்தியாவின் பொறுப்பு என்று யாராவது சிந்திக்கத்துண்டா? இலங்கை இந்தியாவிற்கு அண்மையில் இருப்பதாலும், இந்திய அரசு இப்பிரச்சினையில் அக்கறை காட்டுவதாலும், இதனை இந்திய அரசை மிரட்டு வதற்கு உபயோகிக்கக் கூடாது என்பது அவர்கள் கருத்து.

இந்தியாவுடன் நெருங்கிய கலாச்சார உறவு கொண்டிருப்ப தால் அவர்கள் இலங்கையரன்று என்று கூறுவதும் பொருந்தாது. இலங்கைக் குடியுரிமை பெறத்துடிப்படே அவர்கள் இத்தீவின் மீது கொண்டுள்ள ஆவலைக்காட்டுகிறது. இலங்கையின் பொருளாதார முன்னேற்றத்திற்கு அவர்கள் செருப்பாய் உழைத்தவர்கள். இலங்கை மக்கள் பெருந்தோட்டங்களிலே வேலை செய்ய முடியாத காலத்தில் அவர்கள் வந்தவர்கள். இலங்கை மக்கள் கௌரவக்குறைவு எனக்கருதும் அநேக தொழில்களை அவர்கள் செய்கின்றனர். ஆரம்பத்திலே இத்தொழிலாளிகள் பட்ட கஸ்டங்கள் நெஞ்சை உருக்குவன். எனவே பொருளாதார அடித்தளம் பலமாக நிறுவப்பட்ட பின்னர் இந்தியருக்கு குடியுரிமை மறுப்பது சாற்றைப் பிழிந்துவிட்டு சக்கையை எறிவதற்குச் சமமாகும்.

இந்தியருக்கெதிரான கொடுமைகள் யாவும் இனவெறியால் உந்தப்பட்டனவை. அவை தமிழரின் உரிமைகளைப் பிடிங்குவதில் முதலாவது கட்டம் என்பர். இந்தியாவிலிருந்து சமீபகாலத்திற்குண் வந்த வர்கள் என்பதாலும், இலங்கைத்தமிழர் அவர்களுடன் சேர்வதில்லை என்பதாலும், அவர்கள் இலங்கைத்தமிழருடன் சேர்ந்து ஒரு பெரும் தமிழ்ச்சமூகமாக விருக்கின்றனர் என்பதனை மறுக்கமுடியாது. தமிழ்ச்சமூகத்தினரில் அரசியால் நிலையைப் பலவீனப்படுத்துவதற்குச் சமமாகும். மேலும், அவர்களுக்குக் கல்வி வசதிகளை மறுப்பதும், அவர்கள் நல்ல வேதனத்திற்காக வேலைநிறுத்தங்களிலே ஈடுபடும்பொழுது வகுப்பு வாதக் கூச்சல் எழுப்புவதும், இந்தியாவிற்குச் சென்றுவிடும்படி ஆசை கூறுவதும், அவர்களை அவமானப்படுத்தும் செயல்களைப் படுகிறது.

இலங்கையிலே குறிப்பிட்டகாலம் தங்கியிருந்தவர்கள்கூட்டு குடியுரிமை என்று கூறுவது வெறும் கண்டுடைப்பு. அந்த நிபந்தனை யைத் தாண்டினாலும் வேறு அனைக் கஷ்டங்கள் அவர்களுக்கு முன்னே நிற்கின்றன. அறியாமையில் முழுகிக்கிடக்கும் இத்தொழிலாளிகள் வேலைதேடி இடத்திற்கிடம் சென்று வாழ்ந்தவர்கள். பிரயாணக்கட்டுப்பாடுகள் அதிகம் இல்லாத காலத்தில் இந்தியாவிற்கு அடிக்கடி சென்றவர்கள். இவர்களிடத்தில் தங்கியிருந்தமைக்கு அத்தாட்சி கோரல் வேடிக்கையானது. குடியேற்றப்பகுதி உத்தியோகத்தர்கள் காட்டும் அசிரத்தையும் அசட்டையும் விரக்தியளிப்பன. குடியுரிமைப்பதிவு பெற அதிக தாமதம் ஏற்படுகின்றது. அரசினரே அவர்கள் குடியுரிமை பெருதபடி இவ்வாறு தடைக்கற்களை நிறுவியிருக்கின்றனர் என்று என்னப்படுகிறது.

நாடற்றேர் என்னும் நிலை அநாகரிகமானது, மனிதாபிமானத் திற்கு அப்பாறப்பட்டது எனப் பலர் கூறுவர். இலங்கை மக்களில் பத்திலொரு பங்கினரை அரசில் அனுதைகள் ஆக்குவதற்கு ஏற்பட்ட நடவடிக்கை, அவர்கள் பிறந்த நாட்டாலும் வளர்ந்த நாட்டாலும் தள்ளிவிடப்பட்டமையாலேயே. கட்சி அரசியலும் அண்டை நாட்டு விவகாரங்களும் அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பறித்து விட்டன, கண்டி மக்களின் அரசியல் நிலையைப் பாதிக்கா வண்ணம், ஒரு தற்காலிக நடவடிக்கையாக 15 வருடங்கள்கூடு முன்னர் பிரத்தியேக இந்திய வாக்காளர் தொகுதி அமைக்க முயற்சி செய்யப் பட்டது. கண்டி மக்களின் அரசியல் நிலையை பாதிக்காத இத்திட்டமும் கைவிடப்பட்டது.

இடதுசாரி அரசியல்வாதிகள், வர்க்க உணர்ச்சியாலும் இந்திய வம்சாவழியினர் தம் உரிமையை இழந்தனரென்பர். இந்திய வம்சாவழியினர் மிகச்சிறந்த தொழிற் சங்கங்களைச் சார்ந்திருந்தனர். இலங்கையின் மிகச் செழிப்பான பகுதிகளிலே குடியேறியிருந்தனர். அவர்களின் இடதுசாரி மனப்பான்மையை 1947 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தல்கள் வெளிப்படுத்தின. இவர்களின் பிரச்சனைத் தைக் கண்டு முதலாளிவர்க்கம் அஞ்சியது. நாடு சுதந்திரமான வடன், பெருந்தொகையான தொழிலாளிகளின் அரசியல் உரிமைகள் அபகரிக்கப்பட்டன. முதலாளிவர்க்கத்தின் இந்த வஞ்சகச் செயலுக்கு, பின்னர் துவேஷுமனப்பான்மை தோன்றியது.

மார்க்ஸியமும் அதன் எதிர்ப்புச் சக்திகளும்

1947 இல் தோன்றிய முதலாவது பாராளுமன்றத்தின் காலத்திலிருந்தே மார்க்ஸிய வாதிகள் இலங்கை அரசியலிலே ஒரு முக்கியமான சக்தியாக விளங்கியிருக்கின்றனர். சுதந்திரச்கட்சியின் தோற்றமும் மார்க்ஸியவாதிகளுடன் அது மேற்கொண்ட பொதுவேலைத்திட்டமும் இடது சாரிகளின் பலம் ஒங்குவதற்கு வழிவகுத்தன. இவர்கட்கு மாருக ஜக்கியதேசியகட்சி வலதுசாரிச் சக்திகளை இணைத்து நின்றது. இரண்டு தமிழ்க்கட்சிகளுங்கூட இடது சாரிக்ட்கு மாருகவே இயங்கிவந்தன. இடதுசாரி இயக்கம், மார்க்ஸிய வாதிகள், மார்க்ஸியவாதிகளாயிருந்தவர்கள், இடது பக்கம் காயும் மார்க்ஸியவாதிகளால்லாதார் ஆகியோரின் கூட்டாக விளங்குகின்றது. இவர்கள் தீவிரமாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் கொள்கை பூண்டவர்கள். வலது சாரிகள் விரும்பாத செயல்களில் இறங்குபவர்கள். இடது சாரிகளை எதிர்ப்பவர்களும் தம்மைச் சமதர்மிகள் என்றே கூறிக் கொள்கின்றனர். ஆனால் நிதானமான போக்குவடையவர்கள். இவர்கள் முக்கியமெனக்கருதும் விடயங்கள் வேறு; இடது சாரிகள் முக்கியத்துவம் அளிக்கும் விடயங்கள் வேறு. இடது சாரிகளுக்கும் வலது சாரிகளுக்குமிடையிலுள்ள வேறுபாடு, பல தடவைகளில் அவற்றின் உறுப்பினர்கள் கட்சி மாறுவதாலும், ஒரு பிரிவினர் கடைப்பிடித்து சில கொள்கைகளை எணைய பிரிவினர் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப பின்பற்றுவதாலும் தெளிவற்றுக் காணப்படுகிறது. ஆனால் இடது சாரிக் கூட்டத்திலிருக்கும் மார்க்ஸியவாதிகள் வலது சாரிக் கருத்துக்களுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கொள்கையுடையவர்கள். இவ்வேறுபாடு தேர்தற் காலங்களில் பெரும்பாலும் பெரிதாய் காட்டப்படுகிறது.

மார்க்ஸியவாதிகள் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தின் பெறுமையை உணராதவர்கள். அவர்கள் அதனை அழித்துவிடவே விரும்

புகிள்ளூர்கள் என்று மார்க்ளீயத்துக்கு எதிரானவர்கள் கூறுவார். பாரானுமன்ற ஆட்சி ஏமாற்றுவித்தை. தேர்தந்காலங்களில் வசதி படைத்தவர்கள் பலவித யுக்திகளினுலே தமக்குச் சார்பான் அரசாங்கம் அமைக்க வகைசெய்கின்றனர். சாதாரண மனிதனின் அபிலாஷங்கள் பாரானுமன்ற ஆட்சியிலே இடம் பெறுவதற்கு என்பது மார்க்ளீயவாதிகளின் கருத்து. ஐனநாயக சமுதாயத்தின் நிறுவனங்களையும், பஸ்பாடுகளையும் கூட அவர்கள் மதிப்பதில்லை. பத்திரிகைக் கூடத்திரம், தனியார் கல்வி, கலப்புப் பொருளாதாரத் திட்டம், சமய கூடத்திரம் முதலாளி வர்க்கம் தமது அதிகாரத்தை ஸ்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கும் கருவிகள். அவை மக்கள் தாம் சுயாதின முடையவர்கள் என்ற உணர்ச்சியைக் கொடுக்கும். ஆனால் அதிகாரம் முதலாளிகளின் கூரத்திலேயே தங்கியிருக்கும் என்பது மார்க்ளீயவாதிகளுடைய கருத்து என்பது:

இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் கம்யூனிஷன் நாடுகளில் ஏற்பட்டது போன்ற இரத்தக்களரியன்றி, சோஷலிச சமுதாயம் அமைக்கப்படலாமென்ற கருத்து வலுப்பெற்று வருகின்றதென்பர் இந்த வகையான மாற்றம் ஒழுங்கு வரையறையுள்ளதாக இருக்கும். அதனிலே தீவிரமாற்றத்துக்கும் அதனாலுண்டாகும் தீய விளைவுகளுக்கும் இடமில்லையென்பர். ஆனால் மார்க்ளீயவாதிகள் ஏற்படுத்தும் தீவிரமாற்றங்களினுலே ஐனநாயக எண்ணங்கள் குழிதோண்டிப் புதைக்கப்பட்டுவிடும், யாவும் தேசியமயமாக்கப்பட்டுவிடும், அரசாங்கத்தின் அதிகாரமே எங்கும் வியாபித்திருக்குமென்பர். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னர் பத்திரிகைகளைக் கைப்பற்ற மேற்கொண்ட முயற்சி அவர்கள் எவ்வழியிற் சிந்திகின்றார்களென்பதை உணர்த்துமென்பர். அம் முயற்சி மார்க்ளீய வாதிகள் செல்வாக்கினை எடுத்துக்காட்டுகிறது. வானெனுலியைத் தமது கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காக உபயோகித்து மையமுடியும், பத்திரிகைக் கூடத்திரத்தில் தலையிட்டு காகித இறக்குமதியைக் கட்டுப்படுத்தியமையும், முக்கிய பத்திரிகைகளுக்கு தேசியமயமாக்க முயன்றமையும், இலங்கையினை கம்யூனிஷன் நாடாக மாற்ற எடுத்த முயற்சிகள் என்பர், அம்முயற்சிகள் வெற்றியளித்திருந்தால் நாள்டைவில், அவர்கள் தமது சச்தியை உபயோகித்துதேர்தல் முறைக்கு முற்றுப்புள்ளிவைத்து, ஒரேகட்சி ஆட்சிமுறையை ஏற்படுத்தி இருப்பர். பொதுசன அபிப்பிராயம் எல்லாவற்றையும் அரசாங்கமே கட்டுப்படுத்தியிருக்கும், பாரானுமன்ற ஐனநாயகத்தில் நம்பிக்கையுடைய மார்க்ளீயவாதத்தைச் சாராத கட்சியாளர் தமது தீவிர இடதுசாரி வேட்டையினால், மார்க்ளீயவாதிகளுடன் கூட்டுக்கேரவது, பேராபத்தினை விளைவிக்கும் என்று மார்க்ளீயத்தின் வளர்ச்சியைக் கண்டு அஞ்சபவர்கள் கூறுகின்றார்கள், அதனால் மார்க்ளீயக் கருத-

துக்கள் அந்த ஜனநாயகக்ட்சிகளினாடே ஊடுநவிவிடும்என்பர். மார்க் ஸீயவாதிகள் கொள்கையினாலும். பயிற்சியினாலும் கைதேர்ந்த அரசியல் விற்பன்னர்கள்- பிறநாடுகளிலுள்ள அவர்களின் சகோதர கட்சிகளின் அனுபவங்களும் போதனைகளும் அவர்களை வழி நடக்குகின்றன. ஆகலால் அவர்கள் அரசாங்கத்திலே சிறுபான்மையினராக இருந்தாலும். நன்னேக்கமுள்ள ஜனநாயகவாதிகளைத் தம் எண்ணைப்படி வழி நடத்தும் ஆற்றல் பெற்றவர். எனவே அத்தகைய கூட்டாட்சியால் மார்க்ஸீயவாதிகளின் தீவிரம் தனிவதில்லை. எதிர்மாருக ஜனநாயகவாதிகள் கம்யூனிஷன்டுக்களாக மாறுகின்றனர் என்பர். பிறநாடுகளிலே அவர்கள் ஜக்கிய இடதுசாரி முன்னணியென்னும் போர்வைக்குள் புகுந்து ஜனநாயக கட்சிகளை ஏமாற்றித் தமது குறிக்கோளினை அடைந்தமையையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றனர்.

அரசின் கொள்கைகளை உருவாக்கும் பொழுது அந்த ஜக்கிய இடதுசாரி முன்னணிக் கொள்கையையே அடிப்படையாக வைத்து கம்யூனிஷன் நாடுகளுடன் அதிக உறவு கொண்டாடி, நாட்டினை கம்யூனிஷன் முகாமுக்குள் தள்ளி விடுகின்றனர். அதனால் சர்வதேச கம்யூனிஷன் இயக்கம் இலங்கையிலும் பரவிவிடுமென்பர். அதனால் இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலான மேர்க்கத்திய வல்லரசுகளுடன் நாம் கொண்டிருக்கும் நல்லுறவும் சீரழிக்கப்பட்டுள்ளுமென்றும் கருதப்படுகிறது.

சிறிது சிறிதாக மார்க்ஸீயவாதிகள், தமது அரசியல் ஆதிகத்தை வளர்ப்பதற்காக தொழிற் சங்கங்களிலே தமது செல்வாக்கை வளர்த்து வருகின்றனர் என்பர். அரசாங்கத்தின் தேசிய மயக் கொள்கையும், தொழிற்சாலைகளினதும் கூட்டுத்தாபனங்களினதும் விருத்தியும், தொழிற் சங்கங்களின் சக்தியைப் பெருக்கியுள்ளன. தொழிற்சாலைகளிலும் கூட்டுத்தாபனங்களிலும் இன்று தொழிற் சங்க நோக்கே பரந்து காணப்படுகின்றது. சிறு காரணங்களுக்காகக் கூட வேலை நிறுத்தத்தில் இறங்கும் தொழிலாளிகள், தமது கடமைகளைவிட உரிமைகளிலும் சலுகைகளிலுமே கவனம் செலுத்துகின்றனர். அதனால் தொழிற் துறையில் அதிருப்தி நிலை காணப்படுகின்றது. கீழ்த்தர வகுப்பினர் மத்தியில் கீழ்ப்படியின்மையும், ஒழுங்கின்மையும் காணப்படுகின்றன. அதனாலேதான் தேசியமயமாக்கும் திட்டத்தில் நிதானம் அவசியமெனப் பலர் கருதுவதாகக் கூறுவர். அத்திட்டத்தினால் திறமையற்ற, இலாபமற்ற தொழில்கள் மட்டும் அன்றி ஒழுங்கினமும் சர்வாதிகாரப் போக்கும் தொன்றுகின்றன எனப்படுகிறது.

இக்கருத்துகளுக்கு எதிராக மார்க்களீய வாதிகளின் கருத்துக்களை நோக்குவோம். மக்களுக்குப் பயத்தையூட்டுவதற்கும், அரசியல் விவகாரங்களைக் குழப்பிலிடுவதற்கும், முதலாளி வர்க்கத்தினர் உபயோகிக்கும் தந்திரமே மார்க்ளீயப் பூச்சாண்டியென்பது அவர்கள் ஈருத்து. பாராளுமன்ற ஜனநாயக முறையினுற் துரிதமாக விளையங்களைச் செய்து முடிக்க முடியாது; சமூக மாற்றத்தினை விரும்பாத உத்தியோகத்தர்களில் அது தங்கியிருக்கிறது. ஆயினும் மக்கள் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். எனவே பாராளுமன்ற முறைக் கூடாக, தேசிய கருத்துக்களையும் முற்போக்குக் கொள்கை ஞாடைய கட்சிகளுடன் சேர்ந்து சோஷலிச திட்டங்களை அமுல் படுத்துவதிலே எவ்வித தவறுமில்லையென்பர். அத்திட்டங்களினால் சலுகை பெற்றவர்களின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தி வசதியில்லாதவர்கட்டு முன்னேற்றம் அளிக்கமுடியும். எனவே பாராளுமன்ற முறையைப் பின்பற்றுவது மக்களை ஏமாற்றவல்ல, உண்ணமகளையேற்றுக் கொண்டு மாற்றங்களுக்கேற்ப நடந்து கொள்ளவே என்று கருதப்படுகிறது.

பத்திரிகைச் சுதந்திரம், தனியார்கள்வி, சமய சுதந்திரம் ஆகியனவெல்லாம் தம்மீது தவறுன் அபிப்பிராயத்தையேற்படுத்த வலது சாரியினர் எழுப்பும் கோஷங்கள் எனப்படுகிறது. மார்க்ளீயவாதிகள் அவற்றின் எதிரிகளால்ல. அவர்கள் விரும்புவதெல்லாம் அவற்றிற்கு உண்மை உருவும் அளிக்கப்பட்டு, சலுகை பெற்றவர்களின் உறைவிடங்களாக அவை நீடிப்பதனைத் தடுக்க வேண்டும் என்பதே ஆகும். இலங்கையிலே பத்திரிகை ஸ்தாபனங்கள் ஜனநாயக முறையில் நடந்துகொண்டனவா? தனியார் கல்லூரிகள் தேசிய அபிலாகைகளை நிறைவேற்றினவா? சமய சுதந்திரம் சாதியென்னும் சமூக அநீதிக்கு ஊன்றுகோலாக உபயோகிக்கப்படவில்லையா? என அவர்கள் வினாவுகின்றனர். பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை அடக்கும் நோக்கத்துடன் பத்திரிகை ஸ்தாபனங்களை எடுக்க முயலவில்லை. மக்கள் யாவரும் செய்திகளை அறிந்துகொள்ள, பத்திரிகை முதலாளிகளுடைய திரித்தலும் பொய்யுமன்றி அறிந்து கொள்ள மேற்கொண்ட முயற்சி ஆதுவென்பர்.

ஊடுருவல் செய்யும் நோக்கத்துடனேயே ஏனைய கட்சிகளுடன் ஒப்பந்தம் செய்கின்றனர் என்ற கருத்தினையும் மார்க்ளீயவாதிகள் மறுக்கின்றனர். அவசரகாலங்களில், முரண்பட்ட கொள்கையுடைய வர்குறிப்பிட்ட வேலைத்திட்டத்தை அழுல் செய்வதற்காகக் கூட்டுச் சேர்வது சகஜம் என்பர். இந்த நல்ல நோக்கத்துடனேயே மார்க்ளீய வாதிகள் பிறகுடன் கூட்டுச் சேர்ந்திருக்கின்றனர். அவ்வாறு ஒப்பு

பந்தம் ஏற்பட்ட காலத்திலெல்லாம் தமது கட்சியிலிருந்து சில உறுப்பினர்கள் வெளியேறித் தாம் தொழிலாளிகளின் முதுகிற அத்திணீட்டோமென்று கூக்குரவிட்டதினையும் கட்டிக் காட்டுகின்றனர். அதனாலே இவ்வொப்பத்தங்களால் தமக்கு நன்மையை விடத் தீர்மையே ஏற்படுகின்றதென்பர். கட்சியின் நலனைவிட தேசியநலனே முக்கியமானதாலையால் அவ்வித நடவடிக்கையில் ஈடுபடுகின்றன ரெண்பது அவர்கள் தர்க்கமாகும்.

வெளிநாட்டு விவகாரங்களில் கம்யூனிஸ் நாடுகளைச் சார்வது மக்களின் நன்மையை முன்னிட்டே என்பது அவர்கள் கருத்து. முன்பு இலங்கை மேற்கத்திய நாடுகளுடன் இராஜீஷ் தொடர்பும், நெருங்கிய வர்த்தகத் தொடர்பும் பூண்டிருந்தது. அவற்றால் ஏற்பட்ட பயன் என்ன? இலங்கை அவர்களின் பொருளாதார அடிவருடியாக அடிமைத்தளத்தினின்றும் விடுபடமுடியாத பரிதாபகர மான நிலைமையில் இருக்க வேண்டியேற்பட்டது. கம்யூனிஸ் நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்வதால் இலங்கை பொருளாதாரத்துறையில் சுதந்திரம் பெற்றுவிடும், இலங்கையின் வர்த்தகப் பொருட்களுக்குப் புதிய சந்தைகள் தோன்றுமென்பது அவர்கள் கருத்து.

தொழிற் சங்கங்கள் தமது அரசியல் ஆதிக்கம் பரவுவதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டன வென்பதையும் அதனாலே குழப்பங்கள் ஏற்பட்டன வென்பதையும் அவர்கள் மறுக்கின்றார்கள். தொழிற் சங்கங்களினாலேயே தொழிலாளிகள் தமக்குரிய வேதனங்களையும், உள்ளையையும் பெற்றுமுடிகின்றது. தொழிற்சாலைகளின் பெருக்கமும், கூட்டுத்தாபனங்களின் வளர்ச்சியும் தொழிலாளிகள் தொலையைப் பெருக்கியுள்ளன. ஆதலால் ஜனநாயகம் என்பது தொழிலாளிகளின் நலங்களைக் காப்பாற்றுவதாக இருக்கவேண்டும். அவர்களை இரண்டாந்தர பிரஜைகளாகக் கருதுவது தர்மம் ஆகாதென்பது அவர்கள் தீர்ப்பு.

இலங்கையின் முக்கிய கட்சிகள்

A ஜக்கிய தேசியக் கட்சி

பல கண்ணேக்குகளைக் கையாள்ளு ஓர் கட்சியினை ஆராயலாம். ஓர் ஆர்வமுள்ள கட்சி ஆதரவாளன் கண்ணேக்கில் தனது கட்சியின் கொள்ளுக்கத்திட்டத்தின் சிறப்பியல்புகளைப் புகழ்ந்து வெற்றி களை மெச்சித். தோல்விகளை மறைத்து விபரிக்கலாம்; அல்லது சரித்திரக்கண்ணேக்கில் ஓர் கட்சியின் பிறப்பு, வளர்ச்சி, வாழ்க்கைக் கட்டங்களை நுட்பமான முறையில் விபரிக்கலாம்; அல்லது அரசியல் ஆராய்ச்சியாளன் கண்ணேக்கில் ஓர் கட்சியின் இலட்சியம், கொள்கைகள் அங்கத்துவம் அமைப்புப் போன்றவைகளை ஆழமாக ஆராயலாம், ஆனால் இக்கட்டுரையில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட சில முக்கிய கருத்தோட்டங்களை அறிமுகப்படுத்தி இக் கட்சியினைப்பற்றி உங்கள் சிந்தனையை தூண்டி விட எத்தனிக்கப்படுகின்றது. ஆகவே ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் ஓர் பூரண ஆராய்ச்சி எனக் கீர்க்கப்படுவது கூடிய பொருத்தமானும்.

1945 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஓர் அமைக்கப்பட்ட ஸ்தாபனமாக இயங்கவில்லை, 1946 ஆம் ஆண்டில் திரு ம. எஸ். சேனநாயக்காவின் தலைமையில் சில அரசியற் குழுக்கள் ஒன்று சேர்க்கப்பட்ட ஓர் அவசரகால சமாளிப்பெற்றவைமாகும். சோல்பரிக் குழுவினர் சிபாரிசினால் 1946 ஆம் ஆண்டு அமைக்கப்பட்ட பாரானுமன்றச் சனநாயக அரசாங்க முறைக்கு கட்சிகள் இன்றியமையாததாய்க் காணப்பட்டன. குறைந்தது அரசாங்கத்தை நடாத்த ஒரு கட்சியாவது தேவைப்பட்டது. இவ் அவசரகால தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அமைக்கப்பட்டது

இந்த ஐக்கியத்தில் சேர்ந்தோர் பிள்வருமாறு. (1) இலங்கைத் தேசியக் காங்கிரஸின் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்கள். இவர்கள் அநேகமாக மேல் நடுத்தர வகுப்பைச் (Upper Middle Class) சேர்ந்தவர்கள் (2) இலங்கை இன்லாமிய சங்கத்தின் அங்கத்துவர்ம். (3) சிங்களபொத்த நலத்தை பிரதிபலித்த, திரு. S. W. R. D. பாண்டாரநாயகாவின் தலைமையின் கீழ் 1937 ஆம் ஆண்டு தொடக்கப் பட்ட சிங்கள மகா சபையும் இச் சேர்வில் ஓர் அங்கமாக இடம் பெற்றது.

இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் இவ் விணைப்புக்குள் முற்றுக் கூன்றுசேராவிட்டிலும் ஜி. தே. கட்சியின் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு இயங்கியது.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சி என்ற இச் சேர்ப்பினைப்பற்றிச் சில குறிப்பிடத்தக்க பண்புகளைக் கவனிக்கக்கூடும்.

(1) பாரம்பரியமாக ஒன்றுக்கொன்று வேறுபட்ட சமூகங்கள் ஓர் அரசியற்கட்சியாக சேர்ந்துகொண்டன

சிங்களர், தமிழர், இல்லாயிர், பறங்கியர், ஆங்கிலக் கல்வி பயின்ற ஜோராப்பிய நாகரீக முறையினைச் சொந்தமாக்கிக் கொண்ட மத்திய வகுப்பினர், சிங்கள பெளத்த கிராமவாசிகள்.-இப்படிப் பட்டவர்கள் இக் கட்சியின் அங்கத்துவத்தில் இடம் பெற்றனர். ஆகவே இச் சேர்வில் பிரிவு சக்திகள் ஆரம்பத்திலிருந்து சூக்கும் மாக அடங்கி இருந்தன.

(2) அத்துடன் ஒன்று சேர்ந்த அரசியற் குழுக்கள் உண்மை யாக சேர்ந்து கடமையாற்றவில்லை. சிங்கள மகாசபை, இல்லாயிர் சங்கம் போன்ற அங்கத்துவ ஸ்தாபனங்கள் ஜி. தே. கட்சியின் வருடாந்தக் கூட்டத்திலும், ஏனைய பொதுக் கூட்டங்களிலும் பங்கு பற்றினதோடு தமது வருடாந்தக் கூட்டங்களையும் வேறு நடாத்தி னர். ஆகவே ஜி. தே. கட்சி அரசியல் நடத்தையில் பல கட்சி சார்பாக இயங்கியது.

(3) இலங்கையில் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் நோக்கத்துடன் சில அரசியல்வாதிகளால் அமைக்கப்பட்ட ஓர் தற்காலிய அரசியல் சமாளிப்பாகக் காணப்பட்டது. உச்சியிலிருந்து உச்சியினால் அமைக்கப்பட்ட ஓர் கட்சியாகவிருந்த சாரணத்தினால் தேர்தல் தொகுதியிலிருந்து பொதுமக்களிடையே வித்தெடுத்த ஓர் கட்சியாக இருக்கவில்லை.

இப்படிப்பட்ட ஓர் கட்சி 1947 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றது. ஆனால் இவ் வெற்றி உண்மையாக ஜி. தே. கட்சியின் வெற்றியெனக்கருத முடியாது. இத்தேர்தலில், இலங்கை தேசிய காங்கிரஸின் தலைவர்கள் இலங்கைக்கு சதந்திரத்தைப் பெற்றுக்கொடுத்தது. தாமெனக் காரணங்காட்டி, சில தேர்தல் தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்றனர். ஆனால் இத்தேர்தலில் பெரும்பாலும் அபேட்சகர்கள் வெற்றிபெற்றதன் அடிப்படைக் காரணம் கட்சியின் கொள்கை அல்ல; இவ்வபேட்சகர்களின் ஆளத்தத்துவம் உயர்ந்த சாதி, நல்லகுணம், சிறந்த கல்வி, போன்ற தகமைகளினால்

தேர்தல் தொகுதிகள் இவ்வபேட்சுர்களைக் கொட்டியாக வந்த ஐ. தே. க. கொட்டர்ந்து ஓர் வல்லமையுள்ள அரசாங்கக் கட்சியாக இயங்க விலூக்கிய பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க வேண்டியதாக இருந்தது. ஓர் பாராளுமன்ற சன நாயகத்தில் ஓர் கட்சி வல்லமையாக இயங்க வேண்டுமாயின் அங்கத்துவ ஒற்றுமை இன்றியமையாதது. அந்துடன் தேர்தல் தொகுதியில் வேறுன்றி உண்மையாக மக்களின் கட்சியாக இயங்கவேண்டும். இவ்விருப்ரச்சனைகளும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு இருந்தன. இப்பொழுதும் முற்றுக் கீர்க்கப்பட்டுள்ளன என்ற முடிவுக்கு வரமுடியாது. ஐ. தே. க. இப்பொழுதும் ஓர் ஒற்றுமையான கட்சியா என்பது ஜெயத்துக்குரிய விடயம். ஆனால் ஐ. தே. கட்சியின் சரித்திரத்தை ஆராயுமிடத்தில் இக்கட்சி மக்களின் கட்சியாக தன்னைமாற்றிக் கொள்ள எத்தனிக்கின்றதை, அதாவது தேர்தல் தொகுதியில் வேறுன்ற முறை எடுப்பதை துலாம்பரமாகக் காணக்கூடும் ஐ. தேசியக் கட்சியினை தேர்தல் தொகுதியில் வேறுன்றப்பன்னின மிக வல்லமையான சக்தி. அதன் எதிரியாகிய ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சியாகும்.

ஐ. கே. கட்சி தனது கண்களை விழிக்க, தேர்தல் தொகுதியில் ஏற்படும் புரட்சிகரமான மாற்றங்களைக் கவனிக்க, அதற்கிசைய தனது கொள்கைகளை மாற்றிக் கொள்ள, ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக்கட்சி பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது எனக்கூறுவது மிகையாகாது, 1956-ம் ஆண்டில் மகாஜன எக்சத் பெரமுனையின் வெற்றி இலங்கை அரசியல் சரித்திரத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. இலங்கைத் தேர்தல் தொகுதியில் ஏற்பட்டு இருக்கும் புதிய சக்தியாகிய சிங்கள பெளத்தக்தின் எழுச்சியை இவ் வெற்றி பிரதிபலித்தது. இலங்கை அரசியலில் சிங்களம் பெளத்தம் ஓர் செல்வாக்கு வாய்ந்த இடத்தைப் பெறத் தொடங்கியது. ஓர் அரசியல் கட்சி இலங்கைத் தேர்தல் தொகுதியில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற வேண்டுமாகில் சிங்கள பெளத்த வட்டாரங்களின் வேண்டுகோளுக்குச் செலிசாய்க் கவும், அவைகளை திருப்புதி செய்ய வேண்டியதும் ஓர் இன்றியமையாத நிபந்தனையாக அமைந்தது. ஆகவே ஐ. தே. கட்சி, திரும்பவும் அரசாங்கத்தைக் கைப்பற்றி ஓர் செல்வாக்குள்ள கட்சியாக அமைவதற்கு தனது கொள்கைகளை சிங்கள பெளத்த சந்தர்ப்பத்திற் கேற்ப மாற்றிக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இக் காரணத்தினால் அங்கத்துவத்திலும் கொள்கையிலும் ஐ. தே. கட்சி 1956-ம் ஆண்டு தேர்தலில் தொல்லியலைந்த பின் பல முறைகளில் மாற்றியுள்ளது,

அரசின் அமைப்பைப்பற்றிய தத்துவத்தில் பொருளாதார சொங்கையில், சமயபாணங்க கொள்கைகளில், புரட்சிகரமான மாற்றங்களை அவதானிக்கக் கூடும்.

அரசின் அமைப்பைப்பற்றிய தத்துவம்

இங்கிலாந்தில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தாராளக்கட்சி கடைப் பிடித்த யெயிச் பெயர் (*Laissez Faire*) அரசமைப்பு முறையை ஆரம்பத்தில் ஐ. தே. கட்சியும் ஏற்றுக் கொண்டது. இப்படிப்பட்ட ஒர் அரசில் தனிப்பட்ட எத்தனைத்துக்குப் போதிய சுதந்திரம் அளிக்கப்படும். இவ்வரசின் அரசாங்கம் “உறங்கும் நாய்கள் உறங்கட்டும்” என்னும் மகுட வாக்கியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும். அதாவது அரசாங்கம் நாட்டில் ஒழுங்கையும், சமாதானத்தையும் நிலைநாட்டுவது போன்ற. இன்றியமையாத கடைமைகளை ஆற்றுமேயன்றி நாட்டின் கல்வி, வர்த்தகம், பொருளாதாரம் போன்ற துறைகளில் அநேகமாகத் தலையிடாது. இப்படிப்பட்ட அரசமைப்பை ஆரம்பத்தில் ஐ. தே. கட்சி கடைப்பிடித்தது என்பதற்கு சேர் ஜோன் கொத்தலா வலையின் கூற்றே போதிய ஆதாரமாகும். அவர் கூறியதாவது. “ஐ. தே. கட்சி தனிமைப்பாட்டு மனப்பான்மையினால் (*Spirit of Individualism*) உந்தப்பட்டு தந்தை வழி அரசினை (*Paternalistic State*) மறுக்கின்றது. ஆகவே எமது அரசாங்கம் மக்களுக்கு எல்லாவற்றையும் செய்யுமெனக் காத்திருக்காதீர். மக்கள் முயற்சியும் கரிசனையும் காட்டினால் நாம் அவர்களின் உதவிக்கு வருவோம்.” ஆகவே இப்படிப்பட்ட அரசில் சமூக நிறுபணம் அரசாங்கத்தின் கருணையினால் உந்தப்பட்டுச் செய்யப்பட்டதேயொழிய கடமையினால் அல்ல. ஆனால் 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் ஐ. தே. கட்சியின் அரசினைப் பற்றிய தத்துவம் புரட்சிகரமாக மாறுகின்றது. பொது நல அரசின் அமைப்பினை ஐ. தே. கட்சி ஏற்றுக்கொள்கின்றது. 1958 ஆம் வருடாந்தக் கட்சிக் கூட்டத்தில் சென்நாயக சமதர்மவாதத்தை தனது உத்தியோஷ்டுர்வமான கொள்கையாக ஐ. தே. கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. மூல் லங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் வேறு இடதுசாரிக் கட்சிகளும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்ற இலட்சிய அரசமைப்பாகிய பொதுநல அரசினை ஐ. தே. கட்சியும் அமைக்க எத்தனிக்கத் தொடங்கினது. ஒர் காலத்தில் D. S. சென்நாயக்கா சமதர்மவாதத்துடன் தொடர்பு கொள்ளக் கூடாதெனவும், இலங்கை தேசிய காங்கிரஸில் பொதுவுடமைக் கட்சியினருக்கு அங்கத்துவம் அளிக்கக் கூடாதெனவும் உறுதியாகத் தீர்ப்புக்கூறினார். ஆனால் 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் ஐ. தே. கட்சி தன்னை ஒர் சமதர்ம கட்சியாக நாமம் சூட்டிக்கொள்ளத் தயங்கவில்லை. பொருளாதார, வர்த்தக, கல்வி போன்ற துறைகளில் தலையிடும், பொதுநல அரசாங்கத்தை தனது கொள்கையாக ஏற்றுக்கொண்டது.

தேசியமயமாக்கப்பட்ட சேவைகள்

ஆரம்பத்தில் தாராளக் கட்சியின் 'லெயிச பெயர்' கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி, இலங்கையில் தேசியமயமாக்கல் எற்கட்சிகளால் தொடங்கப்பட்டபின், தனது கொள்கையையும் மாற்றிக் கொள்வதைக் கவனிக்கலாம். 1960 ஆம் ஆண்டுக்கொள்கைத் திட்டத்தில் இலங்கை போக்குவரத்துச் சேவையும், துறைமுகச் சரக்குக் கூட்டுஸ்தாபனமும் தனிச் சொத்தாளரிடம் திருப்பி வழங்கப்பட மாட்டாதெனவும், இச் சேவைகளைத் திறமபட நிர்வாகிக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படுமெனவும், இவ்வெத்தனங்களில் தொழிலாளர் பங்குபெற்றுதலுக்கு இடம் கொடுக்கப்படுமெனவும் வற்புறுத்தினது. 1965 ஆம் ஆண்டுக் கொள்கைத் திட்டத்தில் தேசிய மயமாக்கப்பட்ட சேவைகள் திறமையான உத்தியோகத்திற்குல் தொடர்ச்சிரமாக நடாத்தபடுமெனக் கூறினது. திரிகோணமலைத் துறைமுகத்தினை தேசியமயமாக்கலிலும், கல்வித் துறையில் அரசாங்க நடத்தையில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் தேசியமய நடத்தையைத் துலாம்பரமாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

டொமீனியன் அந்தஸ்து

1952 ஆம் ஆண்டு கொள்கைத் திட்டத்தில் இலங்கை ஓர் டொமீனியனுக் அமையவேண்டும், குடியரசாக வல்ல என வற்புறுத்தினது. இலங்கை அரசாங்கமைப்பில் சாதிப்பதியை விட மகாதேசாதிபதியே விரும்பத்தக்கது என்பதற்குப் பல காரணங்கள் எடுத்துக் காட்டினது. 1954 ஆம் ஆண்டில் மகாராஜியை மங்கலமாக வரவேற்றது. ஆனால் 1965 ஆம் ஆண்டு கொள்கைத் திட்டத்தில் பொதுநலவரசுக்குள் குடியரசாக இலங்கை இயங்கவேண்டும் எனத் தனது கொள்கையைமாற்றிக் கொண்டது.

தேசியம்

கட்சியின் உற்பத்திதொட்டு தான் ஓர் தேசியக்கட்சியாக இயங்கவேண்டுமென வற்புறுத்தியுள்ளது. ஒரை ஆட்சி அரசாங்கமைப்புக்குள் சாதிகள் சமயங்கள் யாவையும் ஒன்றுபடுத்தவேண்டும் என்பது இக்கட்சியின் இலட்சியம். ஆனால் கால ஒட்டத்தில் 'தேசியம், என்றுபத்தின் விரிவினை மாற்றிக்கொண்டது. இதற்கு இலங்கை

ஏசிப்பில் செல்வாக்கில் வளர்ந்த சிங்கள பெளத்து தேசியமும் அடிப்படைக் காரணமாகும். சிங்களத் தேசியத்தைக் திருப்திசெய்யாவிடில் தேர்தல் தொகுதியில் பெரும்பான்மை ஆதரவைப் பெற முடியாத காரணத்தினால், சிங்களத் தேசியத்தின் 'தேசியத்தை' தலைத் தத்துவமாக ஏற்றுக்கொண்டது. இக்கொள்கைக்கு இசைய இலங்கைப் பிரஜா உரிமை சட்டத்தை அமைக்கும்போதும், இந்தியமக்களின் வாக்குரிமையை நிராகரிக்கும் போதும் இந் நடத்தைகள் இன் அடிப்படையில் அல்ல தேசிய அடிப்படையில் செய்யப்பட்டன என ஐ. தே. கட்சி கருதிக்கொண்டது. பாஷாக் கொள்கை தேசியத்தைப்பற்றி இக்கட்சியின் கருத்து மாற்றத்தை உதாரணப்படுத்துகின்றது. வட மாகாணத்துக்கு ஸிறையம் செய்யும்பொழுது சேர்ஜோன் கொத்தலாவல் சம அந்தஸ்து இரு பாஷாக்களுக்கும் வழங்க வேண்டுமென வாக்களித்தார். ஆனால் கெல்லிய மகா நாட்டில் தனிச் சிங்களத்தை ஐ. தே. கட்சி தனது கொள்கையாக மாற்றிக் கொண்டது. சிங்களத் தேசியத்தின் ஆதரவைப்பெற இம்மாற்றம் இன்றியமையாததாக இருந்தது. ஐ. தே. கட்சியின் வட்டமேசை மகாநாட்டு முறையும், மாவட்ட சபை முறையும் அருகூலம் அடையாததற்கு முக்கிய காரணம் சிங்களதேசியத்துக்குள்ள தயக்கமே.

சமயக்கொள்கை :

இக்கட்சியின் சமயக்கொள்கையும், இதே போக்கினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பெளத்து விசாரணை குழுவின் அறிக்கையின் வெளியீட்டுக்கு முதல் பெரும்பான்மையினரின் சமயத்துக்கு உதவி செய்யும் என இக்கட்சி வாக்களித்திருந்தாலும், பெளத்து முறைப் பாடுகளில் அவ்வளவாக அக்கறை எடுக்கவில்லை. 1954 ஆம் ஆண்டில் அதில் இலங்கை பெளத்து காங்கிரசினால் அமைக்கப்பட்ட பெளத்து விசாரணைக் குழு தனது அறிக்கையில் ஐ. தே. கட்சியின் ஆன்கையை, பெளத்தத்தின் மகா மறுதலிப்பு எனக் குறிப்பிட்டது. இது ஐ. தே. கட்சியை கண்ணியிக்கப் பண்ணினது. செல்வாக்கில் வளருகின்ற பெளத்து சமூக சுக்தியை திருப்திசெய்ய வேண்டுமாகில் பெளத்து நடத்தைகளில் கூடியதாக ஈடுபடவேண்டும் என உணர்ந்து பெளத்து ஜயந்தி விழாவை நடத்தினது. 'திரிபிடகத்தை' யொழி பெயர்க்க உதவியது. தலாதமாளிகாவையை திருப்பிக்கட்ட பொறுப்பாக இருந்தது. வித்தியலங்கார, பிரிவேன் போன்ற பெளத்து கலாசாலைகளுக்குப் பண உதவி அளித்தது. ஆனாலும் 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தோல்வி உற்றது. ஸ்ரீ வங்கா சுதந்தரக்கட்சி ஐ. தே. கட்சியிலும் பார்க்கக் கூடிய உண்மைவாய்ந்த பெளத்தக் கட்சி என தேர்தல் தொகுதி நிச்சயித்தது. ஆகவே இக்காலம்

தொட்டு எதிர்கட்சியிலும் பார்க்க ஜி. தே. கட்சி கூடியபெளத்தப் பண்பு வாய்ந்த கட்சியாக மாறிக்கொள்ள எத்தனித்தது, இன்னும் எத்தனிக்கின்றது. அனுராதபுரத்தில் பெளத்த சர்வகலாசாலை ஒன்று அமைக்கப்படும் என ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தனது 1965 ஆம் ஆண்டுக் கொள்கைத்திட்டத்தில் வாக்களித்ததே யொழிய ஜி. தே. கட்சியல்ல. ஆனால் ஜி. தே. கட்சி, ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் வாக்கை 1969 ஆம் ஆண்டு அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தது. போயாதினக் கொள்கையை ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக்கட்சி தொடக்கி வைத்தாலும் ஜி. தே. கட்சியே இதனை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தது.

அங்கத்துவம் :

ஓர் காலத்தில் சமதர்மவாதிகள் அங்கத்துவம் வகிக்கமுடியாத கட்சியில் தற்போதய மந்திரி சபையில் அவர்கள் பெரும்பாள்ளமை இடம் வகிக்கின்றதை அவதானிக்கமுடியும். பிலிப் குணவார்த்தினு, W. தகநாயக, C. P. D. சில்வா, அசோகா கருணரத்தினு, I. M. R. A. இரியகோலை இக்கட்சியின் பாரம்பரியத்திற்குப் புதிதான குறலிலிருந்து வந்துள்ளனர். இவ்வங்கத்துவ மாற்றமும் கட்சியின் வாழ்விற்கு இன்றியமையாததாகவிருக்கின்றது. காலப்போக்கிற்கு இசைந்ததாக உள்ளது.

ஆகவே இம்மாற்றங்கள் புரட்சிகரமாகத் தோன்றினாலும் ஜி. தே. கட்சி மக்களின் கட்சியாக இயங்குவதற்கு தேவையானவையாயிருக்கின்றன.

B இடதுசாரி இயக்கம்

இலங்கையில் இடது சாரி இயக்கத்தைப் பற்றிபேசும் பொழுது தொழிற் சங்க இயக்கத்துடன் நெருங்கியதொடர்பு கொண்டதும், தொழிலாள வர்க்கத்தினரை அடிப்படையாகக் கொண்டதுமான அரசியற் கட்சிகளையே நாம் குறிப்பிடுகின்றேன். இன்னும் தெளிவாக கூறுவதனால், வங்கா சமசமாஜக்கட்சியையும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியையும், இவ்விரு பெருங்கட்சிகளின்றும் சிதறி கடந்த முப்பது ஆண்டுகளில் உருவாகியுள்ள ஏணை பிரிவுகளையுமே நாம் இன்று குறிப்பிடுகின்றேன். இலங்கையின் இடது சாரி இயக்கம், பெரும்பாலும் மாக்ளிய அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது.

எனினும், 1935 ஆம் ஆண்டு வங்கா சம சமாஜ கட்சி உருவாகுவதற்கு முன்னும், இலங்கையின் தொழிலாள இயக்கத்தை விபரிக்க கூடிய தாக இருக்கின்றது. 19 ஆம் நாற்றுண்டில் ஏற்பட்ட

தொழிலாளர் குடியேற்றமும், பிரித்தானிய தொழிற் சங்க இயக்கத்தின் முன்னேற்றமும், எமது நாட்டில் தொழிலாளர் சேம நலம் பற்றிய சிரத்தையையும், தொழிற் சங்க இயக்க எழுச்சியையும் உண்டு பண்ணுதற்கு நேரடியாக உதவின. அத்துடன், இலங்கை தொழிலாளர் சேமநல இயக்கம், இலங்கை தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தொழிற் சட்டங்கள் கோரி மேற்கொண்ட தீர்மானங்கள், இலங்கை சமூகசேவை இயக்கம் சேர் பொ. அருணாசலமும் வேறுபலரும் இயக்கிய இலங்கை தொழிலாளர்சம்மேனனம், முதலியனவற்றையும் குறிப்பிடலாம். ஆனால் இவற்றினால் தொழிற்சங்க எழுச்சி ஏற்படவில்லை.

1922 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் தொழிற் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதிலிருந்தே, இலங்கையில் தொழிலாளர் இயக்கம் ஆரம்பமாகியது அக்காலத்தில் இலங்கையில் இந்தியத் தொழிலாளரே பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். காங்கிரஸ் தலைவர்களாகிய காந்தி, போன் ஆகியோரது பெயர்களை தாங்கிய சங்கங்கள் பல, இதை தொடர்ந்து அமைக்கப்பட்டன. இச் சங்கங்கள் அரசியல் நோக்கையே கொண்டிருந்தனாயினால் பெருந் தோட்டத் தொழிலாளருக்கு திறமையான முறையில் உதவவில்லை. 1930 ஆம் ஆண்டு முற்பகுதிகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இலங்கை இந்திய தோட்டத் தொழிலாளர் சம்மேனம் முக்கியமாக அரசியல் சட்ட முறைகளையும் சமாதானமுறைகளையுமே பின்பற்றியது. இக்காலத்தில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தெனக் குறிப்பிடக்கூடிய வேலை நிறுத்தங்கள் நடைபெறவில்லை.

திரு. ஏ. இ. குணசிங்காவின் தலைமையிலேயே, உள்ளமையான தொழிற் சங்க இயக்கம் உருவாகியது. 1930 ஆம் ஆண்டுகளில் இவர் ஒரு சக்தியும் அதிகாரமும் வாய்ந்த நிகரற்ற தொழிலாளர் தலைவராக விளங்கினார். 1928 ஆம் ஆண்டில் அகில இலங்கை தொழிற்சங்க காங்கிரஸ் மீண்டும் அரசாங்கக் கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1922 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இலங்கை தேசியகாங்கிரஸ்-டன் சேர்ந்து செயலாற்றிய, இலக்கை தொழிலாளர் சங்கம், 1929 ஆம் ஆண்டில் அதனிலிருந்து பிரிந்து செயலாற்றியது. டொன்னர் ஆணையாளரிடம் இலங்கைத் தொழிற் கட்சி, சர்வஜனவாக்குரிமை வேண்டி, நின்றது. 1931 ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில், திரு. குணசிங்கா, திரு. தலைநாயக்கா ஆகியோர் மீண்டும் அரசாங்கக் கழகத்துக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர்.

1930-ம் ஆண்டுக் காலத்தின் முற்பகுதிகளில், இவங்கை தொழிற் சங்க இயக்கமும், இடது காரி இயக்கமும், பெரும் மாற்றங்களுக்குள்ளாயின. புத்தி சாதுரிய முன்ன இளம் தீவிர வாதிகளின் தலைமையில், நல்ல அமைப்பும், ஒழுங்கும் அமைந்த ஒரு கட்சி உருவாகியது. இதுவே 1935-ஆம் ஆண்டு உருவாகிய வங்கா சமசமாஜக் கட்சியாகும். இக்கட்சி உருவாகிய வரலாற்றை ஆராய்வது எமது நோக்கமல்ல. தேசிய கொள்கையிலும் மாக்கியலட்சியத்திலும் ஊறித் திணைத்த இளம் மேதைகள் சந்திப்பினாலேயே இக்கட்சி வளர்ந்தது. சூரியமால் நடவடிக்கையினால் அது இலங்கையில் ஓர் இயக்கமாக மலர்ந்தது. வடக்கில், யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸில் இருந்தே வங்கா சமசமாஜக் கட்சி வேறுன்றியது. தொழிற் சங்கங்கள் கட்டாயமாகப் பதிவு செய்யப்படுதல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்திய 1935-ம் ஆண்டு தொழிற் சங்க கட்டம், தொழிற்சங்கங்களை கட்ட ரீதிபாக ஆமோதித்தது. நாட்டிலுள்ள தொழிலாளர்களை ஒழுங்குபடுத்த உதவியதன் மூலம் வங்கா சமசமாஜக் கட்சி ஆரம்பத்தி விருந்தே தொழிலாளர் வர்க்கத்தினருடன் நிச்சயமான, நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தது. 1932-ம் ஆண்டில் அதன் தலைவர்களில் ஒருவரான கொல்வின் ஆர். ஐ. சில்வா வெள்ளவத்தை ஆலைத் தொழிலாளர் சங்கத் தலைவராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1936-ம் ஆண்டு நடந்த பொதுத் தேர்தலில் டாக்டர் என். எம். பெரேராவும் திரு. பிலிப் குணவர்த்தனாலும் அரசாங்கக்கழகத்திற்கு வெற்றிகரமாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். யுத்த காலத்தில் அவர்கள் கைது செய்யப் படும் வரை செயல்களிலும், வாதங்களிலும் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். டாக்டர் லெர்ஸ்கி தமது நூலில்கூறுவதை இங்கு குறிப்புதல் நலம்., அரசாங்கக்கழகத்தில் தாமிருக்கத் தொடங்கிய காலந் தொட்டு இரு சமசமாஜக் கட்சியினரும், தமது கட்சியின் பிரகடனத்திலிருந்த எல்லா கோரிக்கைகளையும் நிறைவேற்ற தம்மாலியன்றாலும் முயற்சிசெய்து, இலங்கை மக்களின் நலனை காக்கும் பல கோரிக்கைகளில் வெற்றியும் கண்டனர். இன்றைய இலங்கையின் சேம நல நடவடிக்கைகள் பெரும்பாலும் டாக்டர் என். எம். பெரேராவினாலும், திரு குணவர்த்தனாவினாலுமே முதன் முதலில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன."

சுதந்திரம் பெறுவதும், பெற்றபின் சோஷலிச சமுதாயம் அமைப்பதுமே, 1935-ஆம் ஆண்டு உருவாகிய வங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் முக்கிய முதல் லட்சியமாக இருந்தது. வங்கா சமசமாஜக் கட்சி தோன்றும் வேறு பல கழகங்கள் கயாட்சியை வேண்டி நின்றன வெனிலும், வங்கா சமசமாஜக் கட்சி தனது ஆரம்பகாலத் திலிருந்தே பிரித்தானியரது ஆட்சியை முற்றுக் எதிர்த்து வந்தது.

எனவே, பிரித்தானியர் இக் கட்சியினால் தமக்கு ஏற்படும் ஆபத்தை தவிர்க்கும் முகமாக, கட்சியை பகிஷ்கரிக்கவும், தலைவர்களை சிறைப் படுத்தவும் முற்பட்டனர்.

இலங்கையின் ஏனைய தலைவர்கள் ஆங்கிலேயருடன் சமாதான நோக்குடன் இருந்த போது, வங்கா சமசமாஜ கட்சியினர் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்ய அரசுக் கெதிராக 'ஏராராம் செய்வதன் மூலம், சுதந்திர உரிமையை கேட்டு நின்றனர். இந்திய தேசிய காங்கிரஸ் மற்றும் "வெள்ளை பனே வெளியேறு" இபக்கத்திற்கு ஈடாக, இலங்கையிலும் சுதந்திர உரிமை கேட்டு நின்ற ஒரே ஒரு கட்சி வங்கா சமசமாஜக் கட்சியேயாகும்.

காலத்துக்குக் காலம் சிதறுண்டு வருவதே. இடது சாரி இயக்கத்தின் துண்பம் தரு செயலாகும். எதிர்காலத்தைப் பற்றிய பெரும் நம்பிக்கைகளுடன், ல.ச.ச.கட்சி வளர்ந்து வந்த போதும், 1940-ம் ஆண்டில் கட்சியில் முதற் பிளவு ஏற்பட்டது கட்சியிலிருந்து பிரிந்தவர்களும், வேறு சிலரும் சேர்ந்து, ஐக்கிய சோஷலிஸ் கட்சி யொன்றை உருவாக்கினர். இக் கட்சியை 1943 ஆம் ஆண்டில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியாகியது. கிட்டத்தட்ட இருபது வருடங்களுக்கு ல.ச.ச.கட்சியும், அடிப்படை லட்சியங்களில் பிளவுபட்டே இருந்தன. இந்த இருபது வருடங்களிலும், இடதுசாரிக் கட்சியினரிடையே பிளவுகளும், பூசல்களும், உடன்பாடுகளும், மறு உடன்பாடுகளும் ஏற்பட்டன. லட்சிய வேறுபாடுகள் தலைவர்களிடையே மோதல்கள் முதலிய பல காரணங்கள், நாட்டின் இடதுசாரி இயக்கத்தினரிடையே குழப்பத்தையும். உடன்பாடுகளில் மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தின. எனவே இடதுசாரி, வலதுசாரி சக்திகளுக்கிடையே ஒரு தெளிவான தெரிவைச் செய்வதற்கு நாட்டு மக்களுக்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்படவில்லை. இடதுசாரிக் கட்சியினரின் எதிரிகள்' இப்பிளவுகளை நல்ல முறையில் பயன்படுத்திக் கொண்டனர்,

போர்க் காலத்தில் வங்கா, சமசமாஜக் கட்சித்தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர். இச்சிறைவாச காலத்திலேயே அவர்களிற் சிலர் இந்தியாவுக்கு தப்பி ஓடினர். 1947 ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் முதல் பாரானாமன்றத் தேர்தல் நடந்தபொழுது, ல.ச.ச.கட்சி, B. L. P. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆகிய மூன்று கட்சிகளில் இடதுசாரிகள் போட்டியிட்டனர். பாரானாமன்றத்தில் இடது சாரிக்கட்சியினரின் தொகை, ய.என்.பி. அங்கத்தவர் தொகைக்கு அடுத்த பெரும்பான்மையாக இருந்தது, ஆனால் ய.என்.பி.க்கு, பாரானாமன்றத்தில் முழுமையான, பெரும்பான்மை பிரதிநித்துவம் இருக்கவில்லை.

காலப்பிரோக்கில், ல. ச. ச. கட்சியும், B. L. P. யும் இணைந்தன. திரு. பிலிப்குணவர்த்தனால் ல. ச. ச. கட்சியிலிருந்து பிரிந்து, V. L. S. S. P. யை உருவாக்கினார். இது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் சேர்ந்து செயலாற்றியது.

யு. என். பி. பாரானுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையாக இருந்த காலத்தில், 1953 ஆம் ஆண்டில் நடந்த மாபெரும் ஹர்த்தால், இடது சாரியினரின் சக்தியை திறம்பட எடுத்துக் காட்டியது.

ஆனால் திரு. பிலிப்குணவர்த்தனாவுடனும் மற்றும் சிவருடனும் சேர்ந்து M. E. P. கட்சியை உருவாக்கிய திரு. S. W. R. D. பண்டார நாயக்கா, யு. என். பிக்கு எதிராக எழுந்த அதிருப்தியை நன்கு பயன் படுத்திக் கொண்டார். திரு. பிலிப் குணவர்த்தனாவுக்கும், ல. ச. ச. கட்சியினருக்குமிடையில் கசப்பான போட்டி இருந்தபோதிலும், 1956 ஆம் ஆண்டு, இடதுசாரி இயக்கத்தின் வளர்ச்சியில் ஒரு சம்பவம் நிறைந்த வருடமாக இருந்தது. 1956 ஆம் ஆண்டில் திரு. பண்டார நாயக்காவின் வெற்றிக்கு ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, ல. ச. ச. கட்சி ஆகிய இரண்டுக்குமிடையே ஏற்பட்ட போட்டியிடா ஒப்பந்தமே காரணமாக இருந்தது.

ஆனால் பண்டாரநாயக்கா அரசாங்கத்திற்கெதிராக ல. ச. ச. கட்சி காட்டிய கசப்பான எதிர்ப்பு, 1956 ஆம் ஆண்டு தேர்தலில் பெற்ற நயத்தை அழிக்கு விட்டது. கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, பண்டார நாயக்க அரசாங்கத்திற்கு ஆக்ரவம், ஒத்துழைப்பும் அளித்தது. திரு. பண்டாரநாயக்காவுடன் சேர்ந்த தனால், ஒரு சந்தர்ப்பவாதியென குறைகூறப்பட்டாலும், சிந்தித்துப் பார்க்கும் பொழுது. ஒத்துழைப்பை கடைப்பிடித்ததன் மூலம், அவர் தமது முதிர்ந்த அரசியல் ஞானத்தையே காட்டினார் எனக்கொள்ளக் கிடக்கின்றது. ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக, திரு. பண்டார நாயக்காவுக்கு எதிராக எழுந்த வலதுசாரி சக்திகளை வீழ்த்துவதற்கு, பொது மக்கள் ஆக்ரவம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லையாதலால் இருதியில் அவர் இராஜ்ஞமாச் செய்யவேண்டியிருந்தது.

இக்காலத்தில், ல. ச. ச. கட்சியினர், 1956 ஆம் ஆண்டில் ஜக்கிய தேசியகட்சிக்கு ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியை நாட்டில் தமது தலைமையில் சோஷலிஸ்வாதிகளின் வெற்றிக்கு முன்னேடியாகக் கருதினமையீ னால், சிறுபான்மையினருக்கு தாமளித்த வாக்குறுதியையும், சோஷலிஸ் திட்டத்தையும் கடைப்பிடிப்பதென தீர்மானம் செய்து கொண்டனர். வகுப்புவாத கலக காலங்களில், தமிழ் மக்களின் நம்பிக்கைக்கு பாத்திரமான நண்பர்களாக இவர்கள் விளங்கினர். ஆனால்

தமிழ் மக்களுக்கு நீதியாகவும், நேர்மையாகவும் இருந்தமையினால், சிங்கள மக்களிற் பெரும்பகுதியினர் நல்லெண்ணத்தை அவர்கள் இழந்தனர். பாரானுமன்ற அரசியல், தேர்தல் வெற்றி, ஆகிய வற்றை பொறுத்தமட்டில், இது இடதுசாரி இயக்கத்தினரை பெருமளவு பாதித்தது. இக்காலத்தில், அவர்கள் தமிழர்களிடத்து தமது ஆதரவை இழந்தது மட்டுமல்லாமல், மூலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக் காக், ஜக்கிய தேசிய கட்சியை முக்கியமாக எதிர்ப்பவர்கள் என்னுமிடத்தையும் இழந்தனர்.

திரு. பண்டாரநாயக்காவின் மரணத்தின்பின், திருமதி பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையில் ஆட்சிபீடத்திற்கு வந்த ஸ்ரீ லங்கா சுதந்திரக் கட்சி, மீண்டும் இடது சாரி இயக்கத்தின் முக்கிய பிரிவினரை எதிர்க்கட்சி ஆசனத்தில் அமர்த்தியது. 1960 ஆம் ஆண்டு யுனன்பி அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடைந்ததும், அப்போது மகாதேசாதிபதியாக இருந்த திரு. ஒலிவர் குணத்திலகா, ஸ்ரீ. ல. ச. கட்சி, ல. ச. ச. கட்சி கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தமிழரக்க கட்சி ஆகிய கட்சிகள், திரு. சி. பி. டி. சில்வாவின் தலைமையில் கூட்டு அரசாங்கம் அமைக்க சம்மதித்தும் அமைக்காதது துரதிஷ்டமான ஒரு செயலெண லிலர் என்னுகின்றனர்:

என்ன நடந்திருக்குமென யூதித்தல் அர்த்தமற்றதாகும். நாட்டில் தேசிய ஒற்றுமையை நிலைநாட்டுதற்கு, அந்த அரசாங்கத்திற்கு நல்ல ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கக்கூடும் என நம்புகின்றனர்.

1956 ஆம் ஆண்டில் பொதுமக்களின் எழுச்சிக்கு காரணமாக இருந்த, தமிழர், சிங்களவர் ஆகியோருடைய இரு பெருங்கட்சிகளுடனும் சேர்ந்து, அரசாங்கம் உரிமை இடதுசாரித் தலைவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்டது என்றும் கூறுகின்றனர்.

1963 ஆம் ஆண்டில், மூன்று முக்கிய இடதுசாரிக் கட்சிகளாக வி. ல. ச. ச. கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, எம். ச. பி. ஒன்று சேர்ந்து ஜக்கிய முன்னணியை உருவாக்கினர். ஆனால் இது சிறிது காலமே நிலைபெற்றது. இவ்வாறு இடதுசாரி சக்திகள் ஒன்று சேர்ந்தமை, பொதுமக்களின் ஆர்வத்தையும் நம்பிக்கையையும் தூண்டியது. இடதுசாரி, சோஷலிஸ் அனுதாபிகள், இடது சாரியினரின் ஒற்றுமையே எதிர்பார்த்திருந்தனர். இறுதியில் திரு. என். எம். பெரேரா, திரு. எஸ். ஏ. விக்கிரமசிங்கா, திரு. பிவிப் குணவர்த்தன ஆகியோரது தலைமையில், மூன்று முக்கியகட்சிகளும் ஓர் ஜக்கியமுன்னணியை உரு

வாக்கின. இவ் ஐக்கிய முன்னணி அடுத்த பொதுத்தேர்தலில், அப் பொது ஆட்சியிலிருந்த ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக்கட்சியை மாற்றிய மைக்குமென எதிர்பார்க்கப்பட்டது. ஆனால் இந்நம்பிக்கை நீடிக்கவில்லை.

1964 ஆம் ஆண்டில், வ. ச. ச. கட்சி, திரு. என். எம். பெரேரா வின் தலைமையில் ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்வதென தீர்மானித்தது. வ. ச. ச. கட்சியினரில் சிலர் பிரிந்து வ. ச. ச. கட்சி (R) எனும் புதிய கட்சியை உருவாக்கினர். இதற்கு சில காலங்களுக்கு முன் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் இரண்டாகப் பின் வடைந்து விட்டது. டாக்டர் விக்ரீமசிங்கா, திரு. பீட்டார் கென்மன் ஆகியோரது தலைமையில் இயங்கிய கம்யூனிஸ்ட்டுகள் ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரகட்சி, சமசமாஜகட்சியினரின் கூட்டுச் சேர்வகையை ஆதரித்தனர். கூட்டுச் சேர்வதை நந்திரத்தை கடைப்பிடித்த வ. ச. ச. கட்சியினர், திரு. பிலிப்ருணவர்த்தனு 1956 ஆம் ஆண்டில் கடைப்பிடித்த அதேதந்திரமுறைகளை, எட்டுவருடங்களுக்குப்பிந்தியே கடைப்பிடித்தனர். இரு பிரிவினருக்குமிடையேயிருந்த கசப்பானபோட்டி நாளுக்கு நாள் வளர்ந்ததினால், திரு. பிலிப்ருணவர்த்தனு யு. என். பி. பக்கம் சார்ந்து இறுதியில், யு. என். பி. யின் 1965 ஆம் ஆண்டு அரசாங்கத்தில் அமைச்சர் பதவியையும் ஏற்றுக் கொண்டார்.

1964 ஆம் ஆண்டு, இடதுசாரி இயக்கத்தின் வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய வருடமாகும். இடதுசாரிக் கட்சிகளில் குற்றங்கண்டு பிடிப்போர், இது இடதுசாரிக் கட்சிகளின் முடிவையும், அவை ஸ்ரீ வ. ச. கட்சியுடன் ஐக்கியமானிட்டதையும் குறிக்குமென்பர். இவ்வகையான சிந்தனை, சிறப்பாக சில தமிழ்மக்களிடையே உள்ளது. மொழி, மற்றும் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளுக்காக பொறுப்பின்றி வ. ச. ச. கட்சி, ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டு சேர்ந்ததானால், தமிழரில் அனேகர் இடதுசாரிக் கட்சிகளில் நம்பிக்கை இழந்தனர்.

கூட்டுச் சேர்க்கை என்பது, கூட்டுச் சேரும் கட்சிகள் எவ்வயும் தமது அடிப்படைக் கொள்கைகளிலிருந்து விலகாது, ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்கென ஏற்றுக்கொள்ளும் ஒரு திட்டமாகும். கூட்டுச் சேர்க்கைக்கு, விட்டுக்கொடுக்கும் தன்மை மிகவும் அவசியமாகும். இக் கட்சிகள் அதிகாரம் செலுத்தும்போதுதான், எந்த அளவுக்கு, ஒவ்வொரு கட்சியும், தனது அடிப்படைக் கொள்கையிலிருந்து மாறுபட்டுள்ளது என்பதை தீர்மானிக்க முடியும். இடதுசாரித் தலைவர் கேள்வி அதிகாரம் செலுத்துவதை பலவந்தமாக்க தடுக்கும் முகமானவே 1966ம் ஆண்டில் கூட்டு அரசாங்கம் அதன் எதிரிகளால் முறி

யடிக்கப்பட்டது. அச்சியந்திரசாலைகளை, தேசியமயமாக்க எடுத்த முயற்சிகளின் பலனாக, கூட்டு அரசாங்கம் தனது நிலையத் தானே பலவீனப்படுத்திக் கொண்டது. எனினும், கூட்டாட்சியினரின் முக்கியத்துவமும், இன்றைய அரசியலில் அவர்களது பங்கும் வெள்ளிடை மலை. 1965ம் ஆண்டு போல் இன்றும் எமது நாட்டுமக்கள் தெளிவான ஒர் தெரிவை செய்யலாம். இடதுசாரிக் கட்சிகளைப் பொறுத்தமட்டில், அவை பல பிரிவுகளாகப் பிரிந்துவிட்டனவெனி னும், பாராஞ்மன்றத் தேர்தலில் ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக்கட்சியுடன் உடன்பாடுடையனவென்பது முக்கியமாகும்.

ல. ச. ச. கட்சி, கப்பினிஸ்ட் கட்சி ஆகியவற்றின் தலைமையில், ஒரு இடதுசாரி அரசாங்கம் உருவாகுவது, கலபமில்லை. 1963ஆம் ஆண்டு இடதுசாரி ஐக்கிய முன்னணியை அமைத்த பொழுதுதான், இடதுசாரி இயக்கம் நாட்டு மக்களுக்கு, தம்மைத் தெரிவு செய்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை அளித்தது. இன்று தாப்படும் தெரிவு வித்தியாசமானது பாராஞ்மன்றத்தில் குறைந்த பிரதிநிதித்துவத்தை பெறுவார்களாக இருந்தாலும், இடதுசாரியினரை ஒரு சக்தியாகக் கொள்ளலாம்.

கூட்டாட்சியினர் ஆட்சிக்கு வந்தால் ல. ச. ச. கட்சியினரும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினரும், முக்கிய பங்கு வகிப்பர்; இடதுசாரிக் கட்சித் தலைவர்களிற் சிலர், கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக அரசியலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். எனவே அவர்களுக்கு நாட்டில் நல்ல ஆதரவும் மதிப்பும் உள்ளது. சோசலிஷ் கொள்கைபற்றிய அறிவு, அனுபவம், ஆற்றல் முதலியலற்றில், அவர்களுக்கீடாக நாட்டில் எவருமிலர். இடதுசாரிக் கட்சியின் திட்டங்களுக்கு தமது ஆதரவையும், அனுதாபத்தையும் அளிக்கும் பல முன்னநாள் இடதுசாரி அங்கத்தவர் ஸ்ரீ. ல. ச. கட்சியில் உள்ளனர். எதிர்காலத்தில் கூட்டு அரசாங்கம் வந்தால் இடதுசாரியினர் என்ன பங்கு வகிப்பர் என்பது, கூட்டாட்சி அரசாங்கம் ஆட்சிக்கு வந்த பின்பே தெரியும். ய. என். பி. யும், வலது சாரியினரும், கூட்டு அரசாங்கத்திற்கு பயப்படுவது, இடதுசாரிக் கட்சிகளினுலேயேயன்றி ஸ்ரீமதி பண்டாரநாயக்காவாலும், ஸ்ரீ ல. ச. கட்சியினுலேயும் அல்ல. 1970ஆம் ஆண்டு தேர்தல், இலங்கைக்கும் எதிர்காலத்திற்கும் முக்கியமானது.

C ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சி

ஸ்ரீ வங்கா சுதந்திரக் கட்சி திரு. எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டார நாயக்காவின் கட்சியாகும். அவர் மறைந்து பத்து வருடங்கள் சென்றபின்பும் அவரின் பெயரே கட்சியில் முதலிடம் வகிப்பது இதற்குச் சான்று. இக்கட்சி 1951 ஆம் ஆண்டு திரு. பண்டார நாயக்காவும் அவரது ஆதரவாளர்களிற் சிலரும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியிலிருந்து வெளியேறிய சில மாதங்களில் அமைக்கப்பட்டது. திரு. பண்டார நாயக்கா திரு. டி. எஸ் சேண்நாயக்காவின் மந்திரிசபையில் அங்கத்துவம் வகித்தவர். அவருடைய வலக்கரமெனப் போற றப்பட்டவர். அவர் ஆங்கிலக் கலாச்சாரத்தில் ஊரித்தினைத்தவராக விருந்தாலும் சில காலமாகக் கிங்கள் கலாச்சாரத்தினையும், பொத்த மதத்தினையும் கடைப்பிடித்து அவற்றிற்குப் புத்துயிர் ஊட்டும் முயற் சியில் ஈடுபட்டிருந்தார். 1937 ஆம் ஆண்டு இவர் தோற்றுவித்த சிங்கள மகாசபை சுதந்திரக் கட்சி அமைக்கப்படும் வரை இயங்கி வந்தது. அந்த மகாசபையின் முக்கிய நோக்கம் சிங்கள பொத்த அபிலாஷை களை ஒழுங்கு வரையறைப்படுத்துவதாகும்.

திரு. பண்டார நாயக்காவின் இராஜ்ஞமா இடதுசாரிகள்லவா தார் மத்தியில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சிக்கெதிராக வளர்ந்துவிட்ட வெறுப்புணர்ச்சியின் விளைவாகும். சுதந்திரத்தின் பலனை ஆங்கிலம் கற்றவர்களும் அவர்களைச் சார்ந்தவர்களுமே அனுபவிக்கிறார்கள் என்ற விரக்தியினால் இந்த வெறுப்பு ஏற்பட்டது. திரு பண்டார நாயக்கா உள்ளுராட்சி அமைச்சராகவிருந்துகாலத்தில் சிங்கள கிராமப்புறங்களின் நிலையையும், சிங்களத்தில் கல்வி கற்ற ஆசிரியர்கள், சுதேசவைத்தியர்கள் போன்றேரின் நிலையையும் நன்கறிந்துகொண்டார். இவர்கள் தமது வாக்குரிமையை உபயோகிப்பதனால் உள்ளுராட்சி மன்றங்களிலும், பாராளுமன்றத்திலும் தாம் பெற்றுவிடக் கூடிய அதிகாரத்தை உணர்ந்து கொள்ளலாயினர். தேசியப் பிரச்சனைகளை ஆராய்வதிலும், அவற்றைப் பற்றி நடவடிக்கை எடுப்பதிலும் தமக்குப் பங்கிலை என்பதனை உணர்ந்து உள்ளம் வெதும்பினர். மத்திய வகுப்பிற் குறைந்த படியிலே நின்ற இக் கூட்டத்தினருக்கு வழிகாட்டவும் உற்சாகம் ஊட்டவும் சுதந்திரக்கட்சி உதயமானது.

இக்கட்சியில் பெயரும் நல்ல காரணத்துடனேயே குட்டப் பட்டது. இக்கட்சி சுதந்திரத்தை உண்மையில் மக்களுக்கு அர்த்த மூள்ளதாக்குமென்ற உறுதியை வலியுறுத்தச் ‘‘சுதந்திர’’ என்றும் சொற்றேர்ட் உபயோகிக்கப்பட்டது. இவங்கையின் பண்டார்கள்

மாட்சியுடன் இச் சுதந்திரத்தை தொடர்புபடுத்த, ஸங்கா என்று அழையாமற் ‘‘ஸ்ரீ வங்கா’’ என்று அழைத்தனர். தேசியப்பொலி வுடன் ஒரு முறபோக்குக் கட்சியாக, மார்க்ளீய வாதிகளின் தீவிர வாதத்தையும், ஜக்கியதேசியக் கட்சியின் பழையப்பற்றினையும் நீக்கிய, முறபோக்குக் கட்சியாக தன்னைக் காட்டிக்கொள்ள முயன்றது. இந்த நடு நிலைக்கொள்கையுடனேயே சுதந்திரக்கட்சி 1952 ஆம் ஆண்டு தேர்தற்களத்திற் குதித்தது. சுதேச தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யுமொருசாலைம் அமைத்தல், இங்கிலாந்துடன் ஏற்படுத்திய பாதுகாப்பு உடன்படிக்கையை ஒழித்தல், தாய் மொழிக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தல், நாட்டின் பாரம்பரிய வைத்தியத்திற்கு உதவியளித்தல், படிப்படியாகத் தேசிய மயமாக்கல், ஆசியனவற்றை வலியுறுத்தியது. அதன் நிகி நிலை குறைவாகவும், அதன் அமைப்பு பலம் அற்றதுவாகவும், இருந்தமையால் அத்தேர்தலில் ஒன்பது ஸ்தாங்களையே கைப்பற்ற முடிந்தது. எனினும் முதன் முறையாக ஜக்கிய தேசியக்கட்சிமீது அதிருப்தியடைந்தவர்கட்கு மார்க்ளீய வாதமல்லாத வேறு ஒரு வழியைக் காட்டியது இந்கட்சி. ஆங்கிலத்தை நீக்கி, சிங்களத்தையும் தமிழையும் ஆட்சிமொழிகளாக்குதல் வேண்டும் என்று கூறிற்று. அதன் செயற் குழுவில் சில தமிழரும் இடம் பெற்றனர். இவற்றின் மூலம் தன்னை ஒரு தேசிய இயக்கமாக எடுத்துக்காட்ட முயன்றது. ஆயினும் தமிழ் மக்கள் மீது அதிக ஆகராவைப் பெறவில்லை. திரு. பண்டாரநாயக்கா சிங்களமகாசபை மீது கொண்டிருந்த அபிமானத்தை தமிழ் மக்கள் மறக்கவில்லை. அவர் அந்தப்பற்றினை மறந்துவிட்டார் என்பதனை தமிழ் மக்கள் ஏற்கத் தயாராகவிருக்கவில்லை,

1956 ஆம் ஆண்டுத்தேர்தலுக்கு சில மாதங்கட்டு முன்னர், நாட்டிலே ஓர் அரசியல் ஆர்வந்தோன்றி மின்னல் வேகத்திற் பரவலாயிற்று. இவ் அரசியல் கிளர்ச்சி சுதந்திரக் கட்சிக்குச் சாதகமான அநேக சக்திகளைத் தோற்றுவித்தது. சட்டாதியாக தமிழக்கும் சிங்களத்துக்கும் சம அந்தஸ்து இருக்க வேண்டும் என்பதனை ஜக்கிய தேசியக்கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. இதுவரையும் சிங்களமும் தமிழும் ஆட்சிமொழிகளாக இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்திய திரு. பண்டாரநாயக்கா சிங்களம் மட்டும் என்ற கோஷ்டத்தைக் கிளப்பினார். பல துறைகளில் ஒடுக்கப்பட்டும், புறக்கணிக்கப்பட்டும் இருந்த சிங்களப் பாமரமக்கள் உள்ளத்தில் அக்கோசம் காட்டுத் திபோல பரவியது. சுதேச வைத்தியர், சிங்கள ஆசிரியர் போன்ற பலர் தமது குறைகளை அம்பலப் படுத்துவதற்கு இதுதான் தக்கங்தரப்பம் என்பதனை உணர்ந்தனர்.

தனிச்சிங்கள் இயக்கம் தலைதூக்கிய அதே வேளையில் பெளத்த விசாரணைக்கும் அறிக்கையும் வெளியாயிற்று. முன்னரே உருவாகியிருந்த உணர்ச்சிக்கு இவ்வறிக்கை உற்சாக மூட்டிவளர்த்தது. அது பெளத்தத்துக்கும், பெளத்த மக்களுக்கும் எதிராக பாரபட்சம் காட்டப்பட்டதென்றும், அதற்கு நிவாரணம் காணப்படல் வேண்டும் என்றும், வற்புறுத்தியது. இதனாலே பிக்குகள் ஜக்கிய முன்னணி யென்னும் ஓர் இயக்கம் அரசியலுட்புகுந்தது. பெளத்த குருமாரைக்கொண்ட இவ்வியக்கம் சிங்களக் கலாச்சாரத்தையும், பெளத்தமத்தையும், காப்பாற்றுவதற்காகத் தேர்தற் பிரசாரத்தில் ஈடுபடப்போவதாகத் தெரிவித்தது.

அதிகருப்தியடைந்த பல்வேறு கூட்டத்தினர், வெல்வேறு திசைகளிலிருந்தும் வெவ்வேறு நிலைகளிலிருந்தும் தோன்றலாயினர். அவர்கள் யாவரும் மதத்தாலும் இனத்தாலும் சிங்களவராக விருந்த மையால், அவர்களின் அமைப்பு சுதந்திரக் கட்சியையே சார்ந்து இருந்தது இக்கூட்டத்தினருக்கெல்லாம் தலைமைதாங்கும் பொறுப்பை சுதந்திரக் கட்சி ஏற்றுக்கொண்டது. வேறு சிறு சிறு கட்சிகளுடன் கேர்ந்து 1956 ஆம் ஆண்டு தேர்தலிற் போட்டியிடுவதற்கென ஒரு ஜக்கிய முன்னணியை (M. E. P.) சுதந்திரக் கட்சி அமைத்தது. இம் முன்னணியிற் சில மார்க்ஸியலாதிகளும் கேர்ந்திருந்தபோதிலும் அது அரை குறை இடதுசாரி இயக்கமாகவே தோன்றிற்று. மொழிப் பிரச்சனையினால் ஏற்பட்ட உதவேகத்தைச் சாதகமாக்கி ஜக்கிய தேசியக் கட்சியை ஆட்சிபீடத்தினின்று நீக்கி, தேசியமயமாக்க நாட்டின் பாரம்பரிய வைத்தியமுறைகளுக்கு ஆக்கம் அளித்தல், சிங்களக் கலாச்சாரத்தை வளர்த்தல் போன்ற சோசலிஸ் திட்டங்களை அழுல்ப் படுத்த அவர்கள் என்னினார்கள். சமசமாளுக் கட்சி எருட்டும், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியினருட்டும் (அப்போது இவை தமிழுக்கும் சிங்களத்திற்கும் சம அந்தஸ்துக் கோரியலை) இவர்கள் ஏற்படுத்திய போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் மொழிவெறியையடக்கி, தமிழுக்கும் தமது நீதிப்படி உரிய இடத்தை வழங்க வழி வகுக்கும் என்ற நம்பிக்கையைச் சுதந்திரக் கட்சித் தலைவர்கட்சிலித்திருக்கலாம். இந்த நம்பிக்கை கைகூடாமற் போய் விட்டது. முற்போக குத் திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பக்கபலமாக நிற்கக் கூடியவை என்ற நம்பிக்கையுடன் கட்டலிழ்த்துவிடப்பட்ட சுத்திகளைல்லாம், பின்பு கட்டுப்படுத்த முடியாதளவிற்கு வளர்ந்து 1958 ஆம் ஆண்டு இனக் கலவராத்திற்கும், அதனைத் தொடர்ந்து திரு. பண்டார நாயக்காவின் படுகொலைக்கும் வழிவகுத்தன. 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் ணர் நிசழ்ந்த சம்பவங்களே சிங்கள தமிழ் பகுமையையேற்படுத்தியது. சுதந்திரக் கட்சியே தமது இன்றைய அவல நிலைக்குக் காரணமென்று தமிழ் மக்கள் என்னவாயினர்.

ஆனால் சுதந்திரக் கட்சியின் முன்னணித் தலைவர்களீற் பலர் திரு பண்டாரநாயக்கா தனிச் சிங்களச் சட்டத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னல்களைப் போக்கத் திட்டம் இட்டிருந்தார் என்றும், அவரது கட்சியிலிருந்த தீவிரவாதிகளும், அவரது எதிரிகளும், அவர் முயற்சிச் எல்லாவற்றையும் அழித்தனர் என்றும் கூறுவர். அவர் தமிழருக்கு நீதி செய்ய என்னியிருந்தார் என்று கூறுவோர் “பண்டாரநாயக்கா – செல்வநாயகம்” ஒப்பந்தத்தை சான்றாக எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். அவ் ஒப்பந்தத்தை சிகைப்பதில் ஜக்கியதேசியக் கட்சி காட்டிய ஆர்வக்கையும் அவர்கள் கட்டிக்காட்டுகின்றனர். மேலும் சுதந்திரக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் “தமிழ் மக்களின் நியாயமான கோரிக்கைக்கட்கு அங்கீகாரம் வழங்கப்படும், ஆனால் பெரும்பால்மையினரான சிங்களவரின் மொழியின் நிலை தக்கபடி நிலை நிறுத்தப்படவேண்டும். சிங்களமக்களின் கலாச்சார அபிளாலஷகளுக்கு விடேஷ பாதுகாப்பு அளிக்கப்படல் வேண்டும்” என்றும் அடிக்கடி உறுதிமொழி கூறப்பட்டிருப்பதையும் அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றனர்.

திரு. பண்டாரநாயக்காவின் மரணத்துக்குச் சில மாதங்களுக்கு முன்னர் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி பிளவுபட்டபோது சுதந்திரக்கட்சி மேலும் வலதுசாரிகள் பக்கம் திரும்பலாயிற்று. ஆனால் கட்சி குழப்பமான நிலையிலிருந்தமையால் தலைவர்கள் தானும் திட்டவட்டமான போக்கில்லாதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். கட்சியிலிருந்த இடதுசாரிகள் சிலரினதும், வலது சாரிகள் சிலரினதும் ஆதரவை கட்சியிழக்க நேர்ட்டது. 1960 ஆம் ஆண்டு பங்குனித் தேர்தலிலே அவர்கள் இடதுசாரிகளோ அன்றேல் வலது சாரிகளோ என்று கூற முடியாத நிலையில் போட்டியிட்டனர். அப்போதும் சிங்களப் பாரம்பரியத்திலும், பெளத்த சமயத்திலும் பற்றுக்கொண்டிருந்த இடதுசாரிகளின் ஆதரவைப்பெற்றனர். வாக்குகளின் எண்ணிக்கையை நோக்கும்போது, அதற்குமுன் இரண்டு வருடங்களாக நாட்டிலே நிலவிய குழப்பமான நிலையினால், ஜக்கிய தேசியக்கட்சிக் கெதிராக விருந்த இடதுசாரி அபிப்பிராயம் பாதிக்கப்படாது வளர்ந்திருக்கிறது என்பதினேயும், இடது சாரிகளுடன் ஒரு போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டால், அதனை ஒருபேரும் சக்தியாக மாற்றி விடலாம் என்றும் அறிவுறுத்தியது.

இதனால் திருமதி பண்டாரநாயக்காவின் தலைமையிலான ஒரு புதிய போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தம் 1960 ஆம் ஆண்டு ஆடிக் தேர்தலுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டது. இதன் பெறுபேரூய் சுதந்திரக்கட்சி தீவிர திட்டங்களுடன் போட்டியில் இறங்கியது. குழப்பமான நிலையி

விருந்த ஒரு கட்சி, திரு. பண்டாரநாயக்காவின் கொள்கைகளிலே திவிரமாகவிருந்தனவற்றை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, முன்று மாதத் திற்குள் ஏக்கிவாய்ந்த ஓர் இயக்கமாக உருவெடுத்தது. கொலை யுண்ட கணவனின் கொள்கைகளைக் கொண்டு நாட்டை முன்னேற ரப் பாதையில் நடத்திச் செல்ல முன்னின்ற விதவையின் திட்சித் தமுா, ஓரளவிற்குப் பரிதாப உணர்ச்சிகளைத் தூண்டியிருக்கலாம். ஆதலால் பத்திரிகைகள் எதிரான பிரசாரம் செய்த போது மும் சுதந்திரக்கட்சி சிறந்த வெற்றியீட்டியது. மூரண பெரும் பான்மை பலம் அதற்குக் கிடைத்தது.

இவ்வேலையிலே பொதுவாக தமிழ் மக்கள் சுதந்திரக் கட்சியை ஜிட ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை கூடியளவு வெறுக்கதனர். 1960-ம் ஆண்டு பங்களிமாத தேர்தலின் பின்னர் சிம்மாசனப் பிரசங்க விவாதத்தில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் கோற்கடிக்கப்பட்ட போது சுதந்திரக் கட்சியை அரசாங்கம் அமைக்க அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று தமிழரசுக் கட்சியும் மற்றைய எதிர்க்கட்சிகளைப் போல சருதியமை இதற்குச் சான்றாகும். மேலும் 1960-ம் அண்டு ஆடிக் தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தென்னிலங்கையில் தமிழரசுக் கட்சிக்கு மாறாக வெறுப்புணர்ச்சியை வளர்க்கும் வகையில் பிரசாரம் செய்தது. இத் தேர்தலிலே சுதந்திரக் கட்சி பெற்ற அமோக வெற்றி இடதுசாரிக்ட்கு கடமைப்பாடில்லாமல் நடந்து கொள்ளலாம் என்ற கருத்தை அளித்தது. புதிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதில் அக்கட்சி நாட்டம் கொண்டது. பாடசாலைகள், எண்ணெய்க் கம்பெனிகள் முதலியன தேசிய மயம் ஆக்கப்பட்டன. ஆனால் 1961 இல் நடைபெற்ற தமிழ் மக்களின் சுதந்திரக்கிரகத்துக் கேதிராக அது எடுத்த நடவடிக்கை தமிழ் மக்களின் வெறுப்புணர்ச்சியைத் தூண்டிவிட்டது.

சில காலங்களின் பின்னர் இடதுசாரிக் கூட்டு முன்னணி (L.S.S.P., C.P., M.E.P.) உருவாகியது. அதனால் நாட்டில் இடதுசாரி இயக்கத்துக்கு சார்பான உணர்ச்சி வளரலாயிற்று. அதனால் சுதந்திரக் கட்சியின் ஆதரவு குறையலாம் என்று அக்கட்சியிலுள்ள சிலர் கருதினர். அதனைத் தவிர்ப்பதற்கே கூட்டு அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டதென்று பொதுவாகக் கருதப்படுகின்றது. கூட்டு அரசாங்கம் அமைக்கப்பட்டதால் சுதந்திரக்கட்சி மேன்மேலும் இடதுசாரிப் பக்கம் சாய்ந்தது. அதனால் அதன் சில கொள்கைகளை விரும்பாமல் அக்கட்சியிலிருந்து சிலர் வலதுசாரிகள் பக்கம் சேர்ந்த படியால், கூட்டு அரசாங்கம் தோல்வியற்று, தேர்தல் நடைபெற வேண்டியேற்பட்டது. 1965-ம் ஆண்டுத் தேர்தலில் கூட்டு அர

ஶாங்கம் தோன்வியற்ற போதிலும் ஜந்து ஆண்டுகளாக அக் கட்டுக் கட்சிகளிடையே பிளவு ஏற்படவில்லை. மேலும் கூடுதலான இடது சாரிக் கொள்கைகளை கடைப்பிடிக்க விரும்புவதன் மூலம் தமக்குள் உள்ள ஒர்றுமையை நிலைநாட்டிடியுள்ளனர். சுதந்திரக் கட்சிமேலும் கூடுதலான இடதுசாரிக் கொள்கைகளை கடைப்பிடிக்க விரும்புவதாலும், அக்கட்சியின் தீவிர இன மத கொள்கைகள் தனியும் என்ற சிலர் எதிர் பார்க்கின்றனர்.

சுதந்திரக் கட்சியின் ஆதரவாளர் அதன் சாதனைகளை மேல்வருவனவற்றைக் கூறுவர் :

- (1) ஒடுக்கப்பட்டுத் தூங்கிக் கிடந்த மக்கட் கூட்டத்தின் ரிடையே அரசியல் விழிப்பினை ஏற்படுத்தி, ஜனநாயகம் என்பது உண்மையில் மக்களாட்சி என்பதை உணரச் செய்தது.
- (2) பொருளாதாரக் கொள்கையினால் சுதந்திரத்தின் உட் பொருளுக்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் உருவும் கொடுக்கப் பட்டது. ஏனெனில் வெளிநாட்டுப் பொருட்களை எட்டுப் படுத்தியும் உள்ளூர் உற்பத்திக்கு ஆக்கம் அளித்தும் தொழில் வளர்க்கிக்கு அடித்தளம் இட்டது.
- (3) சிங்களத்தை அரசியல் மொழியாக்கியும் பெளத்த மதத் திற்கு ஆக்கம் அளித்தும், சிங்கள கலாச்சாரத்தையும் பெளத்த அபிளாணங்களையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்தியது.
- (4) போக்கு வரத்து, இலங்கை வங்கி, கொழும்புக் துறைமுகம், காப்புறுதி முதலியனவற்றைத் தேசியமயமாக்கிப் பல சோஷலிஸ் திட்டங்களை நிறைவேற்றி, நாட்டின் செல்வம் ஒரு சிலருக்கு மட்டும் பயன்படுவதை தடுத்து, கலருக்கும் பயன்பட வழிவகுத்தது.
- (5) தளங்களை உபயோகிக்கும் அதிகாரத்தை அளித்த பாது காப்பு ஆப்பந்தங்கள் ஒழிக்கப்பட்டன, என்னென்கம்பணி களை தேசியமயமாக்கியும், ஏகாதிபத்தியவாதிகளின் பிடியை தளர்த்தியது.
- (6) தனியார் ஸ்தாபனங்கள் கல்வித்திட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்தத் தேவையில்லை, கல்வி அரசின் கடமையென்பதை நிறுவ பாரதாரமான மாற்றங்களைக் கல்வித்துறையில் ஏற்படுத்தியது.
- (7) சமூக மாற்றங்களை எதிர்க்கும் உத்தியோகத்தினரின் முயற் கிகளை நீக்க பரிபாலன சேவையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தி அதனை இன்றைய தேவைக்கேற்பஅமைக்க முயன்றுள்ளது.

- (8) வெளி நாட்டு உறவுகளின் நடவுநிலைமையைக் கண்டப்பிடித்து, முதன்முதலாக கப்யூனிச் நாடுகளுடன் உறவினை ஏற்படுத்தி யது. இதனால் நாடு மேற்கூத்திய நாடுகளின் அடிவருடியாகயிராமற் சகல நாடுகளினதும் நட்பையும் உதவியையும் பெற வழிவகுத்தது.
- (9) தமிழ் கட்சிகளுடன் பக்கமை கொண்டிருந்தாலும் தமிழ் மக்ஞாக்கு நீதியாக நடக்கப்போவதாகக் கூறியது. தமிழர் தம் மொழியிற் கல்வி கற்கவும், அரசுடன் தொடர்பு கொள்ள வும் வழி வகுத்தது. மொழிச் சிக்கலை அர்த்தமற்றதாக்கும் பாரிய பொருளாதார அபிவிருத்தி திட்டங்களை மேற்கொள்ளப்போவதாகக் கூறியது.
- (10) பிற அரசாங்கங்களுக்கு தீர்க்கமுடியாத பிரச்சனையாகயிருந்த இந்தியர் பிரச்சனைக்கு இந்தியாவுடன் “ஸ்ரீமாவோ—சாமதிரி” ஒப்பந்தம் செய்ததன்மூலம் தீர்த்துவைத் தது. இதனால் கணிசமான இந்தியர் இலங்கைப்பிரேஜா வர்ஷை பெறுவர். அவர்களின் ஏறக்குறைய அரைவாசிப் பேர் இந்தியாவிற் புனர் வாழ்வு பெறும் பொருட்டு அங்கு அனுப்பப்படுவர். அதனால் இலங்கையருக்கு தொழில் வாய்ப்பு அதிகரிக்கும்.
- (11) 1956 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் கொள்கை பெரும்பாலும் மாறுதல் அடைந்துவிட்டது. பல கட்சிகள் தாழம் திரு. பண்டாரநாயக்காவின் கொள்கை களைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறுகின்றன. ஐக்கியதேசியக்கட்சியும் தாழம் அவரது சில கொள்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதாகக் கூறுவது சுதந்திரக் கட்சியின் சிரிய பணிக்குச் சார்ணுகும்.

சுதந்திரக் கட்சியினருக்கு சாதகமாக மேற்கூறப்பட்டதே வற்றை இடதுசாரிகளிற் சிலர், வலதுசாரிகள், சிறுபான்மையினர் ஆகியோர் எதிர்ப்பர். இனவேற்றுமை, சமாதானத்திற்கும் ஒழுங் கிற்கும் மதிப்புக்குறைந்தமை, போன்றவை இக் கட்சியால் தோன்றியதாக கருதுவர். மேலும் சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கைகளும் வழிகளும் மாக்ளியவாதக் கொள்கைகளுக்கும் வழிகளுக்கும் மிக அன்மையில் செல்வதாகவும் கருதப்படுகிறது. ஆயினும் அன்மைக் காலத்தில் நடைபெற்ற தேர்தல்கள் அவர்களுக்குள் குறிப்பிடத் தக்க செல்வாக்கினையும் ஆகரவையும் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

D அலை இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ்

இலங்கைத் தமிழ் சங்கம், (Ceylon Tamil League), யாழிப் பாணக் கழகம் (The Jaffna Association) ஆகிய சங்கங்களுக்குப் பின்னேடியாக அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் அமைக்கப்பட்டது. 1928 ஆம் ஆண்டில் திரு. பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் பறைவுக்குப்பின், தமிழரின் அரசியல் உலகில் வெற்றிட நிலை காணப்பட்டது. 1931 ஆம் ஆண்டில் டொனெமோக் குழுவினர் வயது வந்தவர்களுக்கு வாக்குரிமை வழங்கினர். மேற்காணப்பட்ட குழு நிலையில் தமிழர்களுக்கென பரந்ததிப்படையில் ஒரு கட்சியை அமைப்பது அவசியமாயிற்று. மேலும் ஒரு அரசியல் ஆணைக்கும் இலங்கைக்கு ஒரு புதிய யாப்பு முறையைத் தயாரிக்கும் நோக்குடன் வர இருந்தது. ஆகையினால் தமிழ்பேசும் மக்களது அரசியல் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவதற்கும் அவர்களது அரசியல் கோரிக்கைகளை வற்புறுத்துவதற்கும் அ.இ. தமிழ் காங்கிரஸ் 1944 ஆம் ஆண்டில் அமைக்கப்பட்டது. இலங்கையில் ஒரு தனிப்பட்ட இனம், அல்லது சமூகம், அல்லது வகுப்பு மற்றைய சமூகங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தக் கூடாத முறையில் யாப்பு முறை தயாரிக்கப்பட வேண்டும் என தமிழ் காங்கிரஸ் திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலத்தின் தலைமையின் கீழ் வாதாடியது. சட்ட சபையில் எல்லா சமூகங்களுக்கும் சமமான பிரதிநிதித்துவம் வழங்கப்படும் பொழுது சிறபான்மையினருக்குச் சிறந்த பாதுகாப்புக் காணப்படும் என்றெடுத்து உரைத்தனர். சமமான பிரதிநிதித்துவக் கோரிக்கையை பெரும்பான்மை வகுப்பினர் கக்மன் தாக எதிர்த்தனர். இவ்வெதிர்ப்பைப் பாராட்டாது தமிழ் காங்கிரஸ் போராடியது. ஏனெனில் ஏகாதிபத்திய அதிகாரிகள் இவர்களின் கோரிக்கைகளை வழங்குவர் என்று எதிர்பார்த்தனர். சமமான பிரதிநிதித்துவம் அல்லது “ஜம்பதிற்கு ஜம்பது” என்ற கோரிக்கையை திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் சிறப்பாக வாதாடிய பொழுதிலும் சோஷ்பரிக் குழுவினர் அதனை நிராகரித்தனர். அதற்குப் பதிலாக பிரதேச அடிப்படையில் பிரதிநிதித்துவத்தை முக்கிய கோட்பாட்டாகக் கையாண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தைத் தயாரித்தனர்.

கோல்பரித்திட்டத்தின் கீழ் ஏற்பட்ட முதலாவது பொதுத் தேர்தலில் அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் ஏழு ஸ்தானங்களில் வெற்றிபெற்றது. மிகுதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மூன்று தமிழர்கள், ஒரு கட்சியையும் சாராதவர்களாகக் காணப்பட்டனர். 1947 ஆம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட முதலாவது பொதுத்தேர்தலில் காங்

கிரஸ் கட்சி மாத்திரமே தமிழர்களிடம் காணப்பட்ட ஒரு கட்சியாகும். ஆனால் 1948-ம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் தமிழ் காங்கிரஸ் டி. எஸ் சேனஞ்யக்காவின் அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்பு அரசியல் அதிகாரம் நாட்டவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டபடியிலும் சிங்களவருடன் ஒத்துழைப்பது தமிழரின் முன்னேற்றத்திற்கு சிறந்தது எனக் கருதப்பட்டது. ஆனால் 1949 ஆம் ஆண்டு ஆண்ட மாதம் இந்திய பாக்கிஸ்தானிய பிரசா உரிமை மசோதா பிரதிநிதிகள் சபையில் விவாதிக்கப்பட்டபொழுது, தமிழ் காங்கிரஸில் பிளவு ஏற்பட்டது. திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலமும், தமிழ் காங்கிரஸின் பெரும்பான்மை அங்கத்தவர்களும் அம் மசோதாவை ஆதரித்து வாக்களித்தனர். திரு. எஸ். ஜே. வி. செல்வனு யகமும், வேறு இரு தமிழ் காங்கிரஸ் அங்கத்தவர்களும் இம் மசோதாவை எதிர்த்து வாக்களித்தனர். இம்மசோதாவை ஆதரித்த வர்கள் கூறிய காரணங்கள் வருமாறு.

(1) 1949 ஆம் ஆண்டுச் சட்டம் பண்டிதர் நேருவின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற சட்டமாகும். இச்சட்டத்தின் நிபந்தனைகளைப் பற்றி பண்டிதர் நேருவுக்கும் திரு. டி. எஸ். சேனஞ்யக்காவுக்கு மிடையில் நீண்ட காலக் கடிதப்போக்குவரத்தும் பேச்சுக்களும் நடந்தன.

(2) தமிழ் காங்கிரஸ் கேட்ட கோரிக்கைக்கும், இச்சட்டத்தில் கண்ட வாசத் தகைமைக்கும் இரண்டே இரண்டு வருடம் அதிகமான தினால் இம் மசோதா மலை நாட்டுத் தமிழர்களில் 75 வீதத்தினருக்குப் பிரசா உரிமை வழங்கக் கூடியதென்று. பெரிசுந்தரம், ஜோர்ஜ் மோத்தா போன்ற பொறுப்பு வாய்ந்த தலைவர்களும், திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலமும் கருதினார்கள்.

ஆனால் இத் தலைவர்கள், எதிர்பார்த்தபடி மலைநாட்டுத் தமிழரில் 75 வீதத்தினர் பிரசா உரிமை பெறவில்லை. ஓர் இலட்சத்து இருபத்தெய்யாயிரம் பேரே இச்சட்டத்தின் கீழ் பதிவு செய்யப்பட்டனர். இதற்குக் காரணம் பதிவு செய்வதற்கான விண்ணப்பங்கள் தாமதித்து சமர்ப்பிக்கப்பட்டமையும், இலங்கை அரசாங்க ஊழியர்களின் பாரபட்ச நடவடிக்கையும் ஆகும்.

1952 ஏற்பட்ட இரண்டாம் பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் கட்சிகளுக்கிடையில் மூன்று விடயங்கள் தேர்தல் விடயங்களாகக் காணப்பட்டது.

(1) டி. எஸ். சேனஞ்யக்கா அரசாங்கத்தில் தமிழ் காங்கிரஸ் பதவியேற்றது.

- (2) மலைநாட்டுத் தமிழர் பிரசா உரிமையை இழந்ததற்கு தமிழ் காங்கிரஸ் காரணம்.
- (3) தேசியக் கொடி விடயத்தில் சிறுபாள்மையினருக்கு இரு வரிகளே வழங்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பொதுத்தேர்தல் முடிவுகள் தமிழ் காங்கிரஸ் சார்பாக அமைந்தது. தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி நாலு ஸ்தானங்களைக் கைப்பற்றி 65,000 வாக்குகளைப் பெற்றது. தமிழரக்கட்சி இரண்டு ஸ்தானங்களில் வெற்றிபெற்று 45,000 வாக்குகளைப் பெற்றது. ஆனாலும் மேற்கூறிய மூன்று விடயங்களில் தமிழ்காங்கிரஸின் மடவடிக்கைகளை தமிழ் மக்கள் ஆதரித்தனர் என்றே கூறவேண்டும்.

1956-ம் ஆண்டும் பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் காங்கிரஸ் அதிக தோல்வியை அடைந்தது. மொழிப்பிரச்சனை இத் தேர்தலில் முக்கிய விடயமாகக் காணப்பட்டது. பெரும்பான்மை இனத்தைச் சேர்ந்த கட்சிகள் சிங்களம் மாத்திரமே அரசகரும் மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்ற நிலைமையை ஏற்றுக்கொண்டனர். தமிழ் காங்கிரஸ் டிசிசிங்களுக்கட்சிகளுடன் ஒத்துழைத்ததன் காரணத்தினால், இக் கட்சியில் தமிழ் மக்கள் நம்பிக்கையை இழந்தனர். இத்தேர்தலில் தமிழ் காங்கிரஸ் ஒரு ஸ்தானத்தில் வெற்றியைப்பெற்று ஒன்பதினாறிரும் வாக்குகளைப் பெற்றது. 1957 ஆம் ஆண்டில் தனிச்சிங்கள் மதோதா பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டபின் பாராளுமன்ற நடவடிக்கைகளை பகிள்கிறத்தது. 1960-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில், தமிழ் காங்கிரஸ் 38,000 வாக்குகளையும் யூஸ் மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் 47,000 வாக்குகளைப் பெற்று. இரு தடவைகளிலும் ஒரு அங்கத்தவரே பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். கடைசியாக, அதாவது 1956-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பொதுத்தேர்தலில் தமிழ் காங்கிரஸ் 99 ஆயிரம் வாக்குகளைப்பெற்று மூன்று ஸ்தானங்களில் வெற்றி பெற்றது. 1960 ஆம் ஆண்டுக்கும் 1963-ம் ஆண்டுக்கும் இடையில் தமிழ்க் காங்கிரஸ்கட்சி முழுமிழும் மக்களிடம் அதன் ஆதரவை இரட்டிப்பாகப் பெருக்கியது.

இலங்கைக்கு ஒற்றையாட்சியாப்பு முறையே சிறந்தது எனது தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சி குறுகின்றது. சமஷ்டி அரசியல் இலங்கைக்கு கூடாதென்றும் தமிழ்ப் போக்கு மக்களுக்கு மிகவும் கூடாதென்றும் தமிழ்காங்கிரஸ் நடவடிக்கை. தமிழ் காங்கிரஸ் கிளைபாட்சி முறைக்கு கோட்பாட்டு அடிப்படையில் எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவில்லை, ஆனால் இலங்கையின் குழந்தையில் இவ்வமைப்பு சிறந்தது அல்ல, ஆகையினால் மாவட்ட கூடைகளின் மதோதாவிற்கு இரு காரணங்களுக்காக எதிர்ப்பு தெரிவித்தது.

(அ) மொழி விஷயத்தை பொறுத்தவரையில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாவட்ட சபைக்கும் இடையில் பயண்படுத்தும் மொழி அதிகாரபூர்வமான மொழியாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது மசோதாளின் ஒர் நிபந்தனையாகும் இந்நிபந்தனை தமிழ் மக்களின் அடிப்படை உரிமையை பாதிக்கின்றது.

(ஆ) வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களை தனிர்த்து மற்றைய பகுதிகளில் அமைக்கப்படும் மாவட்ட சபைகளினால் அங்கு வசிக்கும் தமிழர்கள் பாதிக்கப்படுவர், என்று தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சி கருதுகின்றது. உதாரணமாக கல்வி விடயத்தைப் பொறுத்தவரையில் வனிஷ்ட வித்தியாலயங்களை அமைக்கும் அதிகாரம் இச்சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டதினால் பெரும்பான்மையினர் வசிக்கும் இடங்களில் தமிழர்களுக்கேன இல்லித்தியாலயங்கள் அமைக்கப்படுமோ என்ற கேள்வி ஏழலாம். மேலும் தென்பகுதியிலும் மஸ்நாட்டுப் பகுதிகளில் தமிழர்கள் வர்த்தகத்துறையில் வைத்திருக்கும் வாய்ப்புகளை பெரும்பான்மையினருக்கு இழக்கவேண்டி நேரிடும்.

மேலும் அன்மைக்கால சரித்திரத்திலிருந்து நாம் அறிவது தமிழர்கள் இரு மாகாணங்களில் மாத்திரம் ஒதுங்கி வாழ மாட்டார்கள் 1958 ஆம் ஆண்டு இனக் கலவரத்துக்குப்பின் வடக்கே மாகாணங்களில் சரண் புகுந்த தமிழர்கள் சில மாதங்களுக்குப்பின் தென் இலங்கை திரும்பினர்.

இரண்டாவதாக அடிப்படைச் சாசனங்கள் யாப்பில் முக்கிய அம்சமாக அமையவேண்டும் என்று தமிழ் காங்கிரஸ் கருதுகின்றது. அன்மைக் காலத்தில் பதவியேற்ற அரசாங்கங்கள், சோங்பரி அரசியல் திட்டத்தை அமுல் நடக்கிய முறையிலிருந்து அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிய அத்தியாயம் ஒன்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்று கருதுகின்றது. இவ்வரிமைகள் பாரானுமன்றச் சட்டங்களினால் தாக்கப்படும்பொழுது நீதி மன்றங்கள் மூலம் மீட்பு பெறுவதற்கு வழிவகுக்கப்படும். மேலும் இவ்வரிமைகளை சட்டப்படி அமுல் நடத்துவதற்காக எந்தப் பிரசையும் கூப்பீரீம் கோட்டுக்கு மனுப்பன்றை உரிமையைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வரிமைகள் தீர்ப்பாக இயங்குவதற்கு அடிப்படைச் சாசனங்கள், சட்ட சபையினால் மாற்றமுடியாத அம்சங்களாகக் காணப்படவேண்டும்.

1956 ஆம் ஆண்டின்பின் குடியேற்றப் பிரச்சனையைக் குறித்து தமிழ் காங்கிரஸ் கொள்ளகூடியில் அடிப்படை மாற்றம் ஏற்பட்டது.

1947-ம் ஆண்டுக்கும் 1956-ம் ஆண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத் தில் தமிழ் பேசும் மக்களது பரயப்பரயான இடங்களில் சிங்சளவர் களைக் குடியேற்றுவதை தமிழ் காங்கிரஸ் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் அன்னமைக் காலத்தில் பதவியிலிருந்த அரசாங்கங்கள் கடைப்பிடித்த பாரபட்சம் நிறைந்த கொள்கைகளினால் அரசாங்கத்தால் ஏற்படுத் தப்படும் இவ் வகையான குடியேற்றத் திட்டத்தை அ. இ. தமிழ் காங்கிரஸ் எதிர்க்கும் எனக் கூறியுள்ளது.

மொழிவிடயத்தைக் குறித்து தமிழ் ஒரு தேசிய மொழியாக இயங்க வேண்டும் என்பது இவர்களின் கருத்தாகும். இக்கருத்துப் படி தமிழ்ப்பேசும் மக்கள் எங்கிருந்தாலும் அரசாங்கத்துடன் தமது மொழியில் தொடர்பு கொள்ள உரிமை இருக்கவேண்டும். மேலும் “நீதி நிர்வாகம் போன்ற பொது நிர்வாகத்துறையில் தேசிய மொழிகள் ஆங்கிலத்தைப்போல் திறம்பட உபயோகிப்பதற்கான தகுதியைப் பெறும்வரை, ஆங்கிலம் நீடித்து உபயோகிக்கப்பட வேண்டும் எனவும் இக் கட்சி கருத்தின்றது. மேற் கூறியவை, மொழிவிடயத்தில் தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியின் குறிக்கோளாக இருந்தாலும், நடைமுறையில் தேசிய அரசாங்கத்தினால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் மொழி விசேட மசோதாவின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக்கொண்டது:

சிறிமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தத்தின் கீழ் இலங்கை-இந்தியர் பிரச்சனை தீர்க்கப்படவேண்டும் என்பதை தமிழ் காங்கிரஸ் எதிர்க்கவில்லை. ஆனால் இலங்கை இந்தியர்களை கட்டாயமாக நாடு கடத்துவதற்கான பிரபத்தனங்களை எதிர்க்கின்றது. அத்தோடு தனிப்பட்ட வாக்காளர் பட்டியலில் அவர்களைச் சேர்த்து தனித்தொரு இனத்தொகுதியினராக அவர்களை ஆக்கவும் கூடாதென்று வற்புறுத்துகின்றது.

தமிழரின் உயர்தரக் கல்வியின் விருத்திக்காக ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று காங்கிரஸ் கூறுகின்றது. திரு.பொன்னம்பலம் இராமநாதன், திரு.மல்லவராயர், திரு. ஆறுமுக நாவலர் விட்டுச் சென்ற அறக்கொலைடகளை இதற்காகப் பயன்படுத்தலாம். இதனால் ஒரு புதிய பல்கலைக்கழகத்தை அமைப்பதினால் ஏற்படும் செலவுகளைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம். மேலும் இப் பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்கப்படவேண்டும் என்றும் இவர்கள் வேண்டுகின்றனர். இதற்கு ஆதாரமாக இரு காரணங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

(1) உயர்தரக் கல்வி பெறுவதற்குத் கூடிய தொகையான மாணவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலேயே காணப்படுகின்றனர்.

(2) திரு. பொன்னம்பலம் இராமநாதன், திரு. ஆறுமுகநாவலர், திரு. மல்லவராயர் விட்டுச் சென்ற அறக்கொடைகள் யாழ்ப்பாணத்திலே காணப்படுகின்றன.

இறுதியாக தமிழரின் அரசியல் வாழ்வில் தமிழ்காங்கிரஸ் செய்த தொண்டினை எடுத்துக் கூறுவது பொருத்தமானதாகும். தமிழ்காங்கிரஸ் தலைவர்கள் நடாத்திய போராட்டத்தினுலேயே பல பாதுகாப்புக்கள் சோல்பரித்திட்டத்தில் புகுத்தப்பட்டன. இரண்டாம் சட்டகபை, சுதந்திர நீதிச்சேவைக் கமிஷன், பகிரங்கச் சேவைக் கமிஷன் அரசியல் சட்டக்கிளி 29 பிரிவு ஆகியன. ஆனால் நடைமுறையில் 29 ஆம் பிரிவைத் தவிர்த்து மற்றைய காப்பீடுகள் சிறபான்மையினருக்கு பயனை அளிக்கவில்லை. 29 ஆம் பிரிவு ஒரளவு சுகாயத்தை வழங்கியிருக்கின்றதென்பதற்கு கோடில்லவரவின் வழக்கு எடுத்துக்கொட்டாகும். இரண்டாவதாக தமிழ்காங்கிரஸ் இனவடிப் படையில் உருவாக்கப்பட்ட கட்சியாகக் காணப்பட்டாலும், பெரும் பான்மை இனத்துடன் ஒற்றையாட்சியில் ஒத்தழைக்க வேண்டும் எனக் கருதுகின்றது. ஆகையினால் இக்கட்சி பெரும்பான்மை வகுப் பினரிடம் பிரிவினை அச்சத்தை எழுப்பவில்லை. கடைசியாக இலங்கையின் பாராளுமன்றக் காலத்தை எடுத்து நோக்கும் பொழுது தமிழ்காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் 1947 ஆம் ஆண்டிற்கும் 1955 ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் தமிழரின் பிரதிநிதிகளாகக் காணப்பட்டனர். இங்காலப் பகுதியில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மை இனத்துடன் சம அந்தஸ்துப் பெற்று வாழ்ந்தனர். தொழில் வாய்ப்புகள் பெரும்பான்மை இனத்தவருடன் தமிழர்களுக்கும் சரிசமமாக இருந்தன. இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியைப் பொறுத்தவரையில் பிரதேசவாரியாக பாரபட்சம் இருக்கவில்லை.

E தமிழரசுக்கட்சி

தமிழரசு

“தமிழரக்” ஒரு காரண இடு குறிப் பெயர். இந்நாட்டில், தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் அனைவருக்கும் ஒரு தமிழரசை ஏற்படுத்துவதே அதன் முக்கிய நோக்கமாக இருந்தது. மூலவிம் மக்களின் ஒரு பகுதியினரின் விருப்பத்திற்கு விட்டுக்கொடுத்து அவர்களுக்கென்றும் ஒரு அரசை இன்று ஆதரிக்கிறது. கணிசமான தொகை யுடைய வேறு தொகுதிகளும் விரும்பினால் அவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு அரசு ஆக்கப்படவேண்டுமென்பது தமிழரசுக்கட்சியின் நிலையாகும்.

‘அரசு’ என்ற சொல் அரசியற் சாஸ்திரத்தில் இருக்குத்தில் பாளிக்கப்படுகின்றது; பூரணசுதந்திர நாட்டையும், சமஷ்டியின் அங்கமாகிய பிரதேசத்தையும் அது குறிக்கும். பின்னைய கருத்தில் தான் தமிழரசில் காணும் ‘அரசு’ கையாளப்படுகின்றது. கட்சியின் இலட்சியம் தனித் தமிழ்நாடு அல்ல. ‘ஜக்கிய இங்கைச் சமஷ்டியின் அங்கமான கயாட்சிதான்’ இதைக் கட்சிமயக்கமற விளக்கியுள்ளது.

காங்கிரசிலிருந்து

ஜக்கியதேசியக்கட்சியிலிருந்து சுதந்திரக்கட்சியும், பொல்னிச-வெளின்வாதக்கட்சியிலிருந்து பல இடதுசாரிக் கட்சிகளும் தோன்றி யதுபோல் தமிழ்காங்கிரசிலிருந்து தமிழரசுக்கட்சி 1949 ஆம் ஆண்டு தோன்றியது. சோல்பரிக் கொமிஷன்முன் சாட்சிபவளித்த தமிழ்காங்கிரஸ் சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்பிற்காக “சம நிலைப் பிரதி நிதித்துவம்” கோரியது. இது நியாயமற்றதென்று சிங்களத் தலைவர் கள் வெறுத்தனர்; சோல்பரிக் கொமிஷனர்கள் நிராகரித்தனர். பெரும்பான்மை இனத்தவருக்கு நிறையீட்டுப் பிரதிநிதித்துவம் நடை முறையில் கொடுக்கின்ற ஒற்றையாட்சி அரசியலமைப்புத் திட்டமே இலங்கைக்குக் கிடைத்தது.

தமிழ்க்காங்கிரஸ் இத்திட்டத்தை விரும்பவில்லை யாயினும், அதன் கொள்கை, நடைமுறையில் ஜக்கியதேசியக்கட்சியுடன் ஒத்துழைத்து இலங்கைத் தமிழரின் நலவுரிமைக்காக உழைப்பது; ஒத்துழைப்பும் பிரயோசனமற்றதாகவிடின், சுயநிரணய உரிமையின் பேரில் தனித்தமிழ் நாடு கோருவதாக இருந்தது; இருக்கின்றது. காங்கிரஸில் அங்கம் வகித்த சிலர் தமிழர்களுக்கு ஒற்றையாட்சி இலங்கையோ அல்லது சுதந்திரத் தமிழ்நாடோ உகந்தது அல்ல;

இல்லிரு ஆட்சி முறைகளுக்கும் இடைநடுவான சமஸ்தி ஆட்சிதான் சிறந்தது என்று கருதி அதற்காக உழைப்பதற்குத் தமிழரசுக் கட்சியை நிறுவினார்கள்.

சமஸ்தி

அரசுகள், ஒற்றையாட்சி அரசு சமஸ்தி அல்லது கூட்டாட்சி அரசு என்று அதிகார அடிப்படையில் வகுக்கப்படலாம். அரசின் அதிகாரமணைத்தும் மத்திய அரசாங்கமென்று அழைக்கப்படும் ஒரோ யொரு அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருப்பின், அந்த அரசு ஒற்றையாட்சி அரசெனப்படும். பிரதேச, மாவட்ட, வேறு ஸ்தல ஸ்தாபனங்களை மத்திய அரசாங்கம் ஆக்கலாம். அழிக்கலாம். இவைகள் ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசிலும் கூட்டாட்சி அரசிலும் உண்டு. இவங்களை ஒரு ஒற்றையாட்சி அரசாகும்.

கூட்டாட்சி அரசிலும், ஒரு மத்திய அரசாங்கமுண்டு; ஆனால் அரசின் ஒரு பகுதி அதிகாரங்கள்தான் அதற்கு விடப்படும். அவைகள் தேசிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வெளிவிவகாரம், பாதுகாப்பு, போக்குவரத்துப் போன்ற விடயங்களாயிருக்கும். மறுபகுதி அதிகாரங்கள், ஸ்தல முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கல்வி சுகாதாரம், சமூக சேவை, காணி அபிவிருத்தி போன்றவை. இரண்டு அல்லது இரண்டிற்கு மேற்பட்ட பிரதேச அரசாங்கங்களுக்கென்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும். மத்திய அரசாங்கம் அவற்றைக் கட்டுப்படுத்தவோ மாற ரவோ முடியாது.

கூட்டாட்சி யாப்பு வேறு பல அம்சங்களையும் கொண்டது. அது எழுதினதாகவும், சாதாரண சட்டத்திலும் பார்க்க முதன்மையானதாகவும், மத்திய அரசாங்கத்தாலோ அல்லது பிரதேச அரசாங்கங்களாலோ தனித்து மாற்ற முடியாததாயும். அதன் விதிகள் பற்றி மயக்கமேற்படின் விளக்கந் தருவதற்கு சுதந்திரமாய் இயங்கக் கூடிய ஒரு ஸ்தாபனத்திற்கு வழிவகுத்தாயும் இருக்கும்.

பிரிவினையல்ல

சமஸ்தி பிரிவினையல்ல; பிரிவினைக்கு வழிகோலுவதுமல்ல. ஒரு குழிமகன் தன் பிரதேச அரசாங்கத்திற்கும் அதே நேரத்தில் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் விசவாசமுள்ளவனுயும் இரண்டின் கட்டங்களுக்கும் கீழ்ப்படியபவனுயும், மக்களாட்சி நிலவின் இரண்டின் ஆட்சியிலும் பங்குபற்றுபவனுயுமிருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்க விடயங்களில் நாட்டு மக்கள் அணைவரும் ஒருமித்தும், பிரதேச அர-

சாங்க விடயங்களில் ஒவ்வொரு பிரதேச மக்கள் வைவ்வேறுவும் இயங்குகின்றார்கள். வெற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் முறை சமஷ்டி முறையாகும்.

ருக்கிய, அரைகுறைக் கூட்டாட்சி யாப்பில் மாத்திரம் அங்கத் துவ அரசுகள் விரும்பினால் சமஷ்டியிலிருந்து வெளியேறி தனியரக வளாக இயங்கலாமென்று பொறிக்கப்பட்டுள்ளது; ஒரு அங்கமும் இன்னும் பிரிந்து செல்லவில்லை. வேறு கூட்டாட்சியாப்புக்களில் பிரிவது பற்றிய விதிகளில்லை. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் தென்னக அரசுகள் பிரிந்து செல்ல எத்தனித்தன; உள்நாட்டுக் கலவரத்தின் பின் அங்கத்துவ நாடுகளுக்குப் பிரிந்து செல்லும் உரிமை கிடையாது என்று ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. வேண்டுமென்றால், வருங்கால சமஷ்டி யாப்புக்களில், இவ்வுரிமைபற்றி வெளிப்படையாகவே பொறிக்கலாம். மத்திய அரசாங்கம் தன் அதிகாரத்தின் கீழ் உள்ள முப்படைகளையும் இவ்விதியைப் பாதுகாக்கச் சந்தர்ப்பமெழின் பாவிக்கலாம்.

என் இந்தச் சமஷ்டி?

அமெச்சரவையுடைய ஒற்றையாட்சி யாப்பு நியாயமான முறையில் இயங்குவதற்காய குழ்நிலை இன்றைய இலங்கையில் இல்லை ‘கட்சி ஆட்சி’ பற்றிய அத்தியாயத்தில், ஒரு பெருங்கட்சி அரசின் எல்லையற்ற அதிகாரங்களைத்தான் விரும்பியபடி பயன்படுத்தலா மென்பதைப் பார்த்தோம். இப்பெருங்கட்சி, ஐக்கியதேசியக்கட்சி அல்லது சுதந்திரக் கட்சியாகத்தான் இருந்திருக்கிறது, இருக்கின்றது. இவைகள் நாட்டின் ஐக்கியத்தையும், தேசிய நோக்கையும் அடிப்படையாக வைத்து இயங்கக்கூடிய சூழ்நிலையில் இல்லையென்று தமிழரசுக்கட்சி நம்புகின்றது.

தமிழராளின்படி, வரலாறு, பண்பாடு, பிரதேசம், மொழி ஆகியவற்றினால் ஒருமை உணர்ச்சியுடைய இரு தேசிய இளங்களை யுடையது இலங்கை. பெரிய தேசிய இனம் சிறியதை விழுங்க எத் தனிப்பது இயற்கையாகும். அதோடு அதற்கு அரசியல் அதிகாரமும் உண்டு. அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கு, இருபெரும் சிங்களக் கட்சிகளும் இன உணர்ச்சியைத் தட்டியெழுப்ப எத்தனிக்கின்றன. பழைய இலங்கைச் சரித்திரமும், கல்விமுறையும், வேலையின் மையும் இதற்கு உறுதுணையாயிருக்கின்றன.

பெரும்பான்மையாட்சி, நிரந்தர சிங்களப் பெரும்பான்மை ஆட்சியாயும், அப்பெரும்பான்மை, ஒற்றையாட்சியின் கீழ் நிரந்தர சிறுபான்மையினரின் நலவுரிமை புறக்கணிக்கப்படும் முறையில் இயங்குவதாயும் இருக்குமென்று 1949 ஆம் ஆண்டு தாம் கூறியது நடை முறையில் நிருபிக்கப்பட்டுவிட்டதென்று தமிழரசுக்கட்சி கட்டிக் காட்டுகின்றது.

இன் உணர்ச்சி அற்றுப்போவது கடினம். அது இருக்கும் வரை விட்டுக்கொடுக்கும் சன்னாயகப்பண்பு வேண்டியளவுக்கு இடம் பெற முடியாது. இதனால்போலும் சோல்பரி யாப்பில் சட்ட, நிர்வாக நீதித்துறைகளில் சிறுபான்மையினர் பாதுகாப்புக்கென பலகாப்பீடுகள் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளும், அடிப்படை உரிமை பாதுகாப்பாய் இருப்பதொன்பதாவது வீதியும் சிறுபான்மையினரைப் பாதிக்கும் ஆட்சியாளர் நடவடிக்கைகளைத் தடுப்பதில் பெருமளவிற்குத் தவறிவிட்டன என்ஸாம். எவ்வித யாப்பிலும் விரிவாக, துள்ளியமாக வரையறுக்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள் சேர்க்கப் பட்டிருத்தல் நன்று. அவைகள் இருந்தால் சமஷ்டி அவசியமற்ற தன்று; நிரந்தரமாக ஆளப்படுவோராயிராமல் இருப்பதற்குச் சமஷ்டியும் வேண்டும்.

மேற்கூறிய காரணங்களுக்காக ஒற்றையாட்சிக்குப் பதிலாக பூரண சுதந்திர தமிழாட்சியை ஏற்படுத்துவோம் என்ற கருத்து தமிழ் மக்களிடையே ஓரளவு வலுப்பெற்று வருகின்றது. தமிழரசுக்கட்சி தனித்தமிழ்நாடுதான் சிறந்ததென்பதை இன்னும் ஏற்கத் தயாரில்லை. சமஷ்டிச் சுதந்திரம் பெறுவதிலும் பார்க்கப் பூரண சுதந்திரம் பெறுவது கண்டமென்பது ஒருபுறமிருக்க இலங்கையை இரண்டாகப் பிரிப்பதுஇரு தேசிய இனங்களின் முன்னேற்றத்திற்கும் இடையூறுமிருக்கும். பரதகள்டம், இந்தியா, பாகிஸ்தான் ஆகிய இரு கூறுகளாகியதினால் ஏற்பட்ட சிக்கல்களோ பல. அவைகள் இன்னும் தீர்ந்தபாடில்லை. இலங்கையின் நிலையும் பல துறைகளில் அதேபோல இருப்பதினால், பிரிவினையையும் அதனால் ஏற்படும் கஷ்டநஷ்டங்களையும் தவிர்ப்பது அறிவுடையையாகும்.

சமஷ்டி ஆட்சியின் கீழ் அங்கத்துவ அரசுகள் தமிழகளின் தனித்துவத்தைப் பேணமுடியும். அவர்கள் கலாச்சாரத்தையும் பொருளாதாரத்தையும் வளர்க்கலாம்; அம்மக்கள், ஆட்சியிலே பங்கு கொண்டு புருஷத்துவ வளர்ச்சி எய்தலாம்; அவர்கள் உரிமைகள் பேணப்படும்; ஒவ்வொரு பிரதேச அரசும் முன்னேற நாடும் முன்னேறுகிறது; அதோடு தேசியமனப்பான்மையும் வளர்கிறது

மத்திய ஆட்சி பிரதேசமக்களைத் திருப்பி செய்யும் வகையில் அமைக்கப் பெற்று. அவர்கள் ஒத்துழைப்புடன் நன்கு இயங்குகிறது. சமஷ்டியானது தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கும் பிரதேச அரசுகளின் உரிமைகளுக்குமிடையில் சமரசம் செய்யும் ஓர் எத்தனம் என்று பேராசிரியர் ஈடுபாடு வர்ணிக்கிறார். எனவே பல இன் மத, மொழி பொருளாதார வெறுபாடுடைய நாடுகள் சமஷ்டிமுறையை வரவேற்கின்றன.

கட்சியும் சமஷ்டியும்

இதுவரை சமஷ்டிபற்றிச் சிறிது விரிவாக ஆராய்ந்ததற்குக் காரணம் தமிழரசுக் கட்சியின் வாழ்க்கையில் சமஷ்டிக்கோரிக்கை மிகமுக்கிய பங்கு வகிப்பதால்தான். கட்சியைத் தமிழ்பேசும் மக்களின் ஒரு விடுதலை இயக்கமென்றழைப்பது பொருந்தும். இன்று பிரிலின் அளவிலும் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் தொகையிலும் மூன்றாவது இடம் வகிக்கும் ஒரு அரசியற்கட்சியாக வளர்ந்து. சோஷ விசம், திண்டாலை ஒழிப்புப் போன்றவற்றையும் தன் அடிப்படைக் கொள்கைகளாகக்கொண்டு, நாடானுமன்ற விவாதங்களில் ஈலந்தும், ஆட்சிக்குழும்களில் பங்குபற்றியும், நிர்வாகத்தின் சீர்க்கேடுகளைச் சுட்டிக்காட்டியும் ஒரு சாதாரண அரசியற்கட்சியாகவும் பணிபுரியும் தமிழரசுக்கட்சி, “ஐக்கிய இலங்கைச் சமஷ்டியின் அங்கமாக, சுய நிர்ணய உரிமைக் கொள்கைப்படி ஒரு சுயாட்சித் தமிழரசும் ஒரு சுயாட்சி முஸ்லிம் அரசும் நிறுவி இலங்கைவாழ் தமிழ்பேசும் மக்களுடைய அரசியல், பொருளாதார, கலாச்சார விடுதலையைக் காண்பதே” தன் இலட்சியமாகக் கொண்டுள்ளது.

தமிழராசர் கோரும் சமஷ்டியின் எல்லைகள், அதிகாரப்பிரிவினை, மத்தியபிரதேச அரசாங்க அமைப்பு, பிரதேச அரசுகள் தொகை போன்றவை பற்றித் திட்டமான, மாற்றமுடியாத கருத்துக்கள் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மூன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட பிரதேச அரசுகளும், அவைகளின் அதிகாரம் “இலங்கையின் ஒந்துமைக்கும் வெளிப்பாதுகாப்பிற்கும் முரண்றவகையில் மிகக்குடியளவு விரிந்ததாக இநக்கவேண்டும்” என்பதும் கட்சியின் கெளிந்த சிந்தனைகளாகும். இன்னேரன்ன விடயங்கள்பற்றி அரசாங்கம் கொள்கையளவில் சமஷ்டியை ஏற்றபின் தீர்க்கமான முடிவுகள் எடுக்கப்படவேண்டியவை யானாகும் என்று கூறுகின்றனர்.

சமஷ்டி பெறுவதற்கு...

சமஷ்டியை ஏற்படுத்துவதற்குத் தமிழரசுக் கட்சி மளதில் கொண்டது இன்றைய யாப்பின் 29 வது விதியின் 4 வது உபயிதி

காட்டும் பாரானுமன்றப் பாதை என்று கூறலாம் இவங்கைப் பாரானுமன்றமே. கீழ்ச் சபையின் மூன்றில் இரு பகுதிக்குக் குறையாத அங்கத்தவர்களின் அனுசரணையோடு, நிலவும் யாப்பை மாற்றியமைக்க முடியும். அதற்கு, 157 அங்கத்தவர்களான்ட பிரதி நிதிகள் சபையின் 105 உறுப்பினராகுதல் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பெறப்படும். கருங்கக்கூறின் பெருர்ப்புதிச் சிங்கள வாசிகளர்களும் அவர்கள் பிரதிநிதிகளும் சமஷ்டியை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றாலும்.

சிறப்புரிமையுடையோர் அவற்றைத் துறக்க இலகுவில் விரும்ப மாட்டார்கள். அரசியல் அதிகாரத்தை அனுபவிக்கும் சிங்கள மக்களின் நிலையும் இதுபோன்றதே. எனவே சமஷ்டிக் கோரிக்கையை ஒரளவிற்கு எதிர்க்கின்றனர்; கண்டிச் சிங்கள மக்களே முதலில் சமஷ்டி கோரியவர்கள். இவர்கள் கோரிக்கை தற்காலிகமாக யள்ளிக் கிறதென்றும், அவர்களும் வேறு மக்கட்தொகுதிகளும் சமஷ்டிக்குக் கிளர்ச்சி செய்யும் காலம் கட்டாயமாக வந்தேதிருமென்றும் தமிழரகசுக் கட்சி நம்புகின்றது.

இச் சூழ்நிலையிலே, தமிழரக்கட்டி தன் இலட்சியத்தை அடைவதற்கு எடுக்கும் நடவடிக்கைகளை முன்று பிரிவில் வைத்து ஆராய்வார்ம்.

- (1) தமிழ்பேசும் மக்களின் ஒற்றுமையை வளர்த்தல்
 - (2) சிங்கள மக்கள் சமஷ்டியை ஏற்கச் செய்தல்
 - (3) அதுவரை, தமிழ்பேசும் மக்கள் தனித்துவத்தைப் பேணல், இம் முன்றும் ஒன்றேடான்று நெருங்கிய தொடர்புடையன.

தமிழ்பேசும் மக்களை . . .

தமிழ்பேசும் தேசிய இனத்தில் மலைநாட்டுத் தமிழர், முஸ்லிம் மக்கள், இலங்கைத்தமிழர் என மூன்று தொகுதியினருள்ளு, இவர்களுக்கிடையில் வேறுபாடுகள் இருப்பினும், முக்கியமாக மொழி ரீதி யில் ஒருமையுணர்ச்சியுண்டு.

தமிழ்பேசும் மக்களின் அரசியல் ஒற்றுமையையும் சமஷ்டி ஆட்சி முறைக்கு ஆதரவையும் வளர்க்குமுகமாகத் தமிழரசுக்கட்சி செயல் படுகின்றது. உதாரணமாக மலைநாட்டுத்தமிழர் இழந்த குடியுரிமை வாக்குரிமை ஆகியவற்றைத் திருப்பிப் பெறுவதிலும் முஸ்லிம் மக்களின் சம்பிரதாயம் வாழுமிடங்கள் குடியேற்றங்களிலும் பறி போகாமல் காப்பதிலும் அவர்களின் ஒரு பகுதியினர் விரும்பும் கயாட்சி முன்

விம் அரசை ஆதரிப்பதிலும் மட்டச்சளப்பு திருக்கோணமலை வவுனியா மன்னார் யாழிப்பாணத்தமிழர் என்ற வேற்றுமையை அகற்றுவதிலும் “சமூக உயர்வு தாழ்வுகளையும் அநீதிகளையும் குறிப்பாக ஒருபகுதி மக்களிடையே நிலவும் தீண்டாமையையும் களைந்து இலங்கை வாழ் தமிழ்பேசும் மக்களை ஒன்றுபடுத்திப் புத்துயிர்” அளிப்பதிலும் தமிழரசுக் கட்சி சிரத்தையெடுத்திருக்கின்றது.

1951, 1956, பங்குனி 1960, ஆடி 1960, 1965 ஆம் பொதுத் தேர்தல்களில் வட - சீழ் மாகாணங்களில் வாழும் மக்கள் முறையே 45000, 142000, 176000 219000, 218000 வாக்குகளைத் தமிழரசுக் கட்சிக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். வடசீழ் மாகாண மக்கள் தமிழரசு ஏற்படுவதற்கு இன்று அமோக ஆதரவு தருகின்றனர் என்பதை இப்புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன.

சிங்களம் பேசும் மக்களோ...

தமிழ் மக்களின் சமஷ்டிக்கோரிக்கையை மேற்கூறிய தேர்தல்கள் நாட்றியச் செய்திருக்கின்றன. ஆனால் சில சிங்கள அரசியல் வாதிகளும் சிங்கள முதலாளித்துவப் பத்திரிகைகளும் சபஷ்டியின் தன்மையை எதிர்த்து, அது பிரிவினையென்றும், தமிழர் ஆதிக்கத்திற்கு இடமளிக்குமென்றும் சிங்களப் பொதுமக்களிடையே பிரசாராஞ்சு செய்வது வருந்தத்தக்கதாகும். தமிழரகுக் கட்சியின் பாராளுமன்றக் குழுவினர் இக் கருத்துக்களை மறுத்து ஒற்றையாட்சியின் குறைகளையும் சமஷ்டி ஆட்சியின் நிறைகளையும் சிங்கள மக்கள் ஏற்கும் வண்ணம், பாராளுமன்றத்தை ஒரு பிரசாரமேடையாக்கி, அதன் நிரந்தர விதிகளை நன்கு பயன்படுத்தி விவாதங்கள் பிரேரணைகள் மூலம் நல் கருத்துகளை இடையருது பரப்புவதை ஒரு முக்கிய கடமையாகக் கொண்டுள்ளனர். கட்சியும் தன் கொள்கைகளைப் பொதுமக்கள் நன்கு விளங்கும் பொருட்டு காலத்திற்குக் காலம் பல சிறு பிரசரங்களை வெளியிட்டு வருகின்றது. கல்வியறிவுடைய சிங்கள மக்களில் பரந்த மனப்பான்மையுடையோர் சமஷ்டி ஆட்சி முறையே உந்ததென்று என்னத் தலைப்பட்டுள்ளனர்.

கட்சியின் இலட்சியத்தை இன் கொல்லால் சிங்களமக்கள் ஏற்கச் செய்வதே கட்சியின் கோட்பாடாகும். அதன் அமைப்புத்திட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்று “இனைப்பாட்சியின் ஒற்றுமையையும் முன்னேற்றத்தையும் கருதி சிங்களமக்களோடு நல் வெண்ணமும் நட்புறவும் வளர்ச்செய்தல்” என்ற வலியுறுத்துகிறது கட்சித்தலைவர்களின் நேரமையும் நடத்தையும் பலராலும் போற்றப்படுகின்றன.

கருத்களவில், கட்சியின் இலட்சியம் இரு பெருங்கட்சிகளாலும் ஒரளாவிற்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டதைச் கடந்த 13 ஆண்டுக் காலதிரம் காட்டுகின்றதென்கின்றனர் 26-7-57 இல் கைச்சாத்தி பய்ப்பட்ட பஞ்சா - செல்வா ஒப்பந்தத்தில் கானும் பிரதேச சபை களை அன்றைய பிரதமர் ஸ்தாபிக்க உறுதியளித்திருந்கார். “அடிப்படை நெறிகளையும் நோக்குகளையும் துறக்காது” இடைக்கால சமரசமாகக் கட்சி ஒப்பந்தத்தை ஏற்றது. அதில் வரையறுத்த பிரதேச சபைகளின் விளைவை ஒன்றுசேரும் பிரிவும் ஒத்துழைக்கும் தன்மை, பரந்த அதிகாரங்கள், வரியிடும் கடன் வாங்கும் மத்திய மானியம் பெறும் உரிமைகள் சனநாயக அமைப்பு ஆகியவை போன்ற பல அம்சங்கள் கிட்டத்தட்டத் தமிழரசுக்கட்சி உத்தேசித்துள்ள பிரதேச அரசுகளினதுபோல் இருந்தன. இச் சபைகள், அடிப்படைச் சட்டமாற்றத்தினால்லது சாதாரணசட்டத்தினால் குதந்திரக் கட்சியின் அனுசரணையோடு மாத்திரம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கக்கூடும் துர்அதிஷ்டவசமாக அமுக்கத் தொகுதிகளின் தலையிடும் ஐக்கியதேசியக் கட்சியின் போக்கும், கட்சியின் அவசர நடவடிக்கைகளுங்கூட அதன் இலட்சிய முன்னேற்றத்திற்குத் தடை போட்டன.

மூன்றாண்டிற்குப்பின்னர், 1960 ஆம் ஆண்டு பங்குணித் தேர்தலில் பின், அரசாங்கத்தை அமைக்கத் தமிழரசுக்கட்சியின் உதவியை நாடிய சுதந்திரக் கட்சி பஞ்சா - செல்வா ஒப்பந்தத்தை அமுல் செய்யும் மன்றிலையுடையதாயிருந்தது. ஆடித்தேர்தலில் பெரும்பான் மைப்பலம் பெற்றதும், தமிழ்பேசுமக்களின் நம்பிக்கைக்கு எதிராக நடந்துகொண்டது. 1965 ஆம் ஆண்டுத்தேர்தலின்பின், ஐக்கியதேசியக் கட்சித் தலைவர் கொடுத்த வாக்குறுதியின்பேரில் அக்கட்சி ஸ்திரமான ஆட்சி நடத்தத் தமிழரசுக்கட்சி ஒத்துழைத்தது. பிரதேச சபைகளிலும் பார்க்கக் குறைந்த அதிகாரங்களுடைய மாவட்ட சபைகளை நிறுவுவதற்காய மசோதாவையும் அரசாங்கம் தயாரித்து விட்டது. திரும்பவும் துர்அதிஷ்டம் ஆளுங் கட்சிக்குள் ஏற்பட்ட பிளவும் தமிழ் காங்கிரஸின் எதிர்ப்பும் மசோதா சட்டமாவதைத் தடுத்தன.

சமஷ்டி வழிகோலக்கூடிய பிரதேசசபைகளையோ மாவட்டசபைகளையோ இரு பெருங் கட்சிகளும் தனித்தனியாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டன. ஆனால் ஒரு கட்சி அமுல் செய்ய எத்தனித்தால் மற்றையது கட்சி நலனுக்காக எதிர்க்கின்றது. இத்தகைய மனோபாவம் காலப்போக்கில் மாறி சமஷ்டி சட்டாயம் ஏற்படுமென்பது தமிழரசுக்கட்சியின் தளராத நம்பிக்கையாகும். அதிகாரம்

பள்ளுக்கப்படுதல் சனநாயகப் போக்கு சிங்களம் பேசும் மக்களிடையே யுள்ள தொகுதிகளும் வெஷ்டிகோரும் குழந்தை எழுவனதைத் தடுக்க முடியாது. ஒர்றையாட்சியின்கீழ் இருதேசிய இனம் ஒருமுகபாக இயங்காமை நாட்டின் முன்னேற்றத்தைப் பாதிக்குமென்பது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினால் மாத்திரமன்றி அணிவராலும் ஏற்கப்படும் காலமும், வாழுவோம் - வாழவிடுவோம் என்னும் மன நிலைத்திப்ப தும் தவிர்க்கமுடியாததாகும். ஆங்கிலேயர்டமிருந்து இலங்கை சுதந்திரப்பெற 150 ஆண்டுகள் எடுத்தது. சிங்களம் பேசும் மக்களிடமிருந்து தமிழ்பேசும் மக்கள் சபஷ்டி சுதந்திரம் பெறும் கால அளவு தமிழ்பேசும்மக்கள் கையில் பெருமளவில் தங்கியிருகின்றது என்கின்றனர்.

அதுவரை.....

சபஷ்டி தோன்றுவதற்காய குழந்தை ஏற்படும்வரை தமிழ் பேசும் இனத்தின் தனித்துவத்தைக் காப்பது இன்றியமையாதது. தனிச்துவமின்றேல், சமஷ்டியோ சுதந்திரத் தமிழர்சோ பற்றிய பிரச்சினைக்கு இடமேயில்லை. தனித்துவத்தைப் பேணுவதில் தமிழ் பேசுமக்கள் கட்சிவேறுபாடின்றி உழைக்கிறுக்கின்றனர். அதில் தமிழரசுக் கட்சி பெரும் பங்கு வகித்திருக்கின்றது.

மக்களாட்சி நிரந்தர பெரும்பான்மையாட்சியின்று; பெரும் பான்மையினர் நலன் கவனிக்கப்படும்போது சிறுபான்றையினர் ஜீவா தார உரிமைகளாகுதல் மதிக்கப்படல் வேண்டும். சுதந்திரஇலங்கையில் ஆட்சிப்பொறுப்பேற்ற அரசாங்கங்களில் சட்ட, நிர்வாக நடவடிக்கை களினால் தமிழ்பேசும் மக்களின் பல முக்கிய உரிமைகள் பாதிக்கப்பட்டன. அவர்கள் பாராளுமன்றத்தில் எழுப்பிய நியாயமான ஆட்சேபங்களுக்கும், பிரத்தியேகமான கலந்துரையாடல்களுக்கும் ஆட்சியாளர் போதியளவிற்குச் செலிசாய்க்கவில்லையாகையால் ஆட்சியாளரின் நடவடிக்கைகளைப் பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியேயும் எதிர்க்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தமிழரசுக் கட்சிக்கு ஏற்பட்டது என்று கூறுகின்றனர்.

இந்த எதிர்ப்பை இந்தியா கையாண்ட நேரடிநடவடிக்கை, சுதந்தியாக்கிரகம், சட்டமறுப்பு போன்ற ஆயுதங்கள்ருலம் தமிழரசுக் கட்சி முன்னின்று நடத்தியது. உரிமைக் கிளர்ச்சி மக்களுக்குப் பல இன்னல்களை விளைத்தது. இருந்தும் அவர்கள் மனத்தளர்ச்சி எய்த வில்லை. தியாகமின்றி உரிமைகளை நிலைநாட்டமுடியாதன்றே.

தனிச்சிங்களத் திணிப்புத்தான் நேரடி நடவடிக்கைகளுக்கு முக்கியகாரணமாகும். தமிழ்பேசும் மக்களை எதிர்நோக்கிய வேறு பல பிரச்சினைகளும் துணைக்காரணங்களாக அமைந்தன. 19-8-56 இல்

தமிழரசுக்கட்சியின் பிரசித்திபெற்ற திருமஸூத்தேசிய மகாநாடு ஆட்சியாளருக்குத் தேர்ந்தெடுத்த நாலு முக்கிய கோரிக்ளைகளை விடுத்தது. அவையாவன :

- (1) சமஸ்தி ஆட்சி நிறுவுதல்.
- (2) நியாயமான முறையில் பிரஜா உரிமை வழங்கல்.
- (3) திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றம் உடனடியாகத் தடுத்து
- (4) தமிழ் மொழிக்குச் சம அந்தஸ்துக் கொடுத்தல்.

இவைகளே அன்றைய, அதற்குப் பின்வந்த அரசாங்கங்களுடன் கட்சி நடத்திய பேச்கவார் ததைகளுக்கு அடிப்படையாக இருந்தன என்று பொதுவாகக் கொள்ளலாம்.

சமஸ்திக் கோரிக்ளையின் பலாபலன்கள் பற்றி முன்னே கருக்கிப் பார்த்துவிட்டோம். பிரஜா உரிமைச் சட்டங்கள் பெரும் பாலான மஸீநாட்டுத் தமிழரின் குடியுரிமையையும் வாக்குரிமை யையும் பறிப்பதற்கு வழிகோவின. தமிழ்பேசும் மக்கள் எங்கு வாழி இரும் அவர்கள் நல்வாழ்வுக்காக உழைப்பதே தமிழரசுக்கட்சியின் கொள்கையாகும். எனவேதான், மஸீநாட்டுத்தமிழர் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு, அவர்கள் தலைவர்களுக்கு ஆதரவுதரும் வகையில் தமிழரசுக்கட்சி அரசாங்கத்தைப் பலமுறை வற்புறுத்தியிருக்கின்றது. சிறீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்த அடிப்படையில் தங்கள் பிரச்சினைகளுக்கு முடிவுகாண எத்தனிக்கப்படுகிறதென்கின்றனர்.

பரம்பரைத் தமிழ் பிரதேசங்களில் சிங்களக்குடியேற்றத் தட்டங்கள் டொனமூர் மந்திரிகள் சபை காலந்தொட்டு அரசாங்கத்தினால் அமுல்செய்யப்பட்டுவந்தன. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்குமிடத்து, வேலையற்ற மேலதிக் சிங்களமக்கள் பயன்படுத்தப்படாது கிடக்கும் நிலங்களைப் பயன்படுத்தச் செய்வது நியாயமானதாகும். கடந்தகால ஏனையசம்பவங்களோடு சேர்த்துப்பார்க்கும்போது, திட்டமிட்ட குடியேற்றங்களும், முடிசார் காணிகளைச் சட்டாரிதயற்ற முறையில் தனியார் கைப்பற்றுதலும், இலங்கையைச் சிங்கள-பௌத்த நாடாக்கும் எத்தனத்தில் ஒரு அம்சமென்று தமிழரசுக்கட்சி கூறுகின்றது. பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தத்தின் படி, முடிக்குரிய காணியைப் பெற்று குடியேற்றப்படுகிறவர் யாரென்று நிர்ணயிக்கும் உரிமை பிரதேச சபைக்கு விடப்பட்டது. ஒப்பந்தம் கிழித்தெறியப்பட்டாலும், தமிழரசுக் கட்சியின் நடவடிக்கைகள், பரம்பரைத் தமிழ்ப் பிரதேசம் தொடர்ந்து பறி போவதைப் பெருமளவிற்குத் தடை செய்திருக்கின்றது என்கின்றனர்.

1956 ஆம் ஆண்டு தனிச்சிங்களச் சட்டம், ஏற்கனவே குடியுரிமை இழக்காத தமிழ்பேசும் மக்கள் அனைவரையும் இரண்டாந்தரப் பிரசைகளாக ஆக்கக்கூடிய பாரதாரமான சட்டமாகும்.

பஷ்டா-செல்வா ஓப்பந்தம், வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில், சிங்கள மொழியின் சட்டரீதியான நிலைக்கு முரண்படாத முறையில், தமிழைப் பரிபாலன மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டது. ஏனைய பகுதி எனில் வாழும் தமிழ்பேசும் மக்களும், தமிழ்மொழியில் (1) அரசாங்கத்துடன் தங்கள் கருமங்களை ஆற்றலாம். (2) பல்கலைக்கழகம் வரை கல்விபயில்லாம் (3) அரசாங்கசேவைப் பரிட்சைகளை எழுதலாம். இவற்கோடு, ஸ்தலஸ்தாபனங்கள் தாம் விரும்பிய மொழியில் கருமங்கள் ஆற்றலாம். இந்த நெறிகளைப் பெரும்பாலும் 'இன் பற்றி, 1958 ஆம் ஆண்டில் தமிழரசத் தலைவர்களைச் சிறையில் வைத்துக் கொண்டே "நியாயமான தமிழ் உபயோகச் சட்டம்" ஆக்கப்பட்டது இச்சட்டத்தை அமுல் செய்வதற்குப் பதிலாக சிங்களத்தைத் தமிழ் பேசும் மக்கள்மீது சிறீமா அரசாங்கம் திணிக்க எத்தனைத்ததை தமிழரசுக்கட்சி தலைமைதாங்கி நடத்திய 1961 ஆம் ஆண்டு இருமாதக் கச்சேரிமுற்றுகைச் சத்தியாக்கிரகமும் சட்டமறுப்பும் தடுத்தன. முதன் முதலாக, 1965 தொடக்கம் 4 வருடங்கள் தமிழரசுக்கட்சி ஜக்கியதேசியக்கட்சி அரசாங்கத்தின் ஓர் அங்கமாக இயங்கியது. தமிழ்மொழி விதேட சட்டம் அமுல்செய்வதற்கு வேண்டிய சட்டவிதிகள் 1966 ஆம் ஆண்டு ஆக்கப்பட்டது. ஆனால் இவ்விதிகளை நன்கு நடைமுறைப்படுத்தவும் வட-கீழ்மாகாணங்களில் நிர்வாகத்தைத் தமிழில் நடத்தவும் ஆவணசெய்ப்படவில்லை. இருந்தும் கட்சியின் கிளர்ச்சிகள் சிங்களம் மாத்திரம் கொள்கையில் எவ்வளவோ மாற்றங்களையும், தமிழின் அந்தஸ்தில் பெருமளவு முன்னேற்றத்தையும் ஆக்கியுள்ளதென்று கூறுகின்றனர்.

இறுதியில்

பல இன மொழி மத வெறுபாடுடைய சமூகத்திற்குகந்த கூட்டாட்சி முறையை இந்நாட்டிலே ஏற்படுத்துவதற்குத் தோன்றிக் கடந்த 20 வருடங்காலமாக தமிழரசுக்கட்சி சமங்கி ஏற்படும்வரை ஒர்றையாட்சியின் கீழ் தமிழ்பேசும் இனத்தின் தனித்துவம் கைரந்தமியாது பேணிக்காப்பதற்குப் பாரானுமன்றத்திற்கு உள்ளும் புறமும் சட்டரீதியான, சட்டரீதியற்ற ஆனால் அறத்தின் பாற்பட்ட நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கின்றதென்பர். அதன் சிந்தனைகள் செயல்கள் நடைமுறைகள் அணைத்தும் அணைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்று எதிர்பார்க்கமுடியாது. பொதுநலை முன்னிட்டு தமிழரசுக்கட்சி இதுவரை செய்த தியாகமும், அதன் தலைமையில் தமிழ்பேசும் மக்கள் நடத்திய சாதனீக உரிமைப் போராட்டமும் உலகத்தமிழர் வரலாற்றில் இடம்பெற்று விட்டதென்றும் கட்சியினர் கூறுவர்.

அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் ஆதார உரிமைப் பட்டியல் ஒன்று இல்லாதிருத்தல்

கிழக்குத் தேசங்களில் பண்ணெடுங் காலமாக நிலவி வந்த ஆட்சி முறை முடி ஆட்சி எனப்படும். அதாவது ஒரு அரசனின் ஆணைப்படியே நாட்டின் இராச்சியம் நிர்வகிக்கப்படுதல், முடிதாங்கும் மன்னன் அரசு பரம்பரையில் உதித்த ஒருவனுக் கிருப்பதே வழமை எனினும் சிறுபான்மை புற நடை போல, தேர்வு முறையில் ஒருவன் அரசனுக்கப் பெறுவதும் உண்டு. பட்டத்து யானை தூக்கி வருபவளை மன்னாங்கி அவனுக்கு முடிகுட்டுவது என்ற ஒரு பாரம் பரியமும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. ஆனால் அத்தகைய தேர்வு தெரிவு செய்யப் பெறுபவனின் அதிஷ்டத்தின் அளவைக் காட்டுமேயன்றி அவனுடைய தகைமை தராதரத்தின்பாற் பட்டதன்று.

இராச்சியப் பொறுப்பு தனி ஒருவனில் தங்கியிருந்தது; அவன் தன் பொறுப்பை ஒப்பேற்றுவதில் மக்களுக்கோ அல்லது ஒரு குழுவினர்க்கோ உத்தரவாதியாக இருக்கவில்லை. மன்னனின் ஆணையாளர்களும் பிரதிநிதிகளும் நாட்டின் பாகங்களில் மன்னனின் ஆணையை நிர்வகிப்பர். மன்னனின் ஆணையாளர்களையும் பிரதிநிதிகளையும் தெரிவு செய்வதில் மன்னனின் தீர்ப்பே முடிவானது. பெரும்பாலும் மன்னனின் பந்துக்கள் முக்கிய பதவிகளை வகிப்பர்.

அரசனுக்கு இராச்சியப் பொறுப்பை நிர்வகிப்பதில், புத்திமதி கூறவும் ஆலோசனை செய்யவும், மந்திரிமார்களும் வேறு முதியோர்களும் கடமை செலுத்துவர். ஆனால் இத்தகைய ஆலோசனைகளோ புத்திமதிகளோ புத்திமதிகள் என்ற அந்தஸ்திற்கு மேற்பட்டவையன்று. மற்றையோர் தரும் ஆலோசனைகள் புத்திமதிகள் எதுவாயினும் அரசனின் முடிவே இறுதியானது. அரசனின் விருப்பத்திற்கு முரண்பாடான புத்திமதிகளைக் கூறுகின்ற மந்திரிமார்களோ இதரர்களோ அரசனின் கோபத்திற்காளாகி சிறைவாசம் அல்லது சிரச்சேதத்தை பரிசாக்கப் பெறுவதும் வழக்கம். இச்சித்திரத்தையே நாம் தமிழ் இலக்கியத்திலும் வரலாற்றிலும் ஏன் சினிமாத்திரங்களிலும் கண்டிருக்கிறோம்.

இத்தகைய அரசு முறையை ஆங்கிலத்தில் Personal Rule என்பர் தனிமனிதனின் ஆட்சி என்று கூறலாம். இவ்வரசு முறையே கிழக்குத்தேச மக்கள் பாரம்பரியமாக அறிந்த முறை இதுவே அவர்கட்டுப் பரியும் அரசு முறை என்பது மிகைப்படுத்திக் கூறுவதாகாது. இக்கருத்தை மனதிற் கொண்டே பிரிட்டிஸ் காம்ராச்சிய காலத்தில்

விதானை, உடையார், மணியகாரன் முதலாய சிராமாதிகாரிகளைக் கொண்ட நிர்வாக அமைப்பை நெடுங்காலமாக அரசாங்கம் நிலை நாட்டியது. பாரம்பரியமாக வழிவந்த கருத்துக்கள், பிரதிமைகள், கங்கேஞ்சங்கள் ஆகியவை இதற்கு மாறுத்தனக்கையதன்று. அதன் காரணமாகவே இன்றும் பிரதமர் பதவிக்கு பிரதமராக இருந்தவரின் விதவை, மன்ன், மான், மருகன் என்ற முறையில் வாக்காளர் செய்யும் தெரிவு அமைகின்றது பரம்பரையாக ஆதிக்கம் நடாத்திய குடும்பங்களில் உதித்தவர்களையன்றி வேறொரையும் இலங்கையில் இது வரைகாலமும் பிரதமராக வாக்காளர்கள் தெரிவு செய்யவில்லையோ

மக்களாட்சி அல்லது ஜனநாயகம் என்ற அரசுமுறையில் அதிகாரத்தைக் கொண்டு நடாத்தும் தலைமைப்பீடம் வாக்காளர்ப் பொதுமக்களாலேயே தெரிவுசெய்யப்படுகிறது. குறிக்கப் பெற்ற கால இடைவெளிக்குப் பிந்தாமல் நடாத்தப்பெறும் தேர்தல்களில் பெரும்பால்மை மக்களின் ஆதரவைப் பெற்ற கட்சி அல்லது ஒரு வினர் அதிகார உரிமையைப் பெறுகின்றனர். வெவ்வேறு கட்சி யினரும் தங்கள் தங்கள் குறிக்கோள் திட்டம், கொள்கை, இட்டியங்கள் செயற்றிறன், சென்றகாலத்தில் தாங்கள் ஆற்றிய சாதனைகள் ஆகியவற்றை முன் வைத்தே வாக்காளரின் ஆதரவைக்கோரல் வேண்டும் எனினும் அநேக சிழக்குநாடுகளில் சாதி, இன், மொழி மதப்பிரிவினைகளையும் அவற்றின்பாற பிறந்த வாஞ்சை அல்லது துவே ஷங்களையுமே முக்கிய சிபார்க்களாக முன்வைத்து அதிகாரபீடம் ஏறுவது பிரத்தியட்சம்.

இத்தகைய தப்பு வழிகள் பயன்தருவதே அவை தீவிரமாகக் கையாளப்படுவதன்காரணம். சர்வதேச அடிப்படையில் சகோதர வாஞ்சையை (சகோதரத்துவ உணர்ச்சி) வளர்க்கவேண்டும், கடைப் பிடிக்க வேண்டும் என்று பிரகடனம் செய்யும் மார்க்கியக் கட்சிகள் இலங்கை என்ற சின்னங்கிறு தீவில் உள்ள சிறு சமுதாயத்திடையே சகோதர வாஞ்சை நிலைநாட்டப்படல் வேண்டும் என்று கூறுவதை விட்டு சிங்களம் மாத்திரம் என்ற கோஷத்தையும் புத்தமதம் என்ற சுலோகத்தையும் சிலர் கிழப்பிக்கொண்டிருப்பதே இதற்குச் சான்று படக்கும் என்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

ஜனநாயக தர்மத்தின் அடிப்படைக் கருத்துக்கள் பண்ணெடுங்காலமாக பிரிட்டனிலும் இதர சில சமுதாயங்களிலும், சிந்தனையாளர் மத்தியிலும், தெளிவாகியிருந்த பொழுதிலும் பொதுமக்கள் வனத்தை வரும் தன்மையில் கோலாகலமாக அவை பகிரங்கமாகப் பிரகடனப்படுத்தப் பெற்றது. ஃபிராண்ஸ் நாட்டில் 1789-ஆம்

ஆகூடில் ஏற்பட்ட வரலாற்றுப் பிரபஸ்யம் வாய்ந்த ஃபிரெஞ்சுப் புரட்சியின் பொழுதுதான் என்று கருவது மிகையாகாது. ஜனநாயக தர்மத்தின் பண்புகளை சுய உரிமை, கோதரத்துவம், சமத்துவம் என்ற மூன்று பதங்களில் அர்த்தம் நிறைந்ததாக பொதிந்து உலகிற்கே அர்ப்பணிக்களார் ஃபிரெஞ்சு மக்கள். இம் மூன்று பதங்களுள் சுய உரிமை சமத்துவம் என்ற இரண்டும் பெரும்பாலும் பிரயோகிக்கப் பெற்றும் கோரப்பட்டும் வருகின்றன. ஆயின் கோதரத்துவம் என்ற பதத்தில் அடங்கியிருக்கின்ற கருத்திற்கு அதிகம் கவனம் கொடுப்புவதில்லை. ஆனால் அது மிக முக்கியமானது.

ஜனநாயக தர்மம் ஓர் உயிருள்ள தத்துவம். வேறுபடுகின்ற சூழலுக்கேற்றவாறு ஜனநாயக முறை, அடிப்படைப்பண்புகள் தவறுத் வகையில், இயைந்து கொடுக்கும் ஆற்றல் உடையதென்பதை பிரிட்டனின் வரலாறு விளக்கிக் காட்டும். பொருளாக்கச் சாதனங்கள் தனியார் சொத்துடைமையாக இருந்த காலத்திலும்சரி பொருளாக்கச் சாதனங்கள் அரசுடைமையாகிய காலத்திலும் சரி, தலையிடாக கொள்ள நிலவியகாலத்திலும் பொதுநலச் சமுதாயம் (Welfare State) என்ற இலட்சியம் நிலவுங்காலத்திலும் சரி, கோரயுத்தங்கள் நிகழ்ந்த காலத்திலும் சரி, சமாதானம் நிலவுங்காலத்திலும் சரி சாம்ராச்சிய உணர்ச்சி திணைத்த காலத்திலும் சரி, சாப்ராச்சிய உணர்ச்சியைத் தியாகம் செய்த காலத்திலும் சரி, பிரிட்டனில் ஜனநாயக அரசு முறை செவ்வனே இயங்குவது ஜனநாயக தர்மம் ஓர் உயிருள்ள தத்துவம் என்பதற்கு ஆட்சேபிக்கவோண்டுத எடுத்துக்காட்டாரும்.

மாற்றமும் வளர்ச்சியும் பொதிந்த சூழலுக்கேற்றவாறு ஜனநாயக அரசமுறை இயைந்து இயங்குவதை ஆராயும் பொழுது கோதரத்துவ உணர்ச்சி அரசியல் சமுதாயத்தில் நிலவிலேண்டியதன் அத்தியாவசியமும் ஆதார உரிமைகள் பிரகடனப் படுத்தப்பெற்று நிலைநாட்டப்படுவது எவ்வளவு இன்றியமையாததென்பதும் ஒருங்கே தெளிவாகப் புலப்படும்.

தனிமனிதர்கள் பலரை ஒரு அரசாட்சியின் கீழ் உள்ளடக்கி யதே அரசியல் சமுதாயமாகும். அந்த அரசியல் சமுதாயத்தைப் பிரதிபலிக்கும் அரசு சமுதாயத்தின் சுபீட்ச நிலையை உச்ச மட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்வதையே குறிக்கோளாகக் கொள்ளல் வேண்டும் ஆனால் சமுதாயத்தின் சுபீட்சம் என்பது தனி மனிதரின் சுபீட்சத்தின் கூட்டுத் தொகையிலேயே தங்கியுள்ளது. தனி மனிதரின் சுபீட்சத்தை வளர்க்காது சமுதாயத்தின் சுபீட்சத்தை உச்சமட்டத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பது அர்த்தமற்றது எனினும் அதே சமயத்தில் தனி மனிதனின்

கபீட்சத்திற்கும் சமுதாயத்தின் கபீட்சத்திற்கும் இடையே முரண் டாடு தோன்றக் கூடிய நிலை எழுவது கூறும். முக்கியமாக அரசு கடைமை பரந்தும் அரசாங்கத்தின் தொழிற்பாடு விரிந்தும் பொது நலங்கு சமுதாயம் என்ற இலட்சியத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் சூழலில் இத்தகைய முரண்பாடுகள் பதிவதற்கு இடமுண்டு.

கபீட்சம் என்பது ஒருவனின் இச்சை பூர்த்தி செய்யப்படுவதில் அடங்கும். இச்சைகள் அல்லது விறப்புக்களைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே ஒருவன் கபீட்சம் கடைகிறான். ஒருவன் கபீட்சம் அடைவது அவனின் கய உரிமை. ஆனால் தனி மனிதன் ஒருவனின் இச்சை பூர்த்தி செய்யப்படுவது வேறு ஒரவரை அல்லது பலரைச் சரண்டுவதனால் அல்லது மற்றையோரின் வளர்ச்சியைத் தடைசெய்வதால் பெறப்படுவதாகவும் அமையக் கூடும். அஃதே நிலைமையாயின் சமுதாயத்தின் கபீட்ச நிலை உச்சமட்டம் எய்துதல் என்ற குறிக் கோருங்காக தனிமனிதனின் அல்லது ஒரு சில தனிமனிதரின் கபீட்சம் உச்சநிலை எய்துதல் தடை செய்யப் பெற்றுக் கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்பது வெள்ளிடை மலை. சமுதாயத்தின் கபீட்சம் உச்ச நிலை எய்துவது என்பதை ஆங்கிலத்தில் *The Highest Good of The Largest Number* என்பார். தமிழில் ஆகக் கூடிய தொகையினரின் அதியுயர்ந்த நலனே சமுதாய நலன் அல்லது கபீட்சம் உச்சநிலை எய்துதல் எனலாம்.

தனிமனிதனின் கபீட்சத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கய உரிமைக் கும் சமுதாய நலன் அல்லது கபீட்சம் உச்ச நிலை எய்தல் வேண்டும் என்ற குறிக்கோருங்க்கும் முரண்பாடு ஏற்படும்பொழுது தனிமனிதனின் கயஉரிமை கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும் என்று தத்துவ ரீதியில் சொல்லிவிடுவது கலபம். நடைமுறையில் இது பெரும் பிரச்சினையைக் கிழப்பக்கூடிய நியதி. கபீட்சம் என்பது ஓர் உள்ள உணர்ச்சி அகத்தில் அனுபவிக்கப்படுவது. ஒருவருடைய உள்ள உணர்ச்சியும் இன்னொருவருடைய உள்ள உணர்ச்சியும் ஒப்பிடவோ அளக்கவோ கூடியதன்று. சில நியமங்களைக் கொண்டே ஒப்பீடு செய்யலாம். அந்தியமங்கள் ஆட்சேபனீக்குள்ளாகக் கூடும்.

எனவே தனிமனிதனின் கய உரிமை கட்டுப்படுத்தப்படும் பொழுது அதனால் அவன் அடையும் கபீட்சக்குறைவின் பரிமாணத் தையும் அதே நடவடிக்கையால் சமுதாயத்தின் கபீட்சம் அதிகரிக்கும் பரிமாணத்தையும் எடைபோட்டு ஒப்பீடு செய்து எந்த மட்டத்தில் தனி மனிதனின் கய உரிமை கட்டுப்படுத்தப்படுவது சமுதாயத்தின் கபீட்சத்தை உச்சமட்டத்தில் வைக்கும் என்று நிர்ணயிப்பது மிகவும் கடினம். தனி மனிதனின் கய உரிமை நியாயமற்ற

முறையில் பாதிக்கப்பட்டு சமுதாயத்தின் கபிடசம் உச்சநிலை எய் தும் என்பது முன்னுக்குப் பின் முரணை நிலைமை. சமுதாய நலன் என்ற குறிக்கோளை யெத் தமிழலும்பொழுது தனிமனிதனின் சுய உரிமை கட்டுப்படுத்தப்படக் கூடிய நியாயமான எல்லை தலைமை இன்னதென்று வரையறுக்கப்படவேண்டியது வெளிப்படை. இதன் காரணமாக தனிமனிகளின், அதாவது குடிமனின் ஆதார அல்லது அடிப்படை உரிமைகள் திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்பெற்று காலக்திற்குக் காலம் மாறிக்கொண்டிவரும் அரசாங்கக் கட்சிகளின் “பெருர்பான்மைப்” பலத்தால் பாதிக்கப்படாத வகையில் அரசியல் அமைப்புத்திட்டத்துடன் இனைக்கப்படவேண்டும் என்பது தெளிவாருகும். அதாவது குறிப்பிட்ட அரசியல் சமுதாயம்—தற்காலிக பெரும்பான்மைப் பலம் பெற்ற கட்சிமாத்திரம் அன்று ஒருமைப்பாட்டுடன் ஒப்புதல் செய்யும் எல்லைகளுக்குள் மட்டுமே தனி மனிதனின் சுய உரிமை கட்டுப்படுத்தப்படக் கூடும் என்ற நியதி தொக்கிருக்கிறது. அரசியல் அமைப்புத்திட்டத்தின் இனைபிரியாப்பாகமாக ஆதார உரிமைகள் பிரகடனப்படுத்தப் படுகின்றது வழக்கம்.

ஒரு அரசு சமுதாயத்தினுள் அடங்கும் தனி மனிதர் மொழி, இன, மத, பிரசேச. தொழில் அடிப்படையில் பல்வேறு தொகுதி களாகி தொகுதி நயத்தை (Group Interest) நாடுபவராகவும் காட்சி அளிப்பது இயல்ல. தொகுதி நயங்கள் ஒன்றிற் கொன்று முரண்பாடு டையகாக இருப்பதும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதே. பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவைப்பெற்றுவிடும் அரசியல் கட்சியே அதிகாரபீடும் ஏற்கின்றது. எனவே பெரும்பான்மைத் தொகுதியினரின் தொகுதி நயத்தை அபிவிருத்திசெய்ய அரசாங்கம் முற்படுவது எதிர்பார்க்க கூடிய நடவடிக்கை. அவ்வாறு பெரும்பான்மைத் தொகுதியினரின் நயத்தை முன்னேற்றுவதற்காக உழைக்கும் அரசாங்கம் சிறுபான் மைத் தொகுதியினரின் நயங்களை நியாயமற்ற முறையில் பாதிக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகளை எடுக்கநேரிடும் அல்லது எடுக்கும்படியான நெருக்கத்திற்கோ நிற்பந்தத்திற்கோ ஆளாகக்கூடும். இச் சூழலில் தனி மனிதனின் சுய உரிமையைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் ஆதார உரிமைகளே சிறுபான்மைத் தொகுதியினரின் நிலைமை பாதிக்கப் படாத வகையில் அபயமளிக்கக் கூடியதாக இருக்கமுடியும். ஆதார உரிமைகள் அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதே பெரும்பான்மையினரின் கொடுங்கோண்மை உருவாகாமல் விமோசனம் அளிக்க ஏதுவாகும்.

ஜனநாயகம் முதிர்ச்சியுற்ற நாடுகளில் ஜனநாயக தத்துவம் என்பது இனைவினைக்கமாக விட்டுக்கொடுத்து ஒருமைப்படுவது என்றும் தொகுதி நய முரண்பாடுகளைச் சமரசமாக்குதல் மூலமே

ஜனநாயக அரசு செயல்படுகிறதென்பதும் தெளிவாகப் புரியும் நியதிகளாகும். ஆங்கிலத்தில் இக்கருத்துக்களை Government by Consent and Compromise என்றும் Reconciliation of conflicting interests என்றும் கூறுவர். இச்சிரிய பண்புகள் பொலிந்திருப்பதே ஜனநாயகம்; என்னிக்கையில் கூடியவர்களின் விருப்பத்தை என்னிக்கையில் குறைந்தவர்கள் மேல் சமத்துவது ஜனநாயகம் அன்று.

சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை முக்கியமாக வளர்க்கவேண்டிய சமுத்யாப்பிரிவுகளிலும் அப்பண்பு வளர்க்கப்படாது அதற்கு எதிர்மாருள கருத்துக்கட்டு ஊக்கமளிக்கப்படுவது விசனிக்கப்படவேண்டிய விடயமாகும். அண்ணையில் ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சி ஒன்று குறிப்பிடத் தக்கதாக அமைகின்றது. சமுதாயத்தின் எத்துறையிலும் சகோதரத்துவ உணர்ச்சி வலுப்பெறுவிட்டிரும் ஒரு நாட்டின் தொழிலாளர் துறையில் இப்பண்பு மலரவேண்டும். தொழிலாளர் என்ற ரீதியில் அவர்கள் சகோதரத்துவத்துடன் ஒத்தியங்கிக் கருமாம் ஆற்றுவது அவர்களின் நயத்தைப் பேணவும் விருத்திசெய்யவும் இன்றியமையாத நடவடிக்கையாகும். ஆயினும் இலங்கையில் அரசாங்க ஊழியர் உலகில், தமிழ்மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஊழியரின் ஊழியத்துறை நயங்கள் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தால் பாதிக்கப் பெற்ற பொழுது அகில இலங்கை அடிப்படையில் இயங்கும் அரசாங்க ஊழியர்களின் தொழிற் சங்கங்கள் வாழாவிருந்தன. நம்ம் அரசாங்க ஊழியர்கள் தாமே தனித்தியங்கி நீதிமன்றத்தின் முன்னர் தங்கள் குறையைக் கொண்டு சென்று வாதாடினர் இதுவே அண்மையில் தினசரிகளில் கோடூஸ்வரன் வழக்கு என்று பிரபலமய்தியதாகும். இவ்வியாசசியப் போரில் பிரதிவாதி என்ற கோதாவில் நீதி மன்றத்தின் முன்னர் நிறுத்தப்பெற்ற இலங்கை அரசாங்கம் ஒரு சட்ட நுனுக்கத்தை முன்வைத்து வாதியின் மனுவை ஆட்சேபித்தது. இச்சட்ட நுனுக்கம் உழுத்துப்போன ஒரு பாரம்பரியக் கருத்தேயாகும் அதாவது, அரசாங்க ஊழியர் அனைவரும் அரசனுடைய சித்தத்தின் பிரகாரமே பதனி பெறுவதும் வகிப்பதும்; அதன் காரணமாக வேதனத்தகராறு போன்ற விடயங்களில் அரசாங்க ஊழியர் அரசாங்கத்தின்மீது வழக்குத் தொடர இயலாதவர் என்பதாகும். அரசனை நீதிமன்றத்தின் முன்பு கொண்டுவரக்கூடாது என்ற சம்பிரதாயத்தின் பேரிலேயே இச்சட்ட நுனுக்கம் உருவெடுத்தது. ஆனால் இன்றைய உலகில் பரந்து விரிந்த அரசாங்க நிர்வாக அமைப்பில் லட்சாதி லட்ச மக்கள் அரசாங்கத்தின் கீழ்சேவை செய்து ஊதியம் பெற்று வாழுகின்ற சமுதாய ஒழுங்கில் இப்பூர்வீகச் சட்டச் சம்பிரதாயம் பொருத்தமற்றதாகிவிட்டது. எனினும் இலங்கை அரசாங்கம் எடுத்துரைத்த ஆட்சேபணையை ஈப்ரீம்கோடு

ஏற்றுக் கொண்டு தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்கள் சார்பில் அரசாங்க ஊழியர்கள் தாக்கல் செய்யப்பெற்ற மனுவை நிராகரித்து விட்டது. இத்தீர்ப்பை ஆட்சேபித்து வண்டனிலுள்ள அதி உயர்நீதி மன்றக் திறஞ்சி (Privy Council) அப்பீல் மனுச்சமர்ப்பிக்கப் பெற்றது. இவங்கை கப்பிரிச் கோடு கொடுத்த தீர்ப்பை ஆதரிக்கமுடியாதென்று வண்டன் உயர்நீதி மன்றம் ரத்துச் செய்துவிட்டது. அதாவது அரசாங்க ஊழியர்கள் அரசாங்கத்திற்கு மாருக ஊதியத்தகராறுகளில் வழக்கு கூட தொடர்ந்து நீதிமன்றங்கள் முன்பு நீதிகோர உரித்துடையர் என்று முடிபு செய்தது.

இவ்விவகாரத்தில் கவனிக்க வேண்டிய விடயம் இதுவே. தமிழ் அரசாங்க ஊழியர் வண்டன் அதி உயர் நீதிமன்றம் முன் எடுத்துச் சென்ற விடயம் தமிழ் அரசாங்க ஊழியர்க்கு மட்டுப்பன்றி அரசாங்க ஊழியர் அனைவர்க்கும் பொதுவான அதி முக்கியமான வியாச்சிய மாரும்; ஊதியத்தகராறுகளில் அரசாங்க ஊழியர் அரசாங்கத்தின் மீது வழக்குத்தொடர் உரிமை உடையவரா அல்லவா என்பதாகும். ஆனால் இச் சட்ட நுட்பப் போராட்டத்தைக் கொண்டு நடாத்திய அரசாங்க எழுது விலைஞர் சங்கத்திற்கு இதர தொழிற் சங்கங்கள் எதுவித ஆகரவும் நல்கவில்லை. தமிழ் அரசாங்க ஊழியர் அல்லாத ஏனைய அரசாங்க ஊழியர் எதுவித பங்கும் எடுக்கவில்லை. இனபேத உணர்ச்சி அவ்வளவு ஆழமாகச் சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை அழக்கியிருக்கிறது: தொழிற் சங்க உலகிலேபே சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை இனபேதம் அவ்வளவாகப் பாதித்திருக்கும் பொழுது இதரதுறைகளில் நிலைமை எவ்வாறிருக்கும் என்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. சகோதரத்துவ உணர்ச்சியை பொதுமக்களிலையே சாதனைகளாலும் போதனைகளாலும் வளர்க்கும் கடமை தலைவர்கள் மேலும் பத்திரிகைகள் மேலும் அமையும். ஆனால் வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் விளைவுதென்ன? உண்மையில் பொதுமக்களிலையே இனபேத உணர்ச்சி இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டும்; தலைவர்களிடமும் அதிகாரம் செலுத்துபவரிடையேயும் தான் இனபேதக்குரோதம் தாண்டவமாடுகின்றது.

ஆதார உரிமைகள் தனி மனிதனின் கய உரிமையைப் பேணுவதன் மூலம் சிறுபான்மைத் தொகுதியினரின் நிலைமையைப் பாதுகாப்பதைவிட வேறுமொரு மகத்தான் சேவையை ஜனநாயகம் முதிர்ச்சி அடையாத நாடுகளில் அளிக்கின்றன. ஆதார உரிமைகள் பிரகடனப்படுத்தப்படுவதன் மூலம் பொதுமக்கள் ஜனநாயகத் தத்துவத்தையும் அதன் பண்புகளையும் அறிவதற்கும் அவற்றை மனத்தில் பதியவைத்தற்கும் விசேட வாய்ப்பு உண்டாகின்றது. அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்திலேயே ஆதார உரிமைகள் சேர்க்கப்படுவதன் நியித்தம் அவற்றின் முக்கியத்துவம் மாதில் அமுத்தப்படுகின்றது.

சிறுபான்மையோரின் நயங்களைப் பாதுகாப்பதையே முக்கிய நோக்கமாக சொன்னாலும் ஆகார உரிமைப் பட்டியல் ஒன்றைச் சேர்க்கவேண்டுமென்று சிறுபான்மை இனத்தவர் ஏன் நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை என்ற வினா எழுகின்றது.

இரு பெருந் தலறுகளை அன்றைய அரசியல் வாதிகள் இழைத்து விட்டனர். முதலாவதாக சிறுபான்மையோரின் கோரிக்கை மகாஜன அடிப்படையில் எழுப்பப்படவில்லை. மகஜனர்கள் மூலமூம் விசாரணைக் குழுக்கள் முன்பு நியாயம் பேசுவதன் மூலமூம், அரசாங்க சபையில் வாதிப்பதன் மூலமூம் சிறுபான்மையினரின் கோரிக்கைகளைப் பெற்று விடலாம் என்ற நம்பிக்கையிலேயே அன்றைய அரசியல் வாதிகள் கருமம் ஆற்றினர். சுதந்திர நாடு என்ற மட்டத்தில் செயல்படும் பொழுது மகாஜனங்களின் குரலாகவே கோரிக்கைகள் எழுப்பப்பட வேண்டும். இரண்டாவதாக சோல்பரி அரசியல் விசாரணைக்குமுனினரின் சிபார்க்களின் பேரில் வெளியிடப்பட்ட வெள்ளையறிக்கை அரசாங்க சபையில் விவாதிக்கப்பெற்றபொழுது சிறுபான்மையினத்தினர் தங்கள் பழைய கோரிக்கைகளைப் பூரணமாகக் கைவிட்டு வெள்ளையறிக்கைப் பிரேரணைகளை ஏதமன்றாக ஆதரித்துமையால் பிரிட்டிஷார், சிறுபான்மையோரின் முன்னைய கோரிக்கைகளும் ஆரவாரங்களும் செயற்கைத் தன்மையானாலும் என்று கருதினர் சிறுபான்மையினர் அரசியல் தத்துவ அடிப்படையில் தங்கள் அபிலாவைகட்டுக்கூடந்த கோரிக்கைகளை முன்வைக்கவுமில்லை; தங்கள் சிறுபான்மை நிலையின் காரணமாக வேண்டப்படும் பாதுகாப்புக்களைக் கோரவு மில்லை. பெரும்பான்மை இனத்தின் தலைவர்கள் இத்தகைய பாதுகாப்புக்களை அரசியல் திட்டத்தில் சேர்த்து சிறுபான்மையினருக்கு நம்பிக்கையூட்டவேண்டுமென்ற கருத்துடையவராக இயங்கவுமில்லை. பிரிட்டிஷார் ஆதார உரிமைகளில் அதிகம் நம்பிக்கையில்லாதவர்கள். எனவே சுதந்திர இலங்கையின் அரசியல் திட்ட அமைப்பில் ஆதார உரிமைப் பட்டியல் இடம்பெறவில்லை.

பல்வேறு நாடுகளின் அரசியல் அமைப்புத் திட்டங்களில் ஆதார உரிமைப் பட்டியல் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கிறது. ஐக்கிய இந்திய அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்பெற்றிருக்கும் ஆதார உரிமைப் பட்டியலைச் சுற்று ஆராய்ந்தால் ஆதார உரிமைகளின் தன்மையும் விஸ்தீரணமும் தெளிவாக விளங்கும். இந்திய அரசியல் திட்ட நிர்ணய சபை தனது கடமையை ஆரம்பித்த பொழுதே ஆதார உரிமைப்பட்டியல் ஒன்று அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் சேர்க்கப்படவேண்டும் என்ற ஒரு பிரேரணை அச்சபையில் ஏகமன்தாக நிறைவேற்றப் பெற்றது. சபை உறுப்பினருள் எவரும் அப்பிரேரணைக்கு

மறுப்புத் தெரிவிக்கவில்லை. அப்பட்டியலைத் தயாரிப்பதற்கு ஒரு தெரிவுக் குழு நிர்ணயிக்கப்பெற்றது. அக்குழுவிற்கு சர்தார் வஸ்லபாய் படேல் தலைமை தாங்கினார் திறுபான்மை மக்களுள் செல்வாக்குப் பெற்ற பெரியோர் பலர் அக்குழுவிற்கு உறுப்பினராகத் தெரியப் பெற்றனர். இக்குழுவின் சிபார்சுகளின் அடிப்படையிலேயே அரசியல் அமைப்புத்திட்டத்தில் காணப்பெறும் ஆதார உரிமைப் பட்டியல் வரையப் பெற்றது.

அவ்வாதார உரிமைப் பட்டியலின் முக்கிய அம்சங்களைக் கீழே தருகின்றோம்.

(1) சட்டத்தின் முன் யாபேரும் ஒரே அந்தஸ்துடையாக சட்டம் யாபேருக்கும் ஒரே தன்மையான பாதுகாப்பையும், அரசு நிர்ப்பந்தத்தையும், தண்டனையையும் அளிக்கும்.

சாதி, இன், மத, பால், பிறப்பிட காரணங்கட்காக எத் தகைய பாகுபாட்டையும் எவருக்கும் காட்டக்கூடாது.

பொதுப்பணித்துறைகளில் வேலைவாய்ப்புப் பெறுவதில் யாபேரும் சம அந்தஸ்துடையர்.

(2) நாட்டின் பாதுகாப்பு, பிறநாடுகளுடன் நிர்வகிக்கப் படும் சிநேகபான்மை, பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், பண்பு ஆகிய வற்றிற்கு பாதகம் ஏற்படாத வகையில் குடிமகன் எவனுக்கும்—

- (a) பேச்சுரிமை, கருத்து வெளிப்படுத்தும் உரிமை கூடிப்பேசும் உரிமை;
- (b) சங்கங்கள், சமூகங்கள், இயக்கங்கள், வட்டக்குழுக்கள் ஆகியவற்றை அமைக்கும் உரிமை;
- (c) இந்தியா முழுமையிலும் தடையின்றிப் பிரயாணம் செய்யும் உரிமை.
- (d) இந்தியாவின் எப்பகுதியிலும் வசிக்கும், நிரந்தரமாகக் குடியேறும், சொத்துச் சம்பாதிக்கும், சேகரிக்கும் விக்கிரயம் செய்யும் உரிமை.
- (e) எந்தத் தொழிலையோ, வாணிபத்தையோ, கலையையோ பயிலும் அல்லது வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொள்ளும் உரிமை வலியுறுத்தப்படுகின்றது.

(3) கட்டாய சேவை, பாலர் சேவை, மனிதவர்க்கங்களைப் பரிமாறல் போன்ற சகலவித சுரண்டல்களுக்கும் எதிரான பாதுகாப்பு ஒவ்வொரு குடிமகனுக்கும் உண்டு.

(4) பொது ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், நெறி, சுகாதாரம் ஆகிய வற்றிற்கு பாதகம் ஏற்படாத வகையில்-

இல்வொரு குடி மகனும் தனது மனச்சாட்டிக்கு இணங்க மத நப்பிக்கையைக் கொண்டிருக்க (அல்லது நாஸ்தினூகவோ மத நம் பிக்கையில்லாதவனுகவோ வாழ) தன் மதத்தைக் கடைப்பிடிக்க, மதபோதனை செய்ய, பிரசாரம் செய்ய உரிமை உண்டு என்று வலியுறுத்தப் பெறுகின்றது.

(5) சாதி, இனம், மொழி. மதம் பிறப்பிடம் அல்லது அத்தகைய பிறதோரு காரணத்திற்காக குடிமகனேருவனுக்கு கல்வி நிறுவனமொன்றில் இடம் பெறுகின்ற வாய்ப்பு மறுக்கப்பட முடியாது.

ஐக்கிய இந்தியாவில் எப்பகுதியில் வசிக்கும் எந்த ஒரு சிறு பான்மை இனத்தினரும் தங்களுக்கெனத் தனி மொழி, எழுத்து வடிவம், பண்பாடு ஆகியவற்றைப் பின்பற்ற, காப்பாற்ற வேண்டிய சலுகைகளுக்கு உரித்துடையர்.

மொழி மத அடிப்படையில் சிறுபான்மை இனத்தினர் எனச் சருதப்படுவோர் தங்களிச்சைப்படி கல்வித் தாபனங்களை நிறுவுவதற்கு உரித்துடையர் அவர்கள் சமயம் மொழி என்ற பாகுபாடினர் அரசாங்கத்திடம் மானியம் கோரலாம்.

(6) ஒரு தனி மனிதனின் சொத்துக்களையும் உடைமைகளையும் சட்ட அடிப்படையில்லரி பிற வழிகளில் பறிமுதல் செய்ய இயலாது. மேலும் பொது நலனுக்காகவே அவ்வாறு தனி மனிதனின் சொத்துக்களை உடைமைகளைச் சுவீகரிக்கமுடியும் அவ்வாறு சுவீகரிக்கப்படுகின்ற சொத்துக்கட்டு நஷ்ட ஈடு கொடுக்க வேண்டும்.

இந்த ஆதார உரிமையைப் பொறுத்தளவில் ஆரம்பத்தில் இருந்த நிலைமை கணிசமான அளவில் அரிக்கப்பெற்றுச் சிதைந்து விட்டது. ஆரம்பத்தில் நஷ்ட ஈட்டுத்தொகையைப் பற்றித் தகராறு எழும் பொழுது குடிமகனேருவன் நிதிமன்றத்தின் தலையீட்டையும் தீர்ப்பையும் கோரமுடியும். ஆயின் பின்னர் உருவாக்கப்பெற்ற திருத்தங்களினிமித்தம் நஷ்டசட்டின் தொகை அதை இறுக்கும் முறை ஆகியவற்றைப் பற்றிய தீர்மானம் சட்ட மன்றத்தினுடேயே தெளிவுபடுத்தப்பட்டல் வேண்டும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது. சட்டம் அளிக்கிற நஷ்ட ஈடு நிறைவாக இல்லை என்று கூறுவதற்கு நீதி மன்றத்திற்கு உரிமையில்லை.

தனி நபரின் நயங்களை, ஆட்சித்துறையினரின் எதேச்சாதிகாரத்திலிருந்தோ சட்ட மன்றப் பெரும்பான்மையோரின் கொடுக்கோன்மையிலிருந்தோ காப்பாற்றும் தகைமையைக் கொண்டிருப்ப

தாலேயே ஆதார உரிமைகள் சிறப்புடையதாக விளங்குகின்றன. ஆயின் இவ்வாறு நஷ்ட ஈட்டைப்பற்றி தீதி மன்றத்திடம் நீதி கோருவதற்குரிய வாய்ப்பு அழித்தொழிக்கப் பெற்றமையால் இந்த ஆதார உரிமை அற்று விட்டதென்றே கூறல் வேண்டும்.

(7) ஆதார உரிமைகளை அனுபவிப்பதற்காக குடிமகளுக்கு அவை மீறப்படும் பொழுது நீதி மன்றத்தின் உதவியை நாடி பரிகாரம் தேடுகின்ற உரிமை உறுதிசெய்யப்படுகின்றது. ஆட்சித் துறையினரின் செயல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்காக பல்வேறுவகையான பரிகாரங்களை நீதிமன்றத்திடம் குடிமகளுக்குவன் கோருவதற்கு அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் வகை செய்கிறது.

மேலே விளக்கப் பெற்ற தத்துவார்த்த நியதிகளை நீதிமன்றம் மூலம் நிலைநாட்ட முடியும். ஆனால் வேறுபல விரும்பத்தக்க தத்து வார்த்த நியதிகளை நீதி மன்றம் மூலம் நிலைநாட்ட முயல்வது நடைமுறையில் சாத்தியமற்றதாக இருப்பினும் அவைகளை அரசுபரி பாலனம் அருசுரிக்க வேண்டியது. அத்தியாவசியம் என்று கருதப் பெற்றமையால் அவைகள் நெறி செய் நியதிகள் என்று அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் பிரகடனப்படுத்தப் பெற்றிருகின்றன. அதிகாரத்தைப் பெறுகின்ற எக்கட்சியினரும் இந் நெறி செய் நியதிகளைக் கட்டளைப் பத்திரமெனக் கருதி அவற்றிற்கு மரியாதை செலுத்தவே வேண்டும். ஆட்சிப் பிடத்திலிருப்பவர் எக்கட்சியினராயினும் இந் நெறி செய் நியதிகளையும் அவற்றில் பொதிந்திருக்கும் குறிக்கோள்களையும் இலட்சியங்களையும் வழி காட்டிகளாகக் கருதிச் செயல் புரிய வேண்டுமென்பது வெளிப்படை அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் பொறிக்கப் பெற்றிருக்கிறமையால் அவற்றைக் கட்சிவேறுபாட்டிற்கு அப்பாற்பட்ட அடிப்படையில் இந்தியசமுதாயம் பூராவும் புனிதமானவை எனக்கருதுகின்றதென்பது அர்த்தம்.

ஆதார உரிமைகளை நீதிமன்றம் மூலம் நிலை நாட்டலாமென அரசியல் அமைப்புத் திட்டம் வகை செய்தபொழுதிலும் சாதாரண மனிதனின் ஆற்றலுக்கு. அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள், அப்பாற்பட்டனவாக இருக்கும். நெறி செய் நியதிகள் நீதிமன்றம் மூலம் நிலை நாட்டக் கூடியவை அன்று. எனினும் ஆதார உரிமைகளும் நெறி செய் நியதிகளும் ம்காஜனங்களின் மனதில் அழுத்தப் பெற்றுச் சமுதாயத்தின் கண்ணேட்டத்தையும் மதிப்பீடுகளையும் சீரிய தகைமையுடையவாகச் செய்வதற்கு அவை அரசியல் அமைப்புத் திட்டத்தில் பொறிக்கப் பெற்றிருப்பது அவசியம்.

இந்திய அரசியல் அமைப்புத்திட்டத்தில் பொறிக்கப் பெற்றி குச்சும் நெறிசெய் நியதிகளின் முக்கிய அம்சங்களைச் சுருக்கமாகக் கீழே குறிப்பிடுவோம். நெறி செய்நியதிகளின் தகைமையும் அவை மக்கள் மனதில் அழுத்தப்படுவதனால் ஐங்நாயக அரசு முறைக்குக்கூந்த சூழல் எவ்வாறு உருவாக்கப்படு மென்பதையும் அவற்றிலிருந்து உணர முடியும்.

1. சமூக, பொருளாதார, அரசியல் துறைகளில் நீதி வழங்கும் வகையிலேயே மக்களின் நலனை விருத்திசெய்யத் தக்க சமுதாய அமைப்பை உருவாக்கவும் பேணவும் சமுதாய வாழ்வில் இயங்கும் ஓவ்வொரு உறுப்புக்களும் முயற்சிக்க வேண்டும்.

ஐங்நாயக அரசுமுறை தனி மனிதனின் உரிமைகளைப் பேணு வதன் மூலம் முதலாளித்துவ பொருளாதார அமைப்பையும் அதனின்று பிறக்கக் கூடிய பொருளாதார ஏற்றுத்தாழ்வுகளையும் நிலைக் கச் செய்கிறதென்ற தப்பர்த்தக்கதை இது தகர்த்தெறிகிறது. ஐங்நாயக அரசுமுறை முதலாளித்துவ அமைப்பின் ஏற்றுத்தாழ்வுகளை உருவாக்குகிறதா அன்றி அந்தியான ஏற்றுத்தாழ்வுகளில்லாத பொருளாதார அமைப்பை உருவாக்குகிறதா என்பது இறைமை ஈற்றில் உறையும் மகாஜினங்களின் கண்ணேட்டத்திலும் மதிப்பீடுகளிலும் தங்கியிருக்கிறது. சமூகத்தில் அழுத்தப்பெற்று நிலவும் மதிப்பீடுகளே சமூகபொருளாதாரத்துறையில் நீதி வழங்கக் கூடிய பொருளாதார சமூகாய அமைப்பை உருவாக்குகிறதென்பது வெளிப்படை. சிரிய வழியில் மக்களின் மதிப்பீடும் அபிப்பிராயமும் உருவெடுப்பதற்குக்கூந்தலாறு இந்நெறி செய்நியதி குன்றின் மேல் வைத்த திபம் போலக் காட்சியளிக்கிறதென்பது தெளிவாகின்றது.

சமூக பொருளாதாரத்துறையில் நீதி வழங்கக்கூடிய வகையிலேயே அரசு செயல்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை வேறுமோர் வசனம் ஐயத்திற்கிடப்பில்லாத வகையில் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

2. நாட்டின் பொருள்வளத்தின் உடைமை ஆட்சி ஆகியவை மக்களின் பொதுநலனுக்கு உகந்தவாறு செயல்படும் வகையில் அமைய வேண்டும்.

பொது நலன் பாதிக்கப்படக்கூடிய வகையில் பொருளாக்க அமைப்பில் ஆக்கச் சாதனங்களின் உடைமையும் செலவழும் ஒரு சிலரின் கைகளில் குளிந்துவிடாவன்னாம் பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் கையாளப்படல் வேண்டும்.

இந்நெறி செய்தியதிகள் தனிமனி தனின் சுதந்திரத்தைப் பேணும். ஜனநாயக அரசு முறை ஏற்றத்தாழ்வை வளர்க்கும். பொருளாதார அமைப்பை ஆட்சிபீடம் ஏறும் அரசு பரிபாலனம் வழிசெய்யாவதைச் சொத்து ஆன அபிப்ரீயத்தையும் மக்களின் கண்ணேட்டத்தையும் வலுவடைய செய்கிறதென்பது கூறுமலே தெளிவாகும்.

பல்வேறு துறைகளிலும் மக்கட்கு நீதி வழங்கி பொதுநலனை அபிவிருத்தி செய்யும் வகையில் அரசு பரிபாலனம் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பதை விளக்கும் நெறி செய் நியதிகளை சில வசனங்களில் கீழே குறிப்பிடுவோம்.

அரசு பரிபாலனம்

(1) அனைத்து மக்களும் போதிய வாழ்க்கைத் தரத்தை எய்து தற்கு வேண்டிய சுதந்திரத்தை உடையவராக இருக்கும் வகையிலும்;

(2) ஆண்கள் பெண்கள் அனைவரும் ஒரே தகைமையான வேலைக்கு ஒரே அளவான ஹதியம் பெறும் வகையிலும்.

(3) நாட்டின் பொருளாதார சக்திக்கும் வளர்ச்சிக்கும் அமைய அனைத்து மக்களுக்கும் உழைப்புச் சந்தர்ப்பமும் கல்விவாய்ப்பும் கிடைப்பதற்கு வேண்டிய வகையிலும்

(4) வேலையின்மை, வயோதிபம் பினி போன்ற இடர்களால் நலிவர்றவர்கட்கு பொது உதவி வழங்குவதற்கு வேண்டிய வகையிலும் பயன்தரு நடவடிக்கைகளை உருவாக்கிக் கையாளும் முறையில் தங்கள் கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்தல்வேண்டும்.

அரசு பரிபாலனம்

தொழிலாளர் கட்கு

(1) மனித கெளரவத்திற்கு ஏற்றவாறு நியாயமான தொழில் செய் குழல்;

(2) யோக்கியமான வாழ்க்கைத்தரம்;

(3) போதிய வேலைவாய்ப்பு;

(4) தக்க ஒய்வு

(5) சமுதாய கலாச்சார வாழ்வு மலர்வதற்கு ஏற்றவாய்ப்பு ஆகியவற்றைத் தேடித்தரும் வகையில் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும்.

அரசு பரிபாலனம்

(1) பதினான்கு வயதிற்குட்பட்டவர்கட்கு இலவசக் கட்டாய கல்வி வசதி;

(2) நாடுஷ்ராவும் ஒரே தகைமையான சொத்துரிமைச் சட்டம்

- (3) தல ஆட்சியின் அடிப்படைகளாகக் கிராமப் பஞ்சாயத் துக்கள்;
- (4) வரலாற்றுச் சார்புள்ள நிலைவுச் சின்னங்களைப் பாதுகாத்தல்;
- (5) நீதிபரிபாலனம் ஆட்சித் துறையிலிருந்து வேரூக அமைதல்;
- (6) கல்வி பொருளாதாரத்துறைகளில் பின்தங்கிய வகுப்பினரின் அபிவிருத்திக்கு விசேட கவனம்.

(7) நாட்டுக்கிடையே சமாதான நிலைமையை வீருத்தி செய்தல், நாட்டிடை விவகாரங்களில் நீதியை நிலைநாட்டும் வீதிகளை அனுசரித்தல், நாட்டிடைத் தகராறுகளில் சுமுகமான முடிவு பெறுவதற்கு ஏற்றவாறு மத்தியட்ச முறையை வளர்த்தல் ஆகிய குறிக்கோள்களுடைய இலட்சியங்களை கருத்தில் கொண்டு நடவடிக்கைகளை எடுத்தல் வேண்டும்.

அரசியல் அமைப்புத்திட்டம் செம்மையான அரசு பரிபாலனத்தை யந்திரம் போன்று பெற்றுத்தரும் என்று சொல்வதற்கில்லை. பெரும்பாலும் எழுத்தி ஷட்க்ஷப்பெறுத அரசியல் அமைப்பே பிரிட்டனில் செம்மையான அரசு பரிபாலனத்தை வழங்கி மெங்கசத்துக்க வகையில் மக்கட்கு சபீட்சத்தை அளிக்கின்றது. அரசியல் துறை நிபுணர்கள் புகழ்ந்த அரசியல் அமைப்புத் திட்டங்கள் பல அதோசதியடைந்தமை வரலாற்று அநுபவம், இறைமை ஈற்றில் உறையும் மகாஜனங்கள் தெளிந்த மதியும் நிதான அறிவும் இலட்சியத் துலக்குமும் உடையராகி அரசியல் துறையில் சீரிய மனோபானமையும் சிந்தணைகளும் பண்பாடும் பொருந்திய பலங்கொண்ட அபிப்பிராயத்தை காலத்திற்குக் காலம் மட்டுமன்றத் தொடர்ச்சியாக வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலுடையராக இருத்தலே செம்மையான அரசு பரிபாலனம் நடைமுறையில் ஏற்படுவதற்கு உகந்த அமைப்பு. அரசியல் அமைப்புத்திட்டத்தில் ஆதார உரிமைகளும் நெறி செய் நியதி ஞம் பொறிக்கப்படுவது அத்தகைய சூழலை உருவாக்கப் பெருமளவில் உதவி புரியுமென்பது வெள்ளிடமலை.

இப்பிரசரம், மத சமுதாய ஆராய்ச்சி நிலையத்தின் சார்பில் யாழ்ப்பாணம் 76A, ரெம்பிள் வீதியில் வதியும் J. G. அரசரெட்டினம் அவர்களுக்காக யாழ்ப்பாணம் 8, சம்பத்திரிசியார் வீதியில் வதியும் ஞேக் யோசவ் என்பவரால், 32, கணடி வீதியில் உள்ள ஆசீர்வாதம் அச்சுக்கத்திற் பதிப்பிக்கப்பெற்று 9-5-70 இல் வெளிவிடப்பெற்றது.

